

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

le Queux, William.; af William Le Queux ;
Oversat af Johannes Magnussen.

Titel | Title:

Spionen : roman

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Damernes Blads Forlag, 1902

Fysiske størrelse | Physical extent:

191 s.

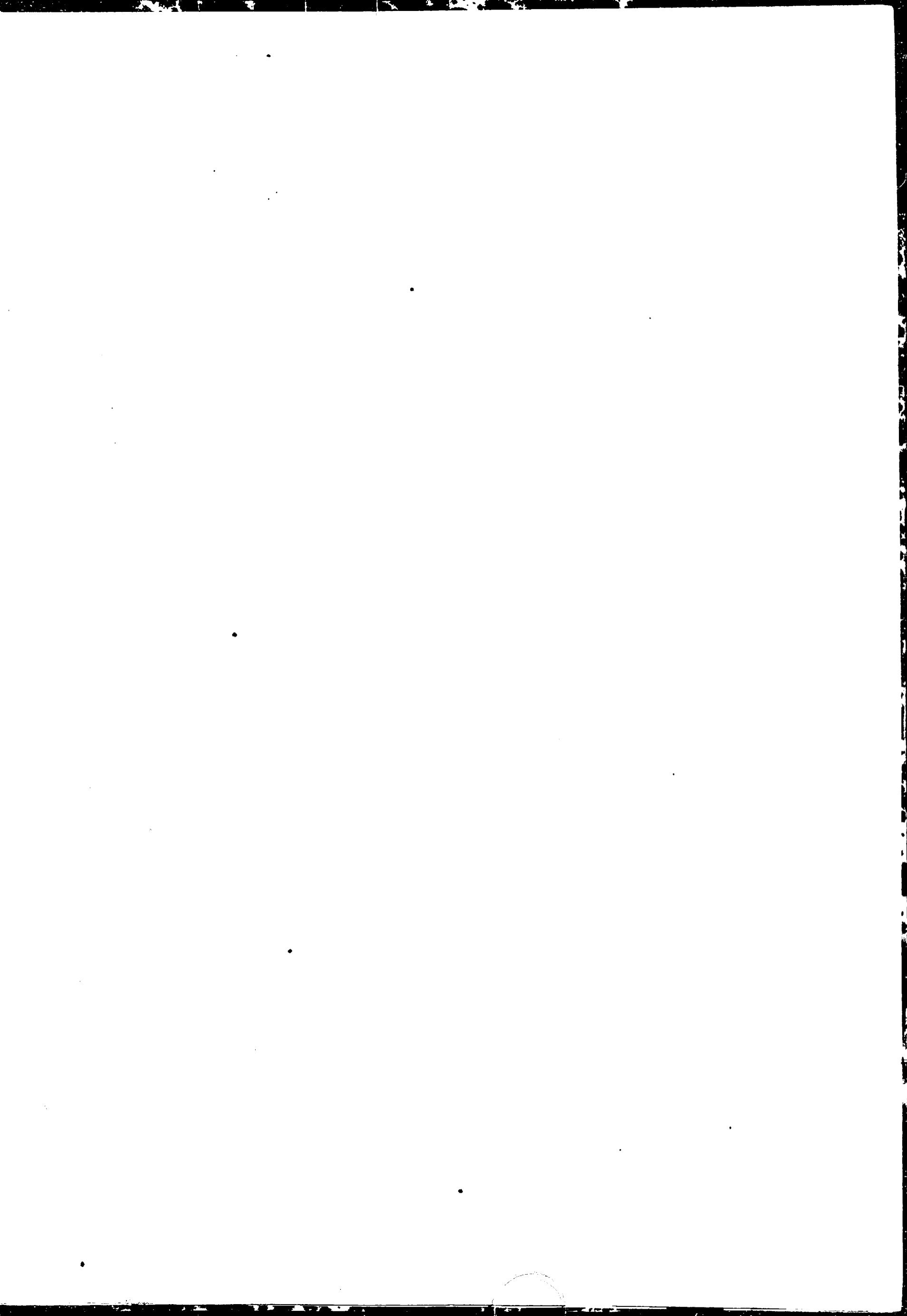
DK

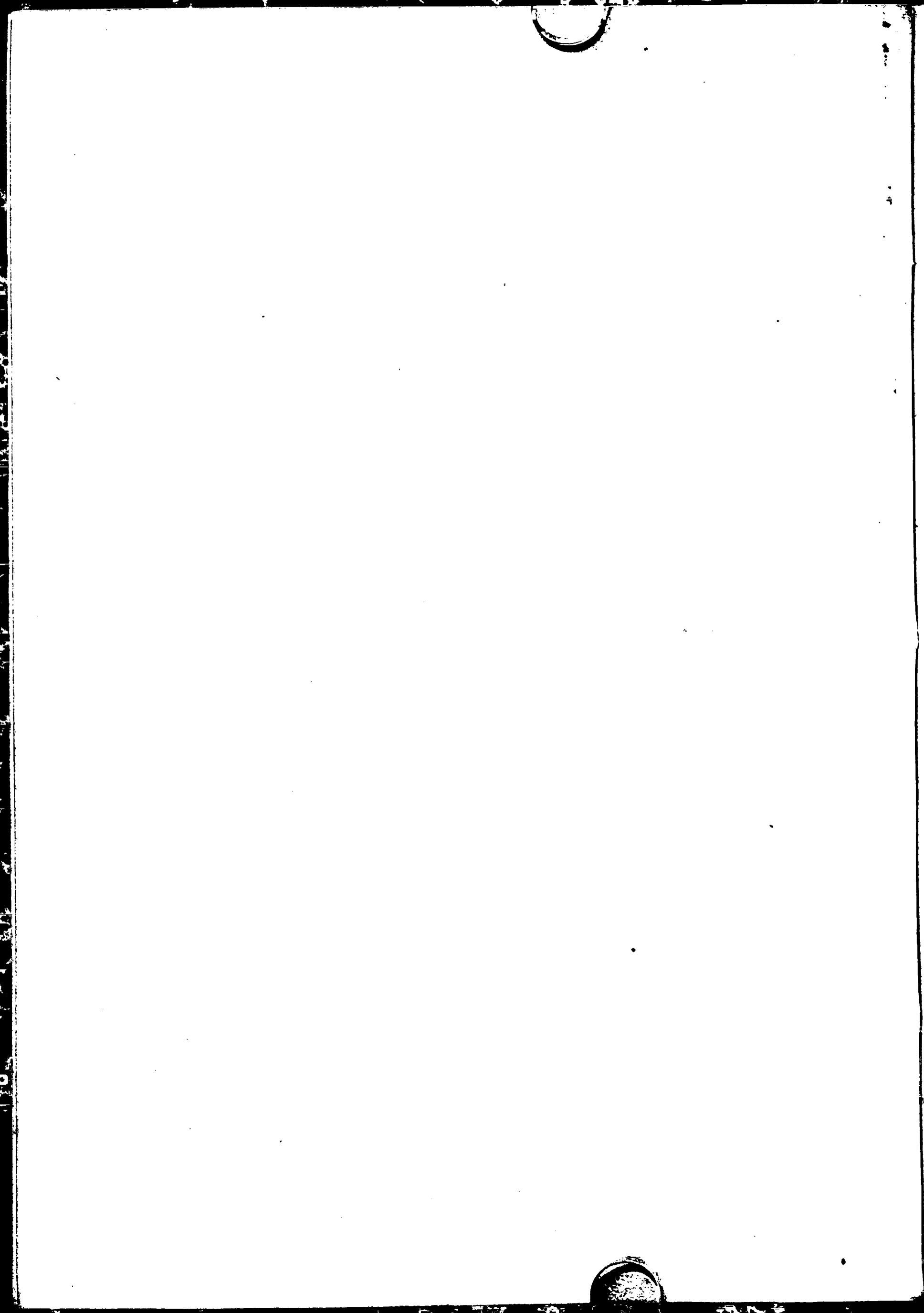
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

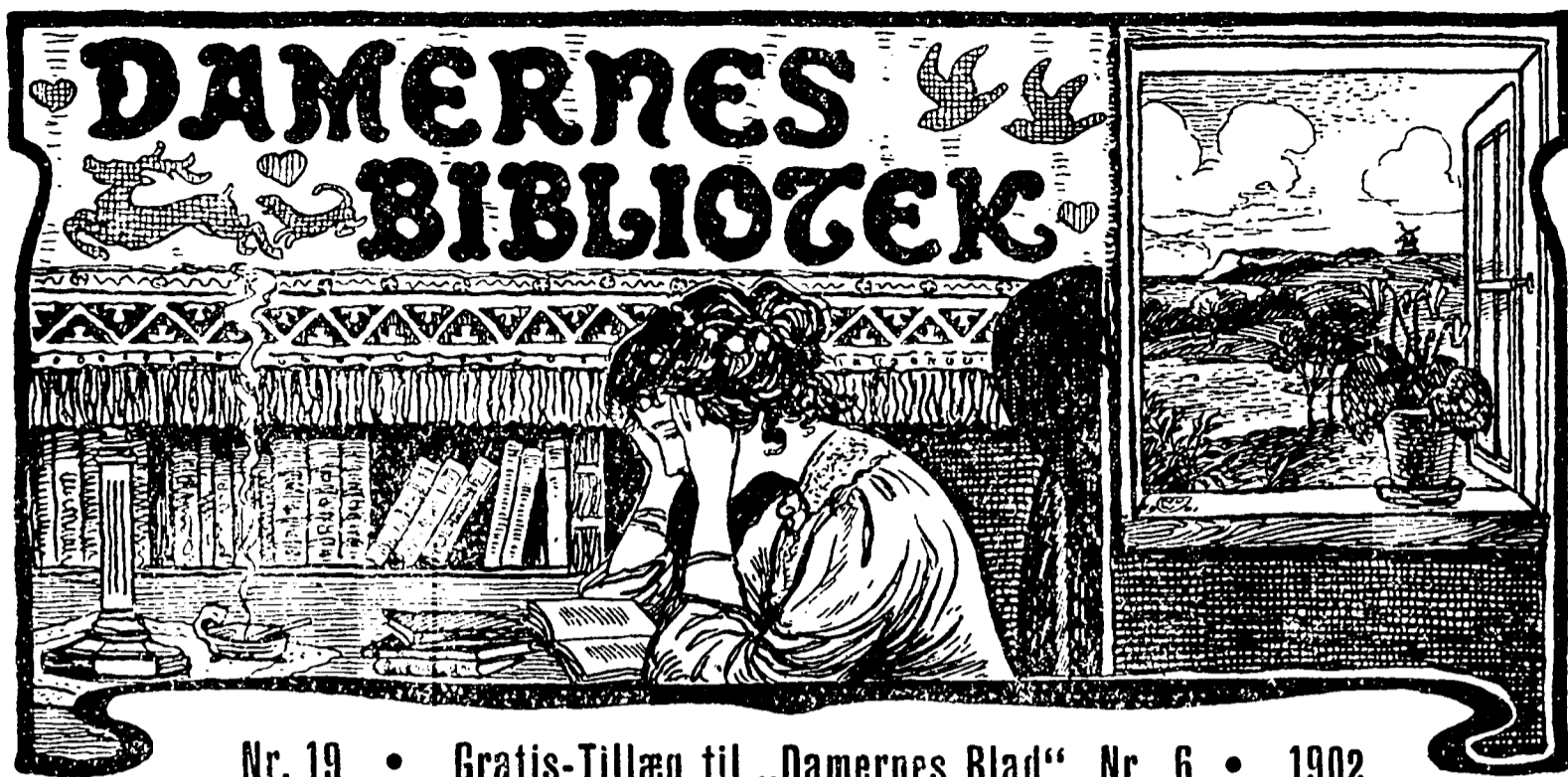
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

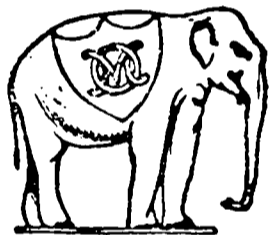

Nr. 19 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 6 • 1902

Forlang altid

Otto Mønsted[®]

Indregistreret

Varemærke.

Margarine

Kvaliteten mærket **Elefant** er enestaaende til **Bordbrug, Stegning og Baging**. I Aroma og Velsmag som det kraftigste Smør. Smøres let paa Brød. **Bruner ligesom Smør. Sætter ikke Bundfald paa Panden.** Giver let og fortrinligt Bagværk.

Carl Petersens Boghandel

(F. Kamla).

St. Kongensgade 1,

Hj. af Gothersgade.

Fotografi-Rammer

Gamle Pianoer, Flygler

og taffelformede Instrumenter istandgøres samvittighedsfuldt af en **anerkendt dygtig og erfaren Fagmand.**

Jeg yder mine Kunder den største og reelleste Garanti for saadanne udførte Reparationer, som udføres paa mit eget Værksted og meget moderat.

**Chr. Winthers Pianomagasin,
„Nørrehus“**

Hjørnet af Frederiksborggade og
N. Farimagsgade.

Fodklinik.

Medicinske Fodbade, Massage for Nervesmerter, omhyggelig Behandling af nedgroede Negle, Knyster, Ligtorne og Frost. Fru Smiths Methode benyttes. Amicivej 25, 1., Hj. Gl. Kongevej. Fru Helene Olsen.

Moses & Søn G. Melchior
Pakkede Theer.

Hver Pakke med paatrykt Pris og Firma.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen)

København.

KAPITEL I.

I Underhusets Restaurant.

»NEJ, jeg vil ikke tro det uden absolut Bevis!«
»Ja, ja, min Ven; De har jo Lov til at have Deres egen Mening, men jeg synes, der er noget meget mistænkeligt ved den Sag. Hvis der er Tvivl, eller De skulde komme i Fare —«

»Fare! Hvilken Fare tænker De Dem?«

Den anden saa alvorligt op. »Hvis vi kunde definere Faren, vilde den holde op med at være det. Men under alle Omstændigheder kan De telegrafere til mig, naar som helst De vil, saa skal jeg komme.«

»Tak, mange Tak; men jeg kan ikke lade være at mene, at Deres Teori lyder fuldstændig absurd. Hvilken Grund har vi dog til Mistanke, kære Casterton?«

»Ingen — det vil jeg gerne indrømme.«

»Ja, men hvorfor fremsætter De saa denne mærkelige Teori?«

»Fordi jeg i den senere Tid har haft en underlig Fornemmelse af Usikkerhed.«

»Det er saamænd fuldstændig unødvendigt,« bemærkede den ældre Mand, »De er nu ogsaa altid saa forbistret mistænksom.«

»Den diplomatiske Skole, jeg har gennemgaaet, har lært mig ikke at tro nogen,« svarede Lord Casterton.

et saadant Kendskab til Mobiliseringsplanens Hemmeligheder, at den udmærkede Officer blev forbavset over det.

Saa spiste de til Middag sammen, medens de stadig drøftede de omtalte Forhold. Og det kunde jo ikke være andet, end at de havde levende Interesse for dem, thi hvor vigtigt var det ikke, at England var rede til at modstaa et Angreb paa sine Kyster, og at Forsvarsstyrken kunde mobiliseres i rivende Hast, hvis en Fjende skulde angribe Landet!

»Deres Tale var beundringsværdig,« sagde den gamle Officer tilsidst og blæste en Røgsky ud, »jeg haaber, at Aviserne vil meddele den ordret i Morgen. Jeg har nok været med til at udarbejde Mobiliseringsplanen; men jeg vil indrømme, at den er forældet. Forholdene har forandret sig meget i de sidste femten Aar.«

»Jeg paastaar, at vi i dette Øjeblik er fuldstændig uforberedte,« sagde Casterton bestemt. »De har jo selv et eller andet Sted i én af Deres Taler sagt, at en Fjende under visse Forhold kunde lande mellem Eastbourne og Brighton med saadan en Styrke, at vi ikke i Tide kunde samle et tilstrækkeligt Antal Folk til at hindre ham i det eller forjage ham fra hans Stilling. Det er godt nok at tale om, at Flaaden er en tilstrækkelig Beskyttelse, det mener nu jeg, den ikke er. Vi maa ogsaa have en tilfredsstillende Plan for Mobiliseringen af vor Styrke til Lands.«

»Det er jeg ganske enig med Dem i,« svarede Arkholme. »Skønt jeg gør Tjeneste i Hæren, som De synes at ynde at angribe, saa føler jeg ikke des mindre, at Deres Angreb vil henlede den offentlige Opmærksomhed paa den Kendsgerning, at der ikke anvendes Penge nok til Hæren. — Der er naturligvis ingen i Underhuset, som véd noget om det hemmelige Udvalg, vel?« tilføjede han dæmpet.

»Nej, jeg har ikke sagt et Ord om det og har ikke i Sinde at gøre det,« sparede Casterton. »Det kan aldrig komme ud blandt Folk, hvis man passer paa i Krigsministeriet.«

»Vi gør alt, hvad vi kan, for at holde det hemmeligt. Som De véd, er flere af Møderne blevet holdt paa Arkholme.

Der er ikke holdt noget i selve Krigsministeriet, fordi der saa let siver Ting ud derfra til Pressen, især naar man ikke vil have, de skal gøre det.«

»Det glæder mig, at man er saa diskret,« sagde Casterton dæmpet; »thi hvis Hemmeligheden kendtes, saa vilde jeg ikke længer have Vind i Sejlene.«

»Nej, det er rigtigt. Naa, Deres kraftige Kampagne kan kun have et godt Resultat. Vort Forsvarsvæsen maa styrkes og vore Forberedelser føres til Ende, det fremgaar meget klart af de Kendsgerninger, De har fremhævet i Underhuset i Dag. Krigsministeren kan ikke bortforklare dem.«

»Jeg haaber, at han ikke omtaler det hemmelige Udvalg,« udbrød Casterton hurtigt.

»Nej, det gør han ikke, hvert enkelt Medlem har givet sit Æresord paa, at han vil bevare Hemmeligheden.«

»Naa, saa har vi intet at frygte,« bemærkede Casterton — han standsede et Øjeblik og tilføjede saa: »undtagen den Fare, jeg allerede har hentydet til.« Han saa' alvorligt paa den hvidhaarede Officer.

»Aa, Passiar, kære Ven! De kan stole paa, at Deres Frygt i den Henseende er fuldstændig uberettiget. Det vilde være umuligt.«

»Ja, ja,« svarede den yngre Mand med et Skuldertræk, »i den Henseende er vi nu uenige.«

I dette Øjeblik blev det meddelt, at Forhandlingerne om den foreliggende Sag var udsat til næste Møde.

»Naa,« sagde Feltmarschallen, idet han saa' paa sit Uhr, »saa vil jeg gaa.« Han tændte en ny Cigar og rejste sig.

»Kommer De i Klubben i Morgen?« spurgte hans Ven.

»Nej, jeg skal ud til Arkholme. Jeg skal have et Jagtparti. Hvorfor vil De ikke med?«

»Det gør mig ondt, at jeg ikke kan, kære Ven,« svarede Casterton, »jeg er saa fuldstændig bundet her. Jeg vilde ønske, jeg kunde komme paa Jagt et Par Dage og trække lidt frisk Luft.«

»Naa, men saa kom, saa snart De kan,« sagde Arkholme smilende, »De véd jo, at De altid er velkommen.«

De to Mænd trykkede hinanden hjerteligt i Haanden, og Lord Arkholme forlod Restauranten, medens Lord Casterton gik ind i Salen igen. Der gik flere Timer, og alle Medlemmerne strakte sig og gabede; men det var først længe efter Klokkeren to, at Afstemningen fandt Sted og Mødet blev hævet.

Udenfor slumrede Londons store Verden i det dejlige klare Maaneskin, der ogsaa faldt paa Westminster Bro, hvor man ikke saa' noget andet levende Væsen end en ensom Politibetjent. Det elektriske Lys, der fra Taarnet havde vist, at Underhuset holdt Møde, var nu slukket. Et Par Drosker og mange Selvejervogne fo'r af Sted med de trætte Medlemmer; men Casterton, der syntes, at det var en glimrende Nat, og at Luften var kølig og forfriskende, bestemte sig til at gaa hjem til Curzongade.

En lukket Vogn med to smukke Heste fo'r forbi ham, medens han gik gennem Bridgegade, og en Stemme raabte til ham: »Godnat, Casterton!«

Det var en højere Embedsmand i Ministeriet. Casterton genkendte ham og hilste ham muntert. Saa smøgede han sin Frakkekrave op, tændte en Cigar og gik i dybe Tanker langsomt videre, indtil han naaede Trafalgar Square. Da kom pludselig en Droske, som langsomt var fulgt efter ham, kørende lige tæt hen til ham. I næste Øjeblik sprang en smuk ung Kvinde med et blaat Silketørklæde om Hovedet og i en lysfarvet Silkekjole, der skjultes af en tung Pelskaabe, ud af Drosken, fo'r hen til ham med udstrakt Haand og udbrød:

»Ronald!«

Casterton standsede pludselig. Hans Ansigt var ligblegt. Han genkendte hende i Maaneskinnet.

»Store Gud!« sagde han hæst. »Er det dig?«

Han trak sig uvillig tilbage, som om Berøringen af hendes Haand var giftig.

Rotter Mus Rotter

udryddes fuldstændig uden Gift af enhver Ejendom. Ingen Forudbetaling, Rotteudrydnings-Kontoret, Frederiksborggade 37, St. o. G. S. Mørkelsen.

Fotografi-Apparater for Amatører.

Største Udvalg baade af dyre og billige Apparater. Ill. Katalog gratis. Trykt Vejledning.

Budtz-Müllers Eftfl.,
Amagertorv 22 (Indg. i Walkendorfsq.)

Nikolaj Taarns Kaffeboed,

Jensen-Dahlsgaard,

ser sig nødsaget til allerede nu, da Forretningen har taget et saa betydeligt Opsving, at henflytte til et større Lokale paa

Højbroplads Nr. 4
(2. Ejendom fra Amagertorv).

Østerbros

Dame-Frisørsalon

Willemoesgade 9, 1.

Gude Skjoldborg-Petersen

Corsetter

for svære og vanskelige Figurer. Maal tages. Efter engelsk System aldeles lige foran.

Fru Elisabeth Møller,
fleraarig 1ste Expeditrice hos Duzaine Hansen, Østergade 29.

23, Kjøbmagergade 23,
Stedet ved Siden af Bagerm. Marstrand.

Chr. F. Kehlets

Chocolader

og

Confitures.

Lützhøfts Korsetter

med Laas og Fjedre, som ikke knække, ere de solideste, der eksistere. En Mængde anbefalinger haves.

Fabriken, St. Regnegade 4, 2.

Drikkesyge helbredes

uden Afbrydelse af Arbejdet.

Fru S. Pedrin,
Walkendorfsqade 19, 2. Sal. København K.

Blanksværte.

J. Johansen & Søns Blanksværte er den bedste. Faas i enhver velassorteret Kolonialhandel til 50, 35, 30 og 25 Øre pr. $\frac{1}{2}$ Flaske, uden Flaske. Prisbelønnet paa flere store Udstillinger med Diplomer, Bronze-, Sølv- og Guld-Medailler.

Grundlagt 1823.

KØB-POSTPAPIR-EFTER-VÆGT

3-stjerner POSTPAPIR
60 Br. pr. 10 & 5 Kr.

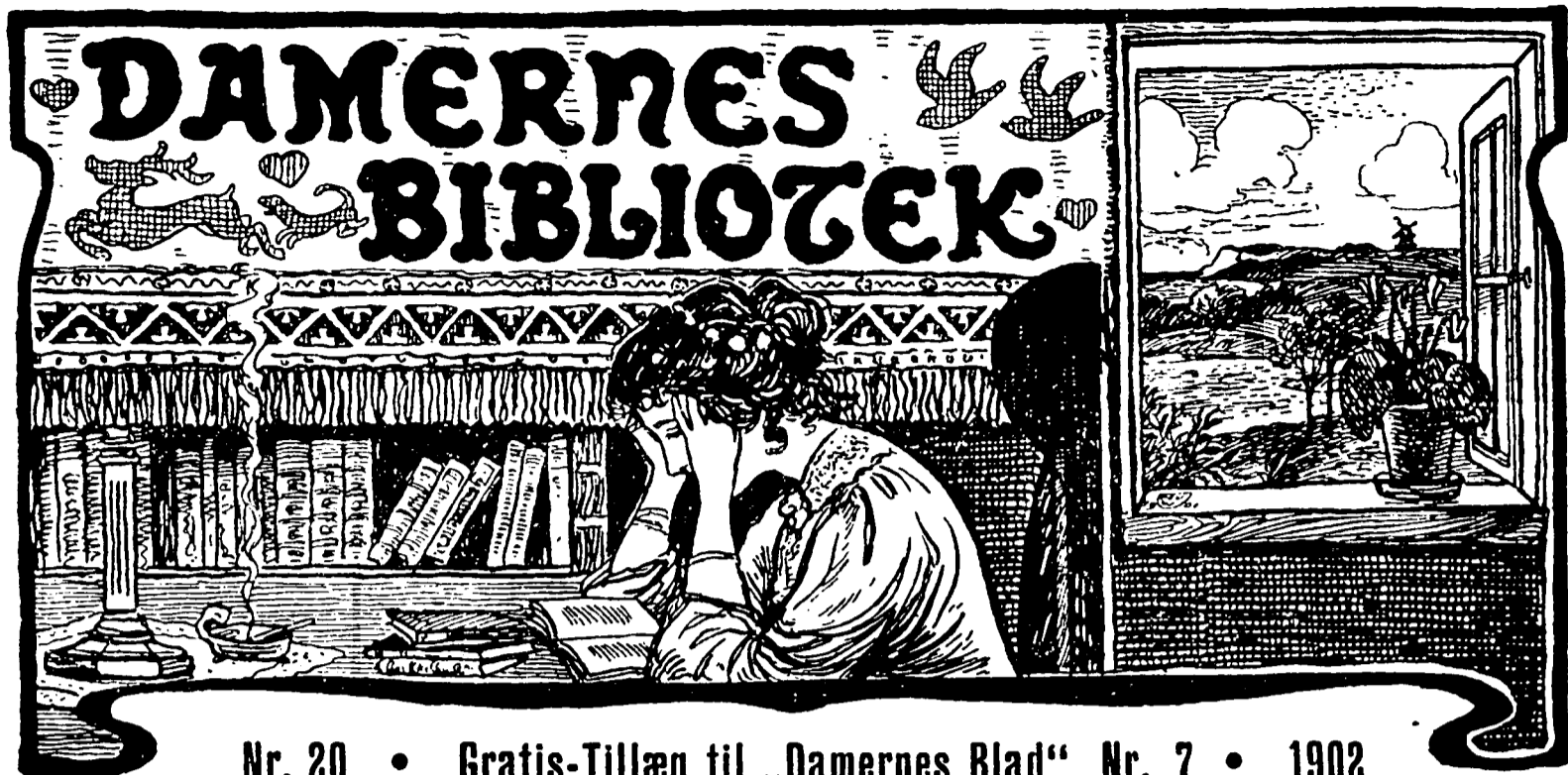
RESTER AF 50 BreKongvoluter 25 Brepr100 St.

HAAGENSEN & Co Købmagergade 52 ved Rundetaarn.

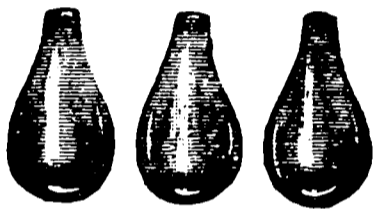
Annoncepris: 40 Øre pr. Nonpareillinie; Forside: 50 Øre; samme Rabat som i Hovedbladet.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Tag daglig tre

af Dr. CAMPBELL's rødt Blod frembringende

CAPSULOIDS

og 2 Unzer nyt Blod tilføres daglig dine Blodaarer.

Læs følgende videnskabelige Fakta,

som forklarer, hvorledes 3 Capsuloids daglig kan frembringe en Forøgelse af 2 Unzer Blod hver Dag.

En Person af almindelig Størrelse har imellem 150 og 175 Unzer Blod, medens en stor Mand har imellem 225 til 250.

Mængden af Hæmoglobin og Antallet af de røde Blodlegemer varierer meget alt efter hver enkelt Persons Helbredstilstand.

Hvor meget det varierer er imidlertid let at konstatere for den, der har nøjagtig Kendskab til Blodet og har de nødvendige Instrumenter til at undersøge og bestemme Hæmoglobinmængden i dette og Antallet af de røde Blodlegemer.

Vi har et fuldstændigt Laboratorium for Undersøgelse af Blod, og for nøjagtig at udfinde, netop hvor meget Blodet var bleven forbedret ved at tage Capsuloids, udvalgte vi flere blodfattige Personer, som da tog 3 Capsuloids daglig. Vi undersøgte Blodet af hver enkelt Person straks og atter efter 25 Dages Forløb. Ved den første Undersøgelse af disse Personers Blod var Gennemsnitsprocenten af Hæmoglobinet 56 og Antallet af de røde Blodlegemer pr. Kubikmillimeter 3,400,000. Efter at have taget Capsuloids i 25 Dage, viste det sig ved vor Undersøgelse, at Hæmoglobinprocenten var steget til 83 og Antallet af røde Blodlegemer til 4,600,000 pr. Kubikmillimeter.

Der var saaledes i 25 Dage frembragt en Forøgelse af 1,200.000 nye røde Blodlegemer pr. Kubikmillimeter. Desuden blev der i denne Periode frembragt og opbrugt Millioner af røde Blodlegemer som sædvanlig.

Lige saa vigtige er de Tal, som vise Forøgelsen af Hæmoglobinet.

Da Procentmængden af Hæmoglobin ved anden Undersøgelse var steget til 83 og dermed udviste en Forøgelse i de 25 Dage af 27 Procent var dette lig $\frac{27}{83}$ Procent Hæmoglobin i 160 Unzer godt rigt Blod, som allerede forud bemærket er Gennemsnitsmængden for en Person af almindelig Størrelse. Dette udgør en Totalforøgelse af 52 Unzer Blod, og da denne Kvantitet var tilført i 25 Dage er det klart, at denne Forøgelse udgjorde 2 Unzer hver Dag.

Det er tydeligt, at Forøgelsen var frembragt ikke alene ved det Hæmoglobin, som fandtes i Capsuloids, men ogsaa af det naturlige Jærn, som fandtes i daglig Føde, og som Capsuloids satte Blodet i Stand til at absorbere, hvilket ellers ikke skete. Ved at tage Capsuloids bliver Blodet hurtig i Stand til at optage det nødvendige Jærn fra den daglige Føde, og Capsuloids behøves da ej længere, da Sygdommen er hævet.

Store Doser af Jærn er enten skadelige eller ogsaa uden Gavn. Man bør aldrig tage mere end, hvad netop Blodet kan optage. Hæmoglobinet maa ogsaa være opløst og i samme Form, hvori det forefindes i selve Blodet.

V. STEIN, analytisk-kemisk Laboratorium i København, skriver:

»Ved Undersøgelser af en af The Capsuloids Comp. ved G. E. Dixon M. D., her, d. 14. Oktober indsendt Prøve af Dr. Campbells Capsuloids fandtes det, at det i samme indeholdte Jærn udelukkende hidrører fra den naturlige Jærnforbindelse i Blod.«

Capsuloids bruges over hele Jorden.

Læg Mærke til følgende Udtalelser fra forskellige Lande.

Til The Capsuloid Comp.

Undertegnede har i to Aar lidt af hyppige Besvimelsesanfald, været bleg, uden Appetit og altid følt sig træt. Jeg tog da 3 Capsuloids daglig og uagtet jeg kun har brugt 2 Æsker, har jeg ikke haft et eneste Besvimelsesanfald siden. Jeg har faaet en god Kulør, en udmærket Appetit, har taget 5 Pund paa i Vægt, og den stadige Træthedsfølelse har forladt mig. Jeg er 30 Aar gl. og har 2 Børn.

Kbhvn., Nikolajgade 20, 4.
Nuv. Adr.: Gasværksvej 7. 2 Sidesal.

Med Agtelse
Martha Larsen.

Til Capsuloid Comp.

Jeg led i 2 Maaneder af en udmattende Hoste. Jeg var meget bleg og følte mig altid træt. Jeg tog Capsuloids, som var mig anbefalet og efter at have brugt dem i 6 Uger, havde jeg igen faaet en god Kulør, min Hoste var forsvunden, og jeg følte mig meget styrket.

Forbindtligst
Dudley Warrick.

Til Capsuloid Comp.

Jeg havde omtrent i 1 Aar lidt af Blegspot, og blev blegere og blegere og havde hverken Appetit eller Energi. Jeg begyndte at tage Capsuloids og efter 2 Ugers Forløb kunde jeg mærke Bedring og er nu efter at have brugt 5 Æsker Capsuloids ved godt Helbred og har en god Kulør.

»Arkley«, Highbury Terrace, London N.

Grace Cooke.

KAPITEL II.

Hos Lady Casterton.

LADY Casterton sad ved Kaminen i sit hyggelige lille Boudoir i Curzongade og ventede paa, at Ronald skulde komme hjem. Hun havde været paa et Bal, som hendes Moder havde givet i Dartmoor House i Park Lane, og var kort efter to bleven fulgt hjem af sin Fætter Gilbert Shand, en flot og køn ung Mand, som var meget yndet i deres Kres. Hilda havde altid holdt meget af ham, og hvis de ikke havde været i Familie med hinanden, kunde Folk nok have snakket om dem. Da hun debuterede i Selskabslivet, antog man almindeligt, at de to var meget forelskede i hinanden, men nu, da hun havde giftet sig med Casterton, der næsten var dobbelt saa gammel som hun og gik helt op i hende, var det ganske klart, at hun kun betragtede Gilbert som sin gode Ven og Fætter. Alligevel lagde man Mærke til, at de var meget hyppigt sammen paa Baller, i Teatret og i Selskaber, og man var ikke ganske vis paa, at hendes Kærlighed til ham var fuldstændig død, efter at hun var bleven gift. En Ting var imidlertid sikker: Casterton var ikke Spor af skinsyg. Han var tværtimod ofte Gilbert taknemmelig, fordi han gjorde hende Selskab, naar han selv var nødt til at møde i Underhuset.

Der kunde ikke være Tale om andet, end at Hilda saa' godt ud, som hun sad dér i sin fine hvide Morgenkjole, der' blev holdt sammen af et Bælte med Sølvspænder. Den Roman, hun havde læst i, var faldet ned paa Løveskindet ved Kaminen, og med de smaa tøffelbeklædte Fødder støttet til Kamingitret sov hun trygt.

Hendes Haar, som hendes Pige Knowles havde gjort i Stand til Natten, havde den ualmindelige rødbrune Farve, som kontrasterer saa smukt med blaa Øjne. Hendes Ansigt var blidt, og der var Smilehuller i det. Hendes Mund var smuk, og hverken hendes Læber eller hendes Ansigtifarve vidnede om nogen kunstig Farvning. Hendes smaa hvide

Hænder laa i hendes Skød. Hun havde kun en eneste Ring paa, det var hendes Forlovelsesring.

Paa en Stol i Nærheden sad Knowles, en fiks, sorthaaret Pige paa omtrent tyve Aar. Hun var ogsaa faldet i Søvn. Ilden i Kaminen døde langsomt hen, medens Uhret dikkede og nu og da slog Timerne med sin Sølvklokke. Af og til afbrød en raslende Droske Nattens Tavshed, saa var alt stille igen. Hilda havde danset hele Aftenen — i Parentes bemærket en hel Del Gange med Gilbert — og da hun var meget træt, vedblev hun at sove. Hendes Pige sov derimod uroligt, og da hun nu aabnede Øjnene, gabede og saa' paa Uhret, opdagede hun, at Klokken var over fire.

»Det er en dejlig Tid at sidde oppe paa!« sagde hun til sig selv med et lille Gys og saa' paa sin sovende Frue. »Hvis jeg var Lord Casterton, vilde jeg hellere leve som et ordentlig kristent Menneske, sove om Natten i Stedet for om Dagen og ikke bryde mit Hoved med Politik og den Slags Ting. Det kan være meget godt at være Medlem af Underhuset, men det lader til, at man maa slide haardt for at være det.« Efter et Øjeblik's Pavse tilføjede hun: »Sikken en Tid! Ja, det kan naturligvis være en god Undskyldning, at han maa være i Underhuset; men han er vel nok i sin Klub og spiller Kort eller noget af den Slags. Alle Mænd ligner hinanden.«

Den sidste Gnist af Ilden var næsten slukket, og der var blevet raakoldt i Værelset; derfor gik hun ind i Stuen ved Siden af og tog en stor Pelskaabe, som hun omhyggeligt dækkede sin Frue til med. Hun var meget forsigtig for ikke at vække hende; for hun vidste af Erfaring, at Fruen blev urolig og irriteret, naar hun saa', at hendes Mand ikke kom hjem. Saa tog hun selv et Rejsetæppe og satte sig til at sove igen.

Hilda rørte sig og sukkede tungt, som om hun drømte; saa lagde hun sig stille tilbage igen og sov Ungdommens og Sundhedens rolige Søvn.

Dagningens graa Lys havde listet sig gennem Gardinerne.

før hun vaagnede. Hun fo'r op og blev forbavset ved at se, at Klokken allerede var over seks.

»Knowles!« raabte hun. »Hvad er det? Det er jo allerede Morgen.«

»Ja, Frue,« svarede Pigen, idet hun rejste sig op og gned sig i Øjnene. »Deres Naade sagde, at De ikke vilde gaa i Seng, før Herren kom hjem; derfor har jeg ikke vækket Dem.«

Hilda syntes ogsaa, at det var mærkeligt, at hendes Mand ikke kom hjem. Hvis Mødet havde varet hele Natten, var hun sikker paa, at han vilde have sendt Bud til hende. Hun lod Tjeneren Ellis kalde og gav ham Ordre til at tage en Droske og køre til Underhuset. Imedens klædte hun sig paa og drak Kaffe.

Tjeneren kom tilbage efter en halv Times Forløb og meldte, at Mødet var blevet hævet Klokken 2,³⁸ og at Lord Casterton saa var gaaet sin Vej.

»Det er mærkeligt — meget mærkeligt,« sagde Hilda. Hun sendte Tjeneren bort og sad længe tavs og tankefuld. Hun var ikke ligefrem urolig. Hun tænkte, at han maaske kunde være bleven kaldet til en hemmelig politisk Raadslagning i Ministeriet eller andre Steder, og at han saa vilde komme snart.

Men da Morgenen gik, og han ikke vendte tilbage, klædte hun sig om og kørte hen til Park Lane for at tale med sin Moder om hans Udeblivelse.

Hertuginde modtog hende ceremonielt. Hertuginde var meget stiv og hovmodig og var godt kendt i det gode Selskab for sin hvasse Tunge og sine stærkt røde Kinder, som onde Mennesker mente hun fik paa Grund af sin Kærlighed til gammel Portvin. Hun lo ad sin Datters Frygt og sendte hende tilbage til Curzongade med det gode Raad, at hun skulde vente taalmodigt. Maaske han havde sendt hende et Bud, som var gaaet fejl; hermed trøstede hun sig en Time eller saadan.

Efter Frokost stod hun ved ét af Vinduerne i Dagligstuen

og saa' ud paa Gaden. Hun iagttog de Drosker, der kørte forbi, og grundede paa, hvor dog Ronald kunde være. Saa traadte Tjeneren pludselig ind og meldte:

»Frøken Neele og Hr. Shand er derude, Deres Naade.«

Hilda nikkede, og et Øjeblik efter traadte en høj smukt klædt og overordentlig nydelig ung Pige ind i Værelset, ilede med en lystig Latter hen til hende og kyssede hende paa begge Kinder.

»Kære Irma,« udbrød Hilda, »jeg er saa frygtelig bange.«

»Bange?« udbrød Shand, der ogsaa var traadt ind og nu trykkede hendes Haand. »Hvad er der i Vejen?«

»Ronald har ikke været hjemme i Nat, og der er ingen, der aner, hvor han er.«

»Det er meget løjerligt,« bemærkede den unge Mand overrasket.

»Er han ikke kommet hjem?« spurgte Irma med en Stemme, der lød anderledes end ellers. »Ja, det er meget mærkeligt.« En opmærksom Iagttager vilde have opdaget, at hun blev meget bleg, og skønt hun søgte at bevare et roligt Ydre, dirrede hendes Hænder, og der kom et forjaget Udtryk i hendes smukke mørke Øjne, som om hun var bleven grebet af en pludselig og skrækkelig Frygt. Ingen af de andre lagde imidlertid Mærke til dette, og i Løbet af nogle Sekunder genvandt hun sin Selvbeherskelse og sagde:

»Jeg vilde ikke være bange, hvis jeg var dig. Han er naturligvis bleven opholdt et eller andet Sted. Maaske han har telegraferet til dig, og du ikke har faaet Telegrammet.«

»Nej, der er naturligvis slet ingen Ting i Vejen,« sagde Shand. »Da han var i Afrika, var han én Gang forsvundet næsten et helt Aar, men saa viste han sig pludselig igen sund og rask som altid.«

Hilda sukkede urolig og satte sig i Nærheden af Kaminen. I den sidste Time var der kommet en underlig ubestemt Anelse om noget ondt over hende, og hun kunde ikke frigøre sig for en Mistanke om, at der var hændet noget ualmindeligt.

Irma tog sit Overstykke af og sank ned i en af de smaa Lænestole, medens Shand med Hænderne i Lommen stod ved Kamingesimsen og snakkede.

Hilda og Irma havde været Skolekammerater hos Madame Thomas i Versailles og havde omtrent i otte Aar været intime Veninder. Irma var den smukkeste af de to. Hun var mørk, havde vidunderlige, store og uudgrundelige Øjne, et Ansigt med et sødt Udtryk, en spids Hage, en ganske fuldkommen Teint og en Mund, der syntes fuld af smilende Solskin; ja, hun var en Kvinde, der var rigt udstyret med Himlens bedste Gaver. Paa sit smukke mørke Haar havde hun en stor Hat, der klædte hende brillant, og hun bar en tailor-made, mørkebrun Klædeskjole. Hun var meget yndefuld og havde et Chic, der ikke er almindeligt hos Englænderinder. Hendes Gestikulationer og hele hendes Holdning havde et kosmopolitisk Præg — hun havde arvet det efter sin Fader, som var Franskmand og var død for ti Aar siden. Overalt vilde hendes Ansigt tiltrække sig Opmærksomhed. Det var et af disse lyse, aabne Ansigter, hvis Skønhed ikke kunde bestrides, men en Psykolog vilde under dette fine, livlige Ydre kunne have opdaget en uransagelig Hemmelighed, et uroligt, maaske saaret Hjerte.

Gilbert Shand, som stod der og var noget forvirret over Hildas Meddelelse, saa' fra den ene af de to Damer til den anden og opdagede egentlig for første Gang, hvor smuk Irma i Grunden var. Selv var han omtrent otte og tyve Aar, en ligefrem, naturlig og elskværdig ung Mand, som var langt mere hjemme paa Jagtudflugter og ved Idrætsfester end i Selskabssalen. Skønt hans Ansigt var temmelig markeret, havde det dog et stadigt Udtryk af naturlig Godmodighed og Elskværdighed, og hans mørke og rolige Øjne straaede af en Hæderlighed og Elskværdighed, som aldrig kunde være paataget. Af alle sine Venner blev Gilbert Shand, der var eneste Søn af Oberst Shand i Cornwall, anset for en brillant Fyr. Den gamle Oberst var bleven dræbt ved et Ulykkestilfælde, og Gilbert var pludselig kommet i Besiddelse af

Familiegodset tilligemed en meget smuk Indtægt. Derfor var han meget populær hos visse Mødre med giftefærdige Døtre, fordem ikke mindst hos Hertuginde af Dartmoor. Der var intet uærligt eller kunstigt hos Shand som hos mange af de andre yngre Mænd. Han var en køn, godhertet, velopdragen ung Mand, som enhver Kvinde kunde være stolt af at kalde sin Mand. Det vidste naturligvis de omtalte Matroner godt, og derfor var han meget velkommen i Londons Selskabssale. Men Gilbert var ikke meget modtagelig for Indtryk, naar der var Tale om det smukke Køn, og det var i to Aar med betydelig Takt lykkedes ham at undgaa Mødrenes Snarer med det Resultat, at han endnu stod med en fuldstændig god Samvittighed i den Henseende.

Irma og Hilda talte om Ballet den foregaaende Aften og drøftede naturligvis Toiletterne og lignende Ting, da Lady Casterton atter kom tilbage til den Sag, der laa hende nærmest paa Hjerte, nemlig hendes Mands Udebliven.

»Ja, det er jo virkelig meget mærkeligt,« sagde Irma. »Har du ikke ladet anstille Undersøgelser?«

Hendes Veninde forklarede, hvad hun havde gjort, at hun havde sendt Bud til forskellige Steder, men ikke kunnet faa noget at vide.

»Véd de det i Underhuset?« spurgte Shand.

»Ja, Ellis talte med Inspektør Frazer og meddelte ham det.«

»Det er skrækkelig kedeligt,« bemærkede Irma i en sympatisk Tone. »Jeg kan ikke lide at lade dig være alene,« tilføjede hun. »Jeg vilde ønske, jeg kunde blive, til Ronald kommer hjem, men du véd jo nok, at jeg skal rejse til Arkholme med Onkel i Aften. Vi har Fremmede, og Vivi maa naturligvis have Hjælp.«

»Din Onkel spiste til Middag sammen med Ronald i Gaar,« sagde Hilda. »Sagde han noget om, naar han havde forladt Underhuset?«

»Det var lige efter at han havde spist til Middag,« svarede

Irma. »Onkel fortalte mig i Morges ved Frokostbordet, at han var gaaet derfra Klokken ni og senere havde spillet Whist. Da han gik, blev Casterton i Underhuset.«

»Du maa virkelig ikke blive bange, Hilda,« sagde Gilbert roligt, »en Mand som Ronald, der har tumlet sig saa meget omkring i Verden, viser sig ganske sikkert smilende, inden der er gaaet lang Tid, og saa kan du stole paa, at Forklaringen er ganske prosaisk.«

»Men der er noget saa mystisk ved det,« svarede hans Kusine med rynket Pande og et alvorligt Blik i de blaa Øjne. »Jeg forstaar det aldeles ikke. Jeg tror, der maa være hændet noget skrækkeligt.«

»Nej, nej,« udbrød Irma hurtigt, »vær dog taalmodig, jeg er sikker paa, at han kommer snart.«

Der blev bragt Te ind, og da Tjeneren havde budt den rundt, gik han ud, men traadte et Par Minuter efter ind igen og sagde i en dæmpet Tone til Gilbert:

»Maa jeg ikke tale med Herren et Øjeblik?«

Shand saa' overrasket paa ham; men da han opdagede et mærkeligt Udtryk i hans Øjne, stillede han Tekoppen fra sig og fulgte med ham ud.

»Der er en Mand dernede, som gerne vil tale med Hendes Naade,« hviskede Tjeneren hæst med et blegt og forskrækket Ansigt.

»En Mand!« Hvem er det?«

»Det er en Opdagelsesbetjent.«

»En Opdagelsesbetjent?« udbrød Gilbert forskrækket. »Hvad er der sket? Sig mig det hurtigt. Har de fundet Deres Herre?«

Der kom en Trækning om Mandens tynde, blaaligrøde Læber, hans glat ragede Ansigt var ganske hvidt.

»Det kan jeg ikke sige,« udbrød han. »Jeg vil i alt Fald hellere have, at De spørger den Mand dernede. Det er altfor skrækkeligt; jeg kan ikke tro, at det er sandt. Den stakels Frue! Hvordan skal vi underrette hende om det — det vil dræbe hende.«

KAPITEL III.

Skrækkelige Meddelelser.

GILBERT SHAND fo'r ned ad Trappen uden at sige mere, og dernede traf han en kraftig bygget Mand paa omtrent fyrretyve Aar, der stod i Nærheden af Kaminen med Hatten i Haanden.

»Jeg kommer for at tale med Lady Casterton,« sagde Manden, da Gilbert traadte ind.

»Er De Opdagelsesbetjent?« udbrød Gilbert.

»Ja — maa jeg spørge, om De er en Ven af Hendes Naade?«

»Jeg er hendes Fætter,« svarede Gilbert, »saa De kan tale ganske aabent til mig.«

»Mit Navn er Banner,« forklarede Opdagelsesbetjenten; »jeg er Inspektør i Opdagelsespolitiet og ansat ved Fulham Road Station. Ærlig talt har jeg ikke videre Lyst til at forskrække Hendes Naade, jeg vil meget hellere have, at De skal bringe hende en Efterretning, som angaar hendes Mand.«

»Hvad er der hændet ham?« spurgte Gilbert nervøst.

»Det kan vi ikke bestemt sige for Øjeblikket,« svarede Manden. »Vi er ikke engang ganske sikre paa, at den Person, vi har fundet, virkelig er Lord Casterton; vi maa først have ham identificeret, og det er derfor, jeg kommer her.«

»Den Mand, De har fundet, er altsaa død?« stammede Gilbert.

»Ja desværre,« svarede Banner alvorligt.

»Men sig mig,« spurgte Shand, »hvor og hvorledes blev Liget opdaget?«

»Det er en meget mærkelig Historie,« svarede Opdagelsesbetjenten. »Men jeg maa bede Dem huske paa, at det ikke er sikkert, at det er Lady Castertons Mand.«

»Hvis der er Spor af Tvivl, saa skal jeg straks gaa med Dem. Jeg har kendt ham meget nøje.«

»Ja, men det er desværre næsten umuligt at identificere

ham, for hans Ansigt er saa ødelagt, at man ikke kan genkende det.«

»Hvad mener De dermed?« udrød Gilbert forfærdet over den skrækkelige Skæbne, der havde ramt hans Ven.

»Jeg mener, at man ikke kan identificere hans Ansigtstræk,« svarede Opdagelsesbetjenten. »Den eneste Ting, som jeg tror, man kan identificere ham ved, er den Kendsgerning, at han har et hvidt, trekantet Ar paa den venstre Arm. Véd De, om Lord Casterton havde saadant et Ar?«

»Ja, han havde, det var efter et Saar med en Pil, han havde faaet i Kongo,« sagde Gilbert. »Han har ogsaa et Ar paa det venstre Haandled efter et Saar, han fik, da han sluttede Fostbroderskab med en afrikansk Høvding.«

»Det passer,« svarede Opdagelsesbetjenten, idet han raadførte sig med en lille Lommebog.

»Men hans Klæder, hans Ring, hans Uhr, hvor er de?«

»De er borte.«

»Saa er han jo ligefrem bleven udplyndret og myrdet.«

»Det er han ganske sikkert,« svarede Banner. »Vor Overinspektør og tre andre anstiller Undersøgelser. Sagen er meget hemmelighedsfuld.«

»Den stakkels Lady Casterton!« udrød Gilbert med et Suk. »Jeg véd ikke, hvorledes vi skal kunne meddele hende denne skrækkelige Efterretning.«

»Nej, den Pligt kunde jeg heller ikke lide at overtage. Hun har jo kun været gift et Aar, ikke sandt?«

»Vil De ikke sige mig, hvorledes Opdagelsen fandt Sted?« spurgte Gilbert.

»Det er i det hele taget en meget mærkelig Historie,« svarede Opdagelsesbetjenten, »Kendsgerningerne er i Korthed følgende: I Morges ved Daggry, da den Mand, som havde haft Vagt om Natten, blev afløst, gik den, der afløste ham, gennem Crowngade, hvor han opdagede en Del Blodpletter paa Stenbroen. Han tænkte, at det kun var Følgerne af et Slagsmaal i Fuldskab om Morgenens, og gjorde sig ikke den Ulejlighed at melde det, før han blev afløst fra sin Post fire

Timer senere. Mærkelig nok hændte det et Par Timer efter Opdagelsen i Crowngade, at en Mursvend paa Vejen til sit Arbejde gik langs med Bugsérstien ved Themsen fra Isleworth hen ad Richmond til, da han saa' Liget af en Mand i Vandet nedenfor. Han vendte tilbage til Isleworth og meldte det til Politiet, som ved nogle Færgemænds Hjælp fik Liget op. Da de havde bragt det til Lighuset, saa' de, at det var tarveligt klædt, i en Dragt, der meget lignede Sækkelærred, der var ingen Underbeklædning, man kunde ikke skelne Ligets Træk, og der var heller hverken Uhr eller Ringe eller Penge paa det. Det var klart lige fra Begyndelsen af, at der var blevet begaaet et Mord, at Morderen eller Morderne havde lemlæstet Ansigtet og ødelagt deres Offers Klæder, saa han ikke kunde blive identificeret. Den tilkaldte Politilæge erklærede, at efter hans Mening havde Liget kun ligget et Par Timer i Vandet, og da han undersøgte det, fandt han, at én af Fingrene paa den højre Haand var bleven revet af og forsvundet.«

»Det er dog skrækkeligt!« udbrød Gilbert gysende.

»Ja,« fortsatte Betjenten, »men det er ikke det mest hemmelighedsfulde ved Sagen. Den savnede Finger er bleven fundet i Crowngade ganske nær ved det Sted, hvor Betjenten saa Blodpletterne, og det fremgaar heraf, at de to Opdagelser, der er blevet gjorte saa langt fra hinanden, staar i nøje Forbindelse med hinanden.«

»Det kan maaske give nogen Oplysning med Hensyn til, hvem der har begaaet Forbrydelsen?«

»Ja, det haaber vi, det kan. Crowngade, som hører til vort Distrikt, er en fattig, men pæn Gade. De kan være ganske rolig for, at vi gør alt, hvad vi kan. Jeg tror nok, at det er blevet meldt til Politiet i Underhuset, at Lord Casterton ikke er kommet hjem i Morges, og det er rimeligvis derfor; man tror, at det er hans Lig, der blev fundet i Themsen.«

»Ja, det kan der vist des værre ikke være Tvivl om,« sagde Gilbert meget alvorligt. »Det er en forbavsende Historie. Mærkerne paa Armen og Haandleddet er identiske,

men dog synes det mig at være højst mærkeligt, at en Mand som han kan blive myrdet paa saadan en Maade, tilsyneladende paa aaben Gade i London.«

»Den Omhu, hvormed Snigmorderen har ødelagt den ulykkelige Herres Identitet, viser klart, at Sagen er behændig planlagt i Forvejen.«

»Tror De, der har været mere end én indviklet i denne Sag?«

»Det er meget sandsynligt. Men den Maade, hvorpaa Ansigtstrækkene er blevet ødelagte, er højst forbavsende. Ansigtet er fuldstændig knust. Der er ingen Saar paa Kroppen. saa det maa være Lemlæstelserne i Ansigtet, der har dræbt ham. Han er hverken bleven skudt eller stukket med Kniv.«

»Hvad mener Lægen?«

»Det véd jeg ikke. Da jeg forlod Isleworth, var han i Færd med at undersøge Liget.« Han tilføjede: »Hvis jeg maa sige min Mening, saa var det bedst, om De først vilde berolige Hendes Naade foreløbig ved at fortælle hende en opdigtet Historie om mit Besøg og saa tage med til Isleworth og se, om De kan identificere Liget.«

»Ja vel,« svarede Gilbert, der var meget betaget af Efterretningen om sin Vens Død. »Ja, der maa naturligvis finde en Identificering Sted.«

Saa tog han sig sammen med en Kraftanstrengelse og gik op i Dagligstuen. Han sagde til Hilda, at der havde været en Mand for at tale med ham om en vigtig Forretningssag, og saa forlod han hende og vendte tilbage til den Stue, hvor Opdagelsesbetjenten ventede.

Da de kom ud i Forstuen, stod Irma der. Hun sagde til ham i en dæmpet Tone: »Er det Ronald, der er Tale om?«

»Ja,« svarede den unge Mand. »Der er en Opdagelsesbetjent.«

»De har fundet ham!« udbrød Irma. »Jeg kan se det paa Deres Ansigt! Sig mig det.«

»Ja, Irma,« svarede han alvorligt, »han er død.«

»Død!« stammede hun. »Det er umuligt.«

»Nej, det synes des værre kun at være altfor sandt,« sagde Gilbert. »Jeg skal afsted for at se Liget; men pas paa,« tilføjede han, »og lad ikke den stakkels Hilda gætte Sandheden. Det kan jo være en Fejltagelse; vi er endnu ikke sikre paa det.«

»Nej,« udbrød hun, »det er ingen Fejltagelse. Jeg var lige fra Begyndelsen af, sikker paa at han var død. Det er et frygteligt Slag for den stakkels Hilda. Hvorledes skal jeg kunne sige hende det?« Hun var ligbleg.

»Sig ikke et Ord endnu, vent, til jeg kommer tilbage. Jeg skal til Isleworth, saa jeg bliver mindst to, tre Timer borte.«

Han saa', hvilken Forandring denne skrækkelige Meddelelse havde fremkaldt hos hende, og søgte at berolige hende. Men hun rystede voldsomt fra Isse til Fod, hendes Ansigt var gustent, hendes Øjne stirrede vildt, selv hendes Læber var hvide. Et Øjeblik var han forbavset over den mærkelige Frygt, der syntes at betage hende saa pludseligt, men saa mindedes han, hvor meget hun holdt af Hilda, der var hendes gamle Skolekammerat, og han lagde sin Haand venligt paa hendes Skulder og sagde nogle trøstende Ord. Saa bad han hende endnu en Gang indtrængende om ikke at lade Hilda faa noget at vide om den uhyggelige Sandhed og gik med Opdagelsesbetjenten.

Det var allerede mørkt, da de naaede den Station, der laa nærmest ved Isleworth, denne mærkelige gamle Landsby ved Floden, som endnu ikke er berørt af den moderne Civilisation. De gik hen imod Floden gennem de ujævne Landsbygader, og ved den lokale Politistation fik de en Politiembedsmand med. Saa gik de op ad Kirkegaarden til det lille Lighus. Politimanden tog en Nøgle op af Lommen. aabnede Døren, traadte alene ind og tændte Gassen. Derpaa traadte Gilbert og Opdagelsesbetjenten ind i det kolde, bare Ligkammer, hvor de saa', at der paa en stor Blok laa noget, der var bedækket med et groft Lagen. Omridset viste, at det var en menneskelig Skikkelse.

Politibetjenten trak Ligklædet til Side, og det skrækkeligt

Til Capsuloid Comp.

Whitehurst, Ontario Canada.

Mit Helbred var slet sidste Foraar. Jeg blev saa svag, at den mindste Bevægelse foraarsagede Hjærtebanken, mit Ansigt blev farveløst og jeg maatte opgive at arbejde og kunde kun ligge paa Sofaen eller Sengen, da jeg blev raadet til at forsøge Capsuloids. Den første Æske fremkaldte paany Farven i mine Læber, Øren og Gummer. Nu begynder jeg paa den fjerde Æske, og kan nu arbejde hver Dag, gaa op ad Trapper uden Besvær, den naturlige Farve er vendt tilbage, og jeg føler mig som et nyt Menneske. Jeg har ikke brugt andet end Capsuloids.

Cella Stewart.

Til Capsuloid Comp.

Undertegnede har brugt $4\frac{1}{2}$ Æske Capsuloids og finder, at den stadige Løben op ned ad Trapperne ikke trætter mig det mindste, uagtet jeg i min Stilling som Hotel-Kellner er i Aktivitet fra om Morgenen Kl. 7 til Aften Kl. 12, og desuden faar meget lidt frisk Luft. Da Capsuloids har styrket mig saa meget, vil jeg vedblive at tage dem til jeg ogsaa har faaet en fuldkommen god Kulør.

Vilhelm Henck,
Hotel Rydberg,
Stockholm.

Hvorfor er Capsuloids ulig og bedre end andre Jærnpræparater?

Først og fremmest fordi de frembringer langt mere nyt og rigt Blod end andre Præparater, og dernæst fordi de selv hos de svageste Maver ikke — hverken hos Gammel eller Ung — paa nogen Maade foraarsager Fordøjelsesbesværligheder, og endvidere fordi de ere lette at synke og hverken har ubehagelig Lugt og Smag.

Læs de følgende Bemærkninger med Opmærksomhed:

Grunden til, at Capsuloids frembringer langt mere nyt Blod end andre Jærn-Præparater, er for det første, fordi det naturlige Jærn i Capsuloids med megen Omhu er udtaget af friskt Okseblod og tilberedt paa en saadan Maade, at det selv hos de svageste Maver ikke — hverken hos Gammel eller Ung — foraarsager nogen som helst Fordøjelsesbesværligheder, og dernæst fordi dette naturlige Jærn, saa snart det er optaget i Maven, hurtigt gaar over i Blodkarrene og frembringer nyt rigt Blod. Det berigede Blod optager igen hurtigt det Jærn, som altid findes i den nydte Føde, og dette Jærn frembringer atter endnu mere Blod. Alle Næringsmidler, baade Mælk, Æg, Kød, Brød o. s. v., indeholder altid noget Jærn, men hos blodfattige eller blege Personer og efter de fleste Sygdomme kan Blodet ikke optage dette i Føden indeholdte Jærn, som derfor igennem Tarmene gaar ud.

Hos de Personer, som tager Capsuloids, bliver dette Jærn fuldstændig absorberet, medens det ved andre Præparater kun delvis eller slet ikke bliver optaget. Hos disse sidste konstateres Fordøjelsesbesværligheder, Nervøsitet, Hjærtebanken o. s. v.

Det er saaledes bevist, at ved Brugen af Capsuloids bliver Blodet rigt og rigeligt og i Stand til at optage det i Føden indeholdte Jærn, som atter frembringer nyt rigt Blod, og efter nogen Tids Forløb er Jærnmedicin ikke længer nødvendig, idet Blodet da er blevet saa rigt og rigeligt og hele Organismen saa stærk og sund, at Blodet nu hver Dag kan optage alt det Jærn, som Føden indeholder. I Almindelighed vil dette Jærn da være tilstrækkeligt.

Hvis nogen begynder at miste Appetit og Kræfter og at se bleg ud, saa er

det kun nødvendigt at tage Capsuloids for efter en kort Tid at have forøget Blodets Kvantitet og forbedret dets Kvalitet. Man bevarer derved altid et godt Helbred og styrker sin Modstandskraft.

„**The Lancet**“ i London, Verdens største medicinske Journal skriver efter en omhyggelig Undersøgelse af Capsuloids:

»Capsuloids indeholder rent naturligt Jærn. Anvendelsen af Jærn i denne Form er tilfredsstillende. Det taaes af de svageste Maver og optages let i Blodet. Mange kan ikke taale Synet af Hæmoglobin-Mixtur, men Capsuloids vil for alle være behagelige at tage, og der er bevislig anvendt stor Omhu ved deres Tilberedelse.«

Hvad er Capsuloids?

Capsuloids indeholder kun rent opløst Hæmoglobin (Blodets naturlige Jærn), hvilket videnskabeligt uddrages af rent friskt Okseblod.

Mødre læs dette!

Enhver Moder med opvoksende Døtre burde altid give dem Capsuloids i Udviklingsperioden. Mangt et svageligt Barn vilde da vokse op til at blive en sund og kraftig Kvinde.

Det er ikke Medicinen, men det af Medicinen frembragte rige nye Blod, som helbreder Sygdomme og giver enhver Del af Legemet Styrke og Kraft.

Capsuloids er altid pæreformede, lavede af ren blød Gelatine og fyldte med opløst naturligt Jærn (Hæmoglobin), hvilket med største Omhu er uddraget af rent friskt Okseblod.

I almindelige Tilfælde tages daglig 3 Capsuloids, én til hvert Maaltid, og, dersom Blodet er meget tyndt, 4, 5 eller højst 6, altsaa 2 til hvert Maaltid. Tage mere end 6 Capsuloids daglig bør man dog ikke, idet dette Antal just frembringer saa meget Blod, som der overhovedet kan frembringes daglig.

Dr. Campbells Blod-frembringende **Capsuloids** er altid af samme Størrelse og altid pakkede i Æsker. De faas for Kr. 2,50 pr. Æske og kun paa Apotekerne.

Generaldepot for Danmark:

Th. Lose & Co., København.

Fabrik: kun af

The Capsuloid Comp.

31 Snow Hill, London.

Al Korrespondance for Danmark, Norge, Sverrig og Finland bedes adresseret til vor skandinaviske Adresse:

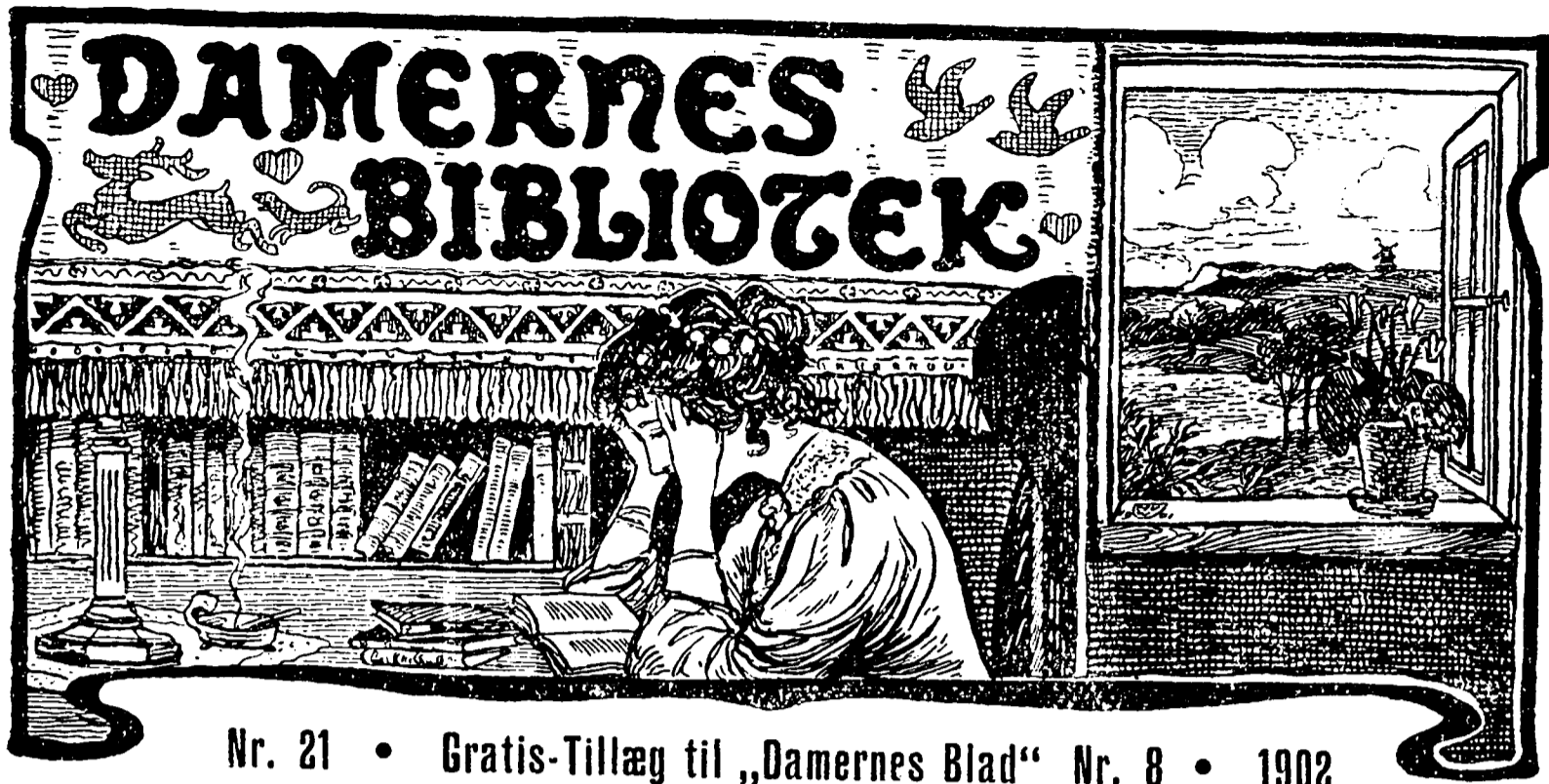
The Capsuloid Comp.

Lille Strandstræde 22. — København K.

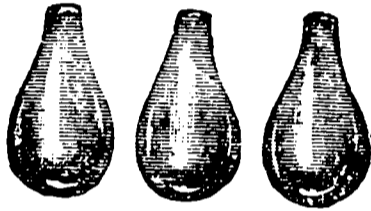
Annoncepris: 40 Øre pr. Nonpareillinie; Forside: 50 Øre; samme Rabat som i Hovedbladet.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Tag daglig tre

af Dr. CAMPBELL's rødt Blod frembringende

CAPSULOIDS

og 2 Unzer nyt Blod tilføres daglig dine Blodaarer.

Læs følgende videnskabelige Fakta,

som forklarer, hvorledes 3 Capsuloids daglig kan frembringe en Forøgelse af 2 Unzer Blod hver Dag.

En Person af almindelig Størrelse har imellem 150 og 175 Unzer Blod, medens en stor Mand har imellem 225 til 250.

Mængden af Hæmoglobin og Antallet af de røde Blodlegemer varierer meget alt efter hver enkelt Persons Helbredstilstand.

Hvor meget det varierer er imidlertid let at konstatere for den, der har nøjagtig Kendskab til Blodet og har de nødvendige Instrumenter til at undersøge og bestemme Hæmoglobinmængden i dette og Antallet af de røde Blodlegemer.

Vi har et fuldstændigt Laboratorium for Undersøgelse af Blod, og for nøjagtig at udfinde, netop hvor meget Blodet var bleven forbedret ved at tage Capsuloids, udvalgte vi flere blodfattige Personer, som da tog 3 Capsuloids daglig. Vi undersøgte Blodet af hver enkelt Person straks og atter efter 25 Dages Forløb. Ved den første Undersøgelse af disse Personers Blod var Gennemsnitsprocenten af Hæmoglobinet 56 og Antallet af de røde Blodlegemer pr. Kubikmillimeter 3,400,000. Efter at have taget Capsuloids i 25 Dage, viste det sig ved vor Undersøgelse, at Hæmoglobinprocenten var steget til 83 og Antallet af røde Blodlegemer til 4,600,000 pr. Kubikmillimeter.

Der var saaledes i 25 Dage frembragt en Forøgelse af 1,200,000 nye røde Blodlegemer pr. Kubikmillimeter. Desuden blev der i denne Periode frembragt og opbrugt Millioner af røde Blodlegemer som sædvanlig.

Lige saa vigtige er de Tal, som vise Forøgelsen af Hæmoglobinet.

Da Procentmængden af Hæmoglobin ved anden Undersøgelse var steget til 83 og dermed udviste en Forøgelse i de 25 Dage af 27 Procent var dette lig $\frac{27}{83}$ Procent Hæmoglobin i 160 Unzer godt rigt Blod, som allerede forud bemærket er Gennemsnitsmængden for en Person af almindelig Størrelse. Dette udgør en Totalforøgelse af 52 Unzer Blod, og da denne Kvantitet var tilført i 25 Dage er det klart, at denne Forøgelse udgjorde 2 Unzer hver Dag.

Det er tydeligt, at Forøgelsen var frembragt ikke alene ved det Hæmoglobin, som fandtes i Capsuloids, men ogsaa af det naturlige Jærn, som fandtes i daglig Føde, og som Capsuloids satte Blodet i Stand til at absorbere, hvilket ellers ikke skete. Ved at tage Capsuloids bliver Blodet hurtig i Stand til at optage det nødvendige Jærn fra den daglige Føde, og Capsuloids behøves da ej længere, da Sygdommen er hævet.

Store Doser af Jærn er enten skadelige eller ogsaa uden Gavn. Man bør aldrig tage mere end, hvad netop Blodet kan optage. Hæmoglobinet maa ogsaa være opløst og i samme Form, hvori det forefindes i selve Blodet.

V. STEIN, analytisk-kemisk Laboratorium i København, skriver:

»Ved Undersøgelser af en af The Capsuloids Comp. ved G. E. Dixon M. D., her, d. 14. Oktober indsendt Prøve af Dr. Campbells Capsuloids fandtes det, at det i samme indeholdte Jærn udelukkende hidrører fra den naturlige Jærnforbindelse i Blod.«

Capsuloids bruges over hele Jorden.

Læg Mærke til følgende Udtalelser fra forskellige Lande.

Til The Capsuloid Comp.

Undertegnede har i to Aar lidt af hyppige Besvimelsesanfald, været bleg, uden Appetit og altid følt sig træt. Jeg tog da 3 Capsuloids daglig og uagtet jeg kun har brugt 2 Æsker, har jeg ikke haft et eneste Besvimelsesanfald siden. Jeg har faaet en god Kulør, en udmærket Appetit, har taget 5 Pund paa i Vægt, og den stadige Træthedsfølelse har forladt mig. Jeg er 30 Aar gl. og har 2 Børn.

Kbhvn., Nikolajgade 20, 4.
Nuv. Adr.: Gasværksvej 7. 2 Sidesal.

Med Agtelse
Martha Larsen.

Til Capsuloid Comp.

Jeg led i 2 Maaneder af en udmattende Hoste. Jeg var meget bleg og følte mig altid træt. Jeg tog Capsuloids, som var mig anbefalet og efter at have brugt dem i 6 Uger, havde jeg igen faaet en god Kulør, min Hoste var forsvunden, og jeg følte mig meget styrket.

43, Harewood Avenue,
Blanford Square, London N.W.

Forbindtligst
Dudley Warrick.

Til Capsuloid Comp.

Jeg havde omtrent i 1 Aar lidt af Blegspot, og blev blegere og blegere og havde hverken Appetit eller Energi. Jeg begyndte at tage Capsuloids og efter 2 Ugers Forløb kunde jeg mærke Bedring og er nu efter at have brugt 5 Æsker Capsuloids ved godt Helbred og har en god Kulør.

»Arkley«, Highbury Terrace, London N.

Grace Cooke.

lemlæstede Ansigt, der endnu var vaadt og tilsmurt med Dynd, fik Gilbert til at gyse. Det var sandt, at Trækkene ikke kunde genkendes, og derfor tildækkede Manden Ansigtet igen og viste saa Armen med Pilearret.

Gilbert Shand genkendte det straks. Hans Ven havde en Gang vist ham det og forklaret, hvor nær han havde været ved at miste Livet i en Kamp med de Indfødte ved Aruwimifloden. Det havde en saa ejendommelig Form og var saa hvidt, at det ikke var til at tage fejl af. Nej, der kunde ikke være Tvivl om, at det var ham, der laa, den Mand, som saa hurtigt var kommet frem i første Række, den Politiker, hvis Navn var blevet nævnt med saa stor Ros i Bladene — Lord Ronald Casterton.

»Er Arret saadan, som De mente, det skulde være?« spurgte Opdagelsesbetjenten.

»Ja.«

»Og Mærket paa Haandleddet?«

»Ja, det er det samme.«

Opdagelsesbetjenten pegede paa den Haand, der manglede en Finger.

»Det er noget af det allermærkeligste ved Sagen. Kan De se, Fingeren er blevet revet af lige i Leddet? Her er den,« vedblev han, idet han vendte sig om og pegede paa en tilsolet Finger, der laa paa en lille mørk Stenplade lige ved.

»Ja, det er meget mærkeligt,« udbrød Gilbert, idet han undersøgte den nøje. »Har De nogen Anelse om, hvorledes det er gaaet til?«

»Nej, for Øjeblikket ikke Spor.«

Saa gik Banner hen og tog et Par vaade, smudsige Benklæder, der øjensynlig var af Bomuld og af den Slags, som Arbejdere gaar med. Han holdt dem frem og sagde:

»Her er Klæderne, Bukserne og Frakken. Han havde ingen Vest paa.« Han lagde Bukserne fra sig og holdt Frakken op, for at Gilbert kunde undersøge den.

»Jeg har aldrig set de Klæder før,« sagde Gilbert.

»Nej, det har De naturligvis ikke. Vi har ladet en Skrædder Spionen.

maale dem og har opdaget, at Frakken er lavet til en svær, undersætsig Mand, der er vant til haardt legemligt Arbejde, og at Bukserne højst sandsynligt har tilhørt en Mand af en helt forskellig Legemsbygning; for de er ualmindelig lange og viser, at den Mand, der har gaaet med dem, var høj og desuden, at han har gaaet saa længe med dem, at de er blevne ganske frynsede forneden. De har tilhørt en Mand, som var en hel Del til Hest, og som havde med Syrer at gøre; for der er et Mærke af én eller anden Syre i Nærheden af Knæet.«

»De har ikke ligget paa den lade Side,« bemærkede Gilbert, forbavset over disse Kendsgærninger.

»Nej. Tre af vore dygtigste Mænd og Chefen selv har været her, saa vi gør vort yderste for at løse denne Gaade; men der er noget højst mystisk ved det hele. Strømmen gik opad, da Liget blev fundet, saa det er meget muligt, at det er kommet drivende fra Putney. Een Sag er klar, nemlig, at dette Sørgespil har fundet Sted et eller andet Sted i Distriktet Fulham, højst sandsynligt i Nærheden af det Sted, hvor Fingren og Blodmærkerne blev opdagede.«

»Tror De, at man har iført ham disse Klæder, efter at han var død?« spurgte Gilbert.

»Ja, utvivlsomt, det viser den hurtige Maade, hvorpaa de er blevet trukket paa ham.«

»Men hvorledes tror De da, at han er bleven myrdet?« spurgte Gilbert, der kun tænkte paa det skrækkelige Slag, det vilde være for Hilda, naar man meddelte hende Sandheden.

»Det er vanskeligt at sige,« svarede Banner. »Han har muligvis faaet et Slag lige i Ansigtet med et eller andet tungt Instrument, f. Eks. en Todtenschlæger. Den Styrke, hvormed Slaget er blevet ført, maa have været frygtelig, for Hjerne-skallen er brudt, siger Lægen. En af vore Folk mente i Eftermiddags, at han kunde være bleven kastet ned fra et højt Vindue og være faldet paa Ansigtet.«

»Men det vilde sikkert ikke have lemlæstet hans Ansigt i

den Grad,« sagde den anden. »Gud véd, hvad Bevæggrunden til dette Mord kan være,« tilføjede han.

»Muligvis Røveri, men det er mere sandsynligt, at det er Hævn,« svarede Betjenten.

»Hvor kommer De paa den Tanke? spurgte han. »Han var et saa ualmindelig bravt Menneske, at jeg ikke tror, han havde en eneste Fjende.«

»Jo, Kendsgerningerne peger mere hen paa, at Motivet har været Hævn end Rov,« svarede Banner.» Morderen har gjort sig den største Umage for at fjerne alle Spor af sit Offers Identitet, og det er gjort paa den voldsomste og ubarmhertigste Maade. Han vidste ikke noget om disse Ar, ellers kan De stole paa, han ogsaa vilde have sørget for, at man ikke kunde se dem.«

»Det er altsaa Deres Mening, at den afdøde Lord Casterton har været Offer for en ukendt Persons frygtelige Hævn?«

»Ja,« svarede Betjenten. »Jeg har temmelig stor Erfaring med Hensyn til Mordsager, og det er nu min Mening. Det er sikkert nok, at han er bleven udplyndret, men Motivet var Hævn, det er jeg ganske overbevist om, og det er ogsaa Chefens Mening. Der ligger en dyb Hemmelighed til Grund for Sagen; hvis *den* nogensinde bliver opdaget, saa vil jeg bede Dem om at huske, hvad jeg har sagt.«

»Men der er jo ingen Nøgle til Gaaden,« udbrød Gilbert.

»Nej,« svarede Banner sukkende, »for Øjeblikket absolut ikke. Det er én af de mærkeligste Forbrydelser og tillige én af de mest djævelske, hemmelighedsfulde og frygtelige, som vi nogen Sinde har haft at gøre med.«

KAPITEL IV.

Skinsyge.

SAMME Aften blev den skrækkelige Sandhed meddelt Hilda af Hertuginde, til hvem Gilbert var taget hen straks efter sin Tilbagekomst fra Isleworth, og som saa var kørt

med ham til Curzongade. Først syntes hun aldeles ikke at kunne tænke sig, at Roland virkelig var død, men da Kendsgerningen blev meddelt og da hun hørte den Maade, paa hvilken man havde opdaget hans Lig, sank hun halvt afmægtig tilbage og vilde være faldet, hvis ikke Gilbert havde grebet hende i sine Arme.

Skønt Hertuginde var en meget formel og urokkelig Kvinde, blev hun straks formildet og for første Gang i mange Aar moderlig. Hun strøg sin Datters Haar og bad hende om at mande sig op. Men da Hilda genvandt sin Bevidsthed, hengav hun sig til et Udbrud af den bitreste Sorg, og Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder. Irma, som stod ved hendes Side, vidste aldeles ikke, hvorledes hun skulde trøste hende under disse fortvivlede Omstændigheder. Men hvad kan det ogsaa nytte at trøste, naar Døden har berøvet os det Menneske, vi elskede højest i Verden?

Gilbert saa', at det kun vilde forøge Situationens Pinefuldhed, hvis han blev der, og derfor gik han, medens Irma, der ogsaa var frygtelig betaget af den uventede Efterretning om Ronalds Skæbne, fulgte ham ud. Selv skulde hun til Arkholme sammen med Onklen, og hun havde kun lige Tid til at køre hjem og skifte Klæder for saa at naa Euston Station.

Gilbert fik fat i en Droske og kørte hende til Lord Arkholmes Dør. De vekslede kun et Par Ord, deres Hjerte var altfor fuldt til, at de kunde tale.

»Det er skrækkeligt, frygteligt!« udbrød Irma.

»Ja,« svarede han, »den stakkels Hilda! Først kunde hun slet ikke tro, at hun aldrig skulde se Ronald igen.«

»Hun holdt ogsaa saa meget af ham,« bemærkede Irma. Saa vendte hun sig om imod ham og tilføjede i en rolig og alvorlig Tone: »Der var Folk, der snakkede om, at hun foretrak Deres Selskab for Ronalds; men jeg er sikker paa, at de løj.«

»Jeg véd det nok,« sagde han bevæget. »Det var dumt, at jeg lod mig se saa meget sammen med hende; men jeg

sværger Dem til, at der aldrig har været Tale om Kærlighed imellem os — aldrig.«

Hun sukede. Det var maaske et Lettelsens Suk, som fremkaldtes af denne Erklæring, maaske kun et Suk af Medfølelse for hendes Barndomsveninde.

»Det var ikke rigtigt imod Ronald, det indrømmer jeg,« vedblev Gilbert lidt forundret; »men det var efter hans egen Tilskyndelse, at jeg saa ofte færdedes sammen med hende. Han var hver Aften i Underhuset, og han vidste godt, at vi kun var Fætter og Kusine, og at vi ikke elskede hinanden.«

»Men alle sagde det,« svarede hun.

»Hilda vidste Besked med al den skandaløse Snak, der var i Omløb, men brød sig ikke om det. Hun vidste godt, at hvis hun protesterede imod disse Rygter, saa vilde Fler-tallet kun være saa meget fastere overbevist om, at de var sande. Derfor tav vi begge to.«

»Vilde det saa ikke være bedst,« sagde Irma, »at De holdt Dem borte fra hende nu? Naar De altid er hos hende for at trøste hende, vil disse Rygter kun blive bestyrkede.«

Han tav. Der var Logik i dette Ræsonnement. Hvis han færdedes sammen med Hilda nu, saa kunde han vedblivende sætte hendes gode Navn og Rygte paa Spil og mod sin Vilje bestyrke den Tanke, at han virkelig var hendes Elsker. Det var sandt, tænkte han, at Hilda ved mere end én Lejlighed havde koketteret stærkt med ham.

Han saa' paa den smukke mørkøjede Kvinde, der sad ved Siden af ham i Drosken, og ved Lygternes Skær lagde han Mærke til den dybe Alvor, der prægede hendes Ansigt. Jo, hun var den smukkeste og mest yndefulde Kvinde, han nogen Sinde havde set, og i dette Øjeblik fór pludselig en Tanke gennem ham. Var de Ord, hun nylig havde sagt, en ubevidst og ufrivillig Indrømmelse af, at hun var skinsyg? Raadede hun ham til at holde sig borte fra hendes Veninde, fordi hun vidste, at en sørgende Kvinde snart blødgør en Mands Hjerte, og at Kærlighed ofte begynder med Sorg?

Det var en mærkelig Tanke; men han kunde ikke frigøre sig for den.

Irma forenede Lidenskabens Styrke med Karakterstyrke, men Gilbert kendte hende kun som en livsglad, munter Pige og var derfor bleven forvirret over hendes Ord.

De holdt ved Lord Arkholmes Port; han sprang ud og hjalp hende ud af Vognen, og medens han trykkede hende i Haanden, sagde han:

»Jeg tror, at Deres Raad er godt, Irma, og jeg vil sandsynligvis følge det.«

»Det er godt,« svarede hun. »Om to eller tre Dage, naar jeg har hjulpet Vivi med at indrette det hyggeligt for alle Gæsterne paa Arkholme, kommer jeg til Byen et Par Dage for at se til den stakkels Hilda og prøve paa at trøste hende lidt. Vil De sige det til hende, hvis De tilfældig skulde se hende?«

»Ja,« svarede han. Saa hilste han paa hende, steg op i Vognen igen og kørte sin Vej, medens hans Tanker var helt optaget af denne Kvinde, hvis vidunderlige Skønhed og Ynde og kærlige Blidhed bedaarede ham.

Medens Irma traadte ind i Vestibulen, hvorfra hun gik ind i Spisestuen, tænkte ogsaa hun kun paa den Mand, der lige havde sagt Farvel til hende.

Hvor stærk en smuk Kvindes Kærlighed end kan være, saa er den Følelse, naar den faar Lov til at glide jævnt hen, og bliver kun Lidenskab, naar noget modsætter sig den.

Hildas Kærlighed til den Mand, som nu laa død i det kolde Lighus ved Floden, var forfinet, den var mere Følelse end Lidenskab — en Sammensætning af Drift og Fantasi, medens Reflektionen og den moralske Energi kun var svagt udviklet. Uden Beskedenhed, Ynde og Ømhed er en Kvinde ikke Kvinde, men et Væsen, som heldigvis endnu mangler Navn. Naar hun har disse Egenskaber, kan hun være sig selv, om end hver Evne er passiv eller mangelfuld. Det er de Egenskaber, med hvilke Gud har sendt Kvinden

ind i Verden; de kan blive fordærvede ved daarlig Opdragelse; de kan blive sløvede ved en haard eller ond Skæbne, de kan blive overvældede ved Udvikling af en særlig sjælelig Evne, ved en eller anden stærk Lidenskabs Overherredømme; men de bliver aldrig helt knuste i en kvindelig Sjæl, saa længe den beholder de Evner, som gør den ansvarlig lige overfor Skaberen. Naar disse Evner bliver udviklede under naturlige Indflydelser, er de nok til at frembringe et fuldkomment og lykkeligt Menneske. Naar de kastes ud mellem haarde Tilskikkelser og udsættes for Samfundets fordærvende Indflydelse uden Evne til at gøre Modstand, saa maa Enden nødvendigvis blive, som den blev med Hilda, denne, at Kærligheden mere er et drømmende Trylleri end en Følelse, en Drøm, som en Trolddomsleg opløser eller forbinder med overfladisk Lyst.

Irmas franske Pige Susanne ventede paa hende og havde pakket hendes Kufferter. Arkholme havde været nødt til at besørge et Ærinde paa Vejen til Stationen og var gaaet sin Vej. Derfor skyndte hun sig op til sit Værelse, iførte sig en Rejsedragt af mørkegrønt Klæde og med Astrakans Besætning og kørte saa med Susanne til Euston, hvor hun traf sin Onkel paa Perronen. Hun meddelte ham hans Vens skrækkelige Skæbne.

Den gamle Officer var som lamslaaet. Han vilde blive i Byen, men Irma forestillede ham, at han ikke kunde yde nogen Hjælp under disse pinlige Forhold, da Hilda var taget hjem til sin Moder, og Gilbert vilde sørge for Ligsynet og hvad der ellers skulde foretages.

»Men de har Brug for mig som Vidne,« sagde den gamle Officer tankefuldt. »Jeg spiste til Middag med ham, og — det er mærkeligt nok, men han lod nogle underlige Bemærkninger falde om, at der var noget, han var bange for. Naar man ser paa hans Ytringer i Lys af denne hemmelighedsfulde Tragedie, kan de maaske give en eller anden Oplysning.«

»Hvad sagde han?« spurgte hans Niece, der blev ligbleg.

»Det kan jeg ikke sige dig,« svarede Lord Arkholme takkefuldt, »men det er vist bedst, at jeg straks meddeler det til Politiet. En Opsættelse kan jo give Snigmorderen Lejlighed til at undslippe. Jeg vil straks hen til Politistationen.«

Hans Ord gjorde et mærkeligt skræmmende Indtryk paa Irma, som søgte at overtale ham til straks at tage med ud paa Landet, hvor en hel Del Gæster skulde møde den næste Dag.

Men han var haardnakket. »Nej,« sagde han, »nu da du er her og dine Kufferter er sat ind i Vognen, er det bedst, du tager af Sted med Susanne, saa skal jeg følge efter i Morgen, saa tidligt, jeg kan; men jeg maa blive her i London i Anledning af denne mærkelige Sag. De, der bærer Ansvaret for Castertons Død, skal ikke undslippe, hvis jeg kan hjælpe til at hindre det; det kan du stole paa.«

»Men, Onkel, hvorfor vil du ikke tage tilbage til London, naar Ligsynet finder Sted, og saa meddele dem, hvad du véd?«

»Fordi det er nødvendigt, at Politiet straks bliver underrettet om Castertons Frygt; der er ikke et Øjeblik at spille.«

Det saa' ud, som om Irma havde én eller anden alvorlig Grund til at faa sin Onkel med ud paa Landet, efter at han havde sagt, at han vidste noget, som kunde gavne Politiet. To Gange havde hun spurgt ham om, hvad det var for en Frygt, Casterton havde udtrykt; men han havde nægtet at tilfredsstille, hvad han troede, kun var kvindelig Nysgerrighed. Han havde bestemt, at kun Politiet skulde vide det; for han vidste, at hans Niece nok kunde lide at snakke; hvis han fortalte hende det, vilde det blive drøftet mellem hans Gæster den næste Dag. Han lagde Mærke til, hvor bleg og medtaget hun var, men han tilskrev det naturligvis ligesom Gilbert det Stød, den skrækkelige Nyhed om Ronalds Skæbne havde givet hende.

Bagagen var bleven besørget, Waggondørene blev smækkede i, og Susanne var allerede gaaet ind i en første Klasses Kupé og havde lagt en Pude til Rette for sin Frøken, da

Konduktøren kom hen til Arkholme, som han kendte, tog til Huen og sagde: »Undskyld, Mylord, nu skal vi af Sted.«

Irma nølede. »Spring op,« sagde hendes Onkel, »jeg skal prøve paa at komme med Morgentoget; hvis ikke er jeg hjemme til Middag. Farvel!«

Hun steg ind i Vognen, og Konduktøren smækkede Døren i, gav Signal, og i næste Øjeblik fór Toget af Sted, medens den høje, hvidhaarede Officer blev staaende paa Perronen.

Irma smilede svagt og hilste ham med Haanden; saa sank hun ned i Sædet og hengav sig til dybe Tanker. Hun og hendes Pige var de eneste Passagerer i Kupéen.

»Vil Frøkenen have Deres Rejsetæppe?« spurgte Susanne paa Fransk, da hun saa', at hendes Frøken saa' alt andet end vel ud.

Irma nikkede, og Pigen svøbte det om hendes Ben, medens Eksprestoget forøgede sin Fart og ilede af Sted i den maaneklare Nat.

Medens hun sad saaledes i sit Hjørne, fór der en Strøm af Tanker gennem hendes Hjerne. Hun var lammet over den frygtelige Skæbne, der havde ramt denne Mand, som hun havde kendt saa godt; men alt blev fordunklet af det Billede, der uvilkaarligt steg frem for hende, Gilbert Shands Billede. Hun mindedes, at hun i Drosken havde forglemt sig selv i den Grad, at hun havde omtalt de skandaløse Rygter, som blev hviskede i det gode Selskab, og hun bed sig i Læberne af Vrede paa sig selv.

I de to, tre Aar hun havde færdedes i Selskabslivet sammen med andre unge Piger, havde hun haft et Par smaa ubetydelige Kærlighedsaffærer, som hun naturligvis den Gang havde taget alvorligt nok, men som hun nu smilede ad som noget latterligt. Og dog, selv ved de Lejligheder, havde hendes Kærlighed været en Lidenskab, en naturlig Drift, der fik hendes Hjerteblood til at banke og gjorde det dybeste Indtryk paa hende — en Følelse, der blev mer eller mindre dæmpet af hendes Fantasi, en stærk Følelse, der blev ægget ved Modstand, dominerede hendes Vilje, skær-

pede alle andre Evner og paa den anden Side stod under deres Paavirkning. Og nu, sagde hun til sig selv, havde Skæbnen spillet hende et sælsomt Puds, thi i Hjertet elskede hun Gilbert Shand. Langsomt havde hans stadige Opmærksomhed mod Hilda vakt hendes Skinsyge, og denne havde kulmineret paa Ballet den foregaaende Aften. Hun havde aldrig i sit Liv mødt Modstand, denne første Modstand vakte derfor hele Kvinden i hende og gjorde hendes Lune til en pludselig, stærk Lidenskab.

Hun elskede ham.

Men hendes Ansigt, der var pletfrit i sin Skønhed, skjult under det tætte Slør, dette Ansigt viste, at hun var pint af Kendskabet til en uhyggelig Hemmelighed. Da hun sad rastløs i Feber dér, medens Iltoget larmede af Sted til de vilde valisiske Bjerge, og Susanne havde lukket sine Øjne og slumrede, knugede hun sine Hænder sammen i vanvittig Frygt. I dette Øjeblik, da Irma Neele hengav sig til sine Samvittighedskvaler, var hendes Ansigt en skyldig Kvindes Ansigt.

»Hvad mon Ronald har sagt til ham?« mumlede hun.
»Hvis det gav Politiet en Nøgle til Gaaden!«

Hun fór forfærdet op ved denne Tanke. Hun knøb Læberne sammen, til de var hvide og blodløse, hendes tynde Fingre, som funkede af Juveler, pressede sig ind i Haandfladerne, og medens hun holdt sit Aandedrag tilbage, sad hun der stiv og forfærdet over den skrækkelige Tanke.

KAPITEL V.

Paa Arkholme.

DER var kun faa smukkere Ejendomme i Kongeriget end den, som havde tilhørt Arkholmerne i mange Aarhundreder.

Den laa højt med en stor og pragtfuld Udsigt til de for-

revne Bjerge i Nærheden. Herregaarden var bygget af røde Mursten i en Bygningsstil fra Dronning Elisabeths Tid og var delvis skjult af Vedbend. Den var meget rummelig og hyggelig og havde en Terrasse langs med hele Hovedfaçadens Længde, hvorfra der var en dejlig Udsigt over den skønneste Natur i Wales.

Da Irma sad og krøb sammen i Wienervognen, medens den langsomt kørte op gennem Alléen i det graa Morgenlys, kom hun til at gyse af Skræk og Fortvivlelse. Hun trak Pelskraven tættere sammen om sig, Bjergluften var skarp og frisk efter den beklumrede Luft i Jærnbnewaggonen, hvor hun og Susanne havde tilbragt Natten, i denne tidlige Time syntes alt mørkt, og hvert Vindstød bragte hele Byger af brune Blade ned til Jorden, medens de hvide Taager endnu ikke havde rejst sig fra Cader-Bjergets Top. Men da hun endelig steg ud af Vognen, og adskillige af Tjenestefolkene viste sig for at hilse paa hende, genvandt hun hurtigt sin Selvbeherskelse og gik straks ned ad den lange Korridor med det røde Tæppe, der førte gennem hele Huset og ved Væggen var dekoreret med gamle Rustninger. Derfra traadte hun ind i Vivis Værelse, det smukke Værelse, der var helliget Lord Arkholmes eneste Datter Victoria, som var Husets Herskerinde efter at Hendes Naade var død for omtrent fem Aar siden.

Vivi havde allerede spist sin Frokost. Hun kyssede sin Kusine ømt, trak hende hen til Kaminen og hjalp hende Kaaben af, medens hun samtidig spurgte hende om, hvad nyt der var i Byen.

Det var et meget smukt Værelse med fire Vinduer, der vendte mod Syd, og hvorfra der var en storartet Udsigt over Cader-Bjerget. Ved Siden af laa der et Drivhus, hvor en Kanariefugl i et forgyldt Bur trillede sin Morgensang. Møblerne var i Louis XV. Stil, Væggene behængte med lyserødt, Møbelbetrækkene af elegant Brokade, og der var en Mængde sjældne Ting og en Rigdom paa Malerier og Fotografier.

»Der er hændet en frygtelig Ulykke,« sagde Irma i en

dæmpet og alvorlig Tone, idet hun sank ned paa en Stol foran det store Baal i Kaminen og med et Suk kastede sine Handsker paa Bordet.

»En Ulykke!« udbrød Vivi forfærdet. »Hvad er der sket?«

»Casterton er bleven myrdet.«

»Myrdet!« gentog den anden forbavset. »Er Ronald Casterton bleven myrdet?«

»Ja,« svarede hendes Kusine, og idet hun saa gjorde en Kraftanstrengelse for at være rolig, fortalte hun alt, hvad der var sket den foregaaende Dag og Enkelthederne ved den uhyggelige Opdagelse i Isleworth.

»Men det er jo frygteligt,« udbrød Lord Arkholmes Datter og gyste, »den stakkels Hilda!« Saa tilføjede hun: »Gilbert Shand er vel hos hende?«

Irma bed sig i Læben.

»Ja,« svarede hun i en haard Tone, »det antager jeg. Han var jo Ronalds bedste Ven.«

De drøftede den mærkelige Sag i alle dens Enkeltheder uden at komme til nogen som helst Slutning med Hensyn til Motivet eller Maaden, paa hvilken denne skændige Forbrydelse var bleven udført. I mere end en halv Time sad de sammen, saa gik Irma, der var glad ved at slippe fri, op til sit eget smukke Værelse for at skifte Klæder, inden de satte sig til Frokostbordet.

Livet paa Arkholme var altid fornøjeligt, og Gæsterne i dette gæstfri Hus kunde være sikre paa Masser af Jagt, Sport, Køreture og andre af den Slags Fornøjelser. Arkholmes Ejere havde i umindelige Tider ofret deres Liv for Statstjenesten, og den nuværende Herre var, foruden at være én af Englands første Generaler, Hovedet for én af de ældste Familier i Kongeriget, da Arkholmerne havde været bosat i Durham siden den normanniske Erobring af England.

Medens Irma spiste Frokost, sad Vivi hos hende, og de talte naturligvis kun om Sørgeespillet den foregaaende Dag. Castertons og Arkholmes var slet ikke beslægtede, men

Til Capsuloid Comp.

Whitehurst, Ontario Canada.

Mit Helbred var slet sidste Foraar. Jeg blev saa svag, at den mindste Bevægelse foraarsagede Hjærtebanken, mit Ansigt blev farveløst og jeg maatte opgive at arbejde og kunde kun ligge paa Sofaen eller Sengen, da jeg blev raadet til at forsøge Capsuloids. Den første Æske fremkaldte paany Farven i mine Læber, Øren og Gummer. Nu begynder jeg paa den fjerde Æske, og kan nu arbejde hver Dag, gaa op ad Trapper uden Besvær, den naturlige Farve er vendt tilbage, og jeg føler mig som et nyt Menneske. Jeg har ikke brugt andet end Capsuloids.

Cella Stewart.

Til Capsuloid Comp.

Undertegnede har brugt $4\frac{1}{2}$ Æske Capsuloids og finder, at den stadige Løben op ned ad Trapperne ikke trætter mig det mindste, uagtet jeg i min Stilling som Hotel-Kellner er i Aktivitet fra om Morgenen Kl. 7 til Aften Kl. 12, og desuden faar meget lidt frisk Luft. Da Capsuloids har styrket mig saa meget, vil jeg vedblive at tage dem til jeg ogsaa har faaet en fuldkommen god Kulør.

Vilhelm Henck,
Hotel Rydberg,
Stockholm.

Hvorfor er Capsuloids ulig og bedre end andre Jærnpræparater?

Først og fremmest fordi de frembringer langt mere nyt og rigt Blod end andre Præparater, og dernæst fordi de selv hos de svageste Maver ikke — hverken hos Gammel eller Ung — paa nogen Maade foraarsager Fordøjelsesbesværligheder, og endvidere fordi de ere lette at synke og hverken har ubehagelig Lugt og Smag.

Læs de følgende Bemærkninger med Opmærksomhed:

Grunden til, at Capsuloids frembringer langt mere nyt Blod end andre Jærn-Præparater, er for det første, fordi det naturlige Jærn i Capsuloids med megen Omhu er uddraget af friskt Okseblod og tilberedt paa en saadan Maade, at det selv hos de svageste Maver ikke — hverken hos Gammel eller Ung — foraarsager nogen som helst Fordøjelsesbesværligheder, og dernæst fordi dette naturlige Jærn, saa snart det er optaget i Maven, hurtigt gaar over i Blodkarrene og frembringer nyt rigt Blod. Det berigede Blod optager igen hurtigt det Jærn, som altid findes i den nydte Føde, og dette Jærn frembringer atter endnu mere Blod. Alle Næringsmidler, baade Mælk, Æg, Kød, Brød o. s. v., indeholder altid noget Jærn, men hos blodfattige eller blege Personer og efter de fleste Sygdomme kan Blodet ikke optage dette i Føden indeholdte Jærn, som derfor igennem Tarmene gaar ud.

Hos de Personer, som tager Capsuloids, bliver dette Jærn fuldstændig absorberet, medens det ved andre Præparater kun delvis eller slet ikke bliver optaget. Hos disse sidste konstateres Fordøjelsesbesværligheder, Nervøsitet, Hjærtebanken o. s. v.

Det er saaledes bevist, at ved Brugen af Capsuloids bliver Blodet rigt og rigeligt og i Stand til at optage det i Føden indeholdte Jærn, som atter frembringer nyt rigt Blod, og efter nogen Tids Forløb er Jærnmedicin ikke længer nødvendig, idet Blodet da er blevet saa rigt og rigeligt og hele Organismen saa stærk og sund, at Blodet nu hver Dag kan optage alt det Jærn, som Føden indeholder. I Almindelighed vil dette Jærn da være tilstrækkeligt.

Hvis nogen begynder at miste Appetit og Kræfter og at se bleg ud, saa er

det kun nødvendigt at tage Capsuloids for efter en kort Tid at have forøget Blodets Kvantitet og forbedret dets Kvalitet. Man bevarer derved altid et godt Helbred og styrker sin Modstandskraft.

„The Lancet“ i London, Verdens største medicinske Journal skriver efter en omhyggelig Undersøgelse af Capsuloids:

»Capsuloids indeholder rent naturligt Jærn. Anvendelsen af Jærn i denne Form er tilfredsstillende. Det taales af de svageste Maver og optages let i Blodet. Mange kan ikke taale Synet af Hæmoglobin-Mixtur, men Capsuloids vil for alle være behagelige at tage, og der er bevislig anvendt stor Omhu ved deres Tilberedelse.«

Hvad er Capsuloids?

Capsuloids indeholder kun rent opløst Hæmoglobin (Blodets naturlige Jærn), hvilket videnskabeligt uddrages af rent friskt Okseblod.

Mødre læs dette!

Enhver Moder med opvoksende Døtre burde altid give dem Capsuloids i Udviklingsperioden. Mangt et svageligt Barn vilde da vokse op til at blive en sund og kraftig Kvinde.

Det er ikke Medicinen, men det af Medicinen frembragte rige nye Blod, som helbreder Sygdomme og giver enhver Del af Legemet Styrke og Kraft.

Capsuloids er altid pæreformede, lavede af ren blød Gelatine og fyldte med opløst naturligt Jærn (Hæmoglobin), hvilket med største Omhu er uddraget af rent friskt Okseblod.

I almindelige Tilfælde tages daglig 3 Capsuloids, én til hvert Maaltid, og, dersom Blodet er meget tyndt, 4, 5 eller højst 6, altsaa 2 til hvert Maaltid. Tage mere end 6 Capsuloids daglig bør man dog ikke, idet dette Antal just frembringer saa meget Blod, som der overhovedet kan frembringes daglig.

Dr. Campbells Blod-frembringende **Capsuloids** er altid af samme Størrelse og altid pakkede i Æsker. De faas for Kr. 2,50 pr. Æske og kun paa Apotekerne.

Generaldepot for Danmark:

Th. Lose & Co., København.

Fabrik: kun af

The Capsuloid Comp.

31 Snow Hill, London.

Al Korrespondance for Danmark, Norge, Sverrig og Finland bedes adresseret til vor skandinaviske Adresse:

The Capsuloid Comp.

Lille Strandstræde 22. — København K.

Annoncepris: 40 Øre pr. Nonpareillinie; Forside: 50 Øre; samme Rabat som i Hovedbladet.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Dansk Industri

for

danske Købere.

Et Blad af „Pjalt“-kræmmerens Saga.

DEN ligger ikke saa uoverskuelig langt tilbage, den Tid, da vore Mødre samlede Kludene sammen for at sælge dem ti » Pjalt«-kræmmeren, naar han paa Landet kom og hentede, eller for i Byen at bringe ham dem, naar Bunken var bleven tilstrækkelig stor.

Naar vi i barnlig Videbegærlighed spurgte, hvad Kræmmeren vilde med alle disse »væmmelige Klude«, saa fik vi til

telegraferede Arkholme til Vivi, at han ikke kom før Dagen efter.

Dr. Diplock, der var én af de dygtigste og omhyggeligste Retslæger i London, foretog Ligsynet i en lille gammel Kro i Isleworth. I det store Gæsteværelse var der en Duft af gammelt Øl, som havde plettet de gammeldags Mahogni-borde, og alt var gennemtrængt af en stærk Tobaksrøg fra den foregaaende Aften i Forbindelse med Kaallugt. Det gamle Karnapvindue med sit Egetræspanel vendte ud imod Floden. Efter at tolv Købmænd og Haandværkere i Landsbyen var blevet taget i Ed som Jury, havde valgt deres Formand og var gaaet ud for at se paa Liget, sad Arkholme og Gilbert ved Vinduet og drøftede den sørgelige Sag.

Endelig vendte Juryen tilbage. Dr. Diplock satte sig ved Bordet, tog et Folioark frem og gav saa Ordre til, at det første Vidne skulde kaldes ind.

Da det først og fremmest var nødvendigt, at Liget blev indentificeret, var det Gilbert, der traadte frem og blev taget i Ed.

»Maa jeg bede om Deres Navn,« sagde Dr. Diplock.

»Gilbert Hamilton Shand, Jermyngade 38.«

»De har altsaa set den afdødes Lig. Genkender De det?«

»Ja, der er Mærker, som han har vist mig for kort Tid siden,« svarede Gilbert i en sagte, smertelig Tone. »Jeg genkender Liget, det er Lord Ronald Casterton.«

»Stod De paa en fortrolig Fod med ham?«

»Ja, jeg havde kendt ham i mange Aar. Han var gift med min Kusine.«

»Har De nogen Sinde hørt Tale om, at han havde nogen personlig Fjende?«

»Nej, ikke nogen personlig Fjende, men han havde naturligvis en Del politiske Modstandere i Parlamentet. Han havde i den senere Tid rejst en Krig til Fordel for større Udgifter paa Militærbudgettet, og en hel Del Medlemmer, der tidligere havde været hans Venner, var meget vrede paa ham i den Anledning.

»Kender De nogen, der nærede saa bittert et Fjendskab imod ham, at det kunde berettige En til at tro, at han vilde myrde ham?«

»Nej. Han har altid været overordentlig afholdt.«

»Tak,« sagde Dr. Diplock, og Gilbert satte sig.

Saa blev Arkholme kaldt frem, og da hans Navn blev nævnet, opstod der et Røre i Stuen; for han var bekendt som én af Englands største Krigere, og alle var glade over den sjældne Lejlighed til at se en Mand, som de havde læst saa meget om i Aviserne.

Han stod rank ved Bordet med sit hvidhaarede Hoved og aflagde Eden paa Testamentet.

»Er De Feltmarschal, Lord Arkholme?« spurgte Retsembedsmanden.

»Ja.«

»Vil De være saa god at fortælle os, hvad De véd om denne sørgelige Historie.«

»Ja,« svarede Lord Arkholme. »Jeg spiste til Middag med den afdøde i Underhuset, Aftenen før denne Begivenhed fandt Sted. Han havde holdt en meget dygtig Tale om Englands Forsvar til Lands, og derefter spiste vi til Middag sammen; men da Forhandlingerne om denne Sag blev udsatte, forlod jeg ham omtrent Klokken ni og gik hen i min Klub.«

»Var det den sidste Gang, De saa ham?«

»Ja.«

Dr. Diplock henvendte sig til Juryen og spurgte, om man havde nogle Spørgsmaal at gøre Lord Arkholme, hvorpaa dens Formand spurgte:

»Udtalte Lord Casterton noget om, at der var et eller andet, han frygtede?«

»Ja,« svarede Lord Arkholme efter et Øjeblik Pavse, idet han saa' skarpt paa Manden.

Der opstod et Røre blandt Tilhørerne, og Avisreferenternes Papirer raslede. I næste Øjeblik traadte en Mand frem fra Baggrunden af Værelset. Det var Politiinspektør Banner.

»Jeg maa paa Politiets Vegne forlange,« sagde han ærbødigt til Dr. Diplock, »at Vidnet ikke bliver mere udspurgt i den Henseende. Lord Arkholme har allerede afgivet fuld Forklaring.«

»I saa Tilfælde,« svarede Dr. Diplock henvendt til Juryen, »maa vi ikke hindre Politiet i at bevare Hemmeligheden. Muligvis kan Vidnets Forklaring føre til, at denne Gaade bliver løst.«

Efter at Arkholme havde besvaret nogle betydningsløse Spørgsmaal, underskrev han sin Forklaring og gik hen og satte sig ved Siden af Gilbert ved Vinduet.

De to Politibetjente, som havde opdaget Blodpletterne og Liget blev saa forhørt.

»Hvad gjorde De, da De opdagede Blodpletterne paa Stenbroen?« spurgte Doktoren den ene af dem.

»Ingen Ting. Jeg troede, at der havde været Slagsmaal den foregaaende Aften. Vi ser saa tidt Blodpletter paa Gaden om Morgenens, men vi melder det ikke, før vi er færdige med Dagtjenesten.«

»Undersøgte De Nabolaget?«

»Ja vel, men jeg opdagede ikke noget,« svarede Betjenten. »Min Kammerat anstillede ogsaa Undersøgelser, da det blev helt lyst, men opdagede intet.«

»Saa var der altsaa i Deres Øjne noget gaadefuldt ved disse Mærker?«

»Ja vel. Sagen er den, at Fingren blev fundet paa et Sted, hvor vi begge havde søgt uden at opdage noget. Det saa' ud, som om den var bleven lagt der bag efter; det var vi da enige om.«

Denne Meddelelse gjorde Sagen endnu mere mystisk, og den anden Betjent blev paa ny forhørt. Manden erklærede med Eftertryk, at han omhyggeligt havde undersøgt Stedet, og at Fingren ikke kunde have ligget der den Gang. Han mente, at den først længe efter var bleven kastet hen paa det Sted, hvor man havde fundet den.

Hvis dette var rigtigt, var Gaaden endnu vanskeligere at

løse. Det var umuligt at fatte, at en Mand kunde blive myrdet paa aaben Gade og lemlæstet saa fuldstændig, at man ikke kunde genkende ham, og Politiet mente derfor, at Lord Casterton var bleven myrdet i et Hus i Nærheden.

Da de to Betjente havde underskrevet deres Forklaring, blev den Mursvend, som havde opdaget Liget i Vandet, taget i Forhør.

»Jeg hedder Cramp, Elias Cramp; da jeg gik til mit Arbejde i Richmond omtrent Klokken ni, saa' jeg noget i Vandet, og da jeg havde set lidt paa det, opdagede jeg, at det var et Lig, som kom drivende med Strømmen. Jeg mente, at det var det bedste at underrette Politiet om det, og saa gik jeg tilbage til Isleworth og meldte det; det er alt, hvad jeg véd om det, undtagen at jeg senere hørte, at det var Lord Casterton. Det var et skrækkeligt Syn at se, da det kom op af Vandet med alt det Mudder —«

»Ja Tak, det er nok,« afbrød Dr. Diplock ham.

Saa blev den højvelbaarne Departementschef Lionel Paget kaldt op, og han beskrev, hvorledes han, da han kørte hjem fra Underhuset, havde indhentet Lord Casterton, som gik langsomt ned ad Gaden og øjensynlig var meget optaget af sine Tanker, og havde raabt Godnat til ham.

Underhusets Postmester fremlagde derpaa et Telegram, han havde modtaget til Lord Ronald Klokken fire om Morgen, efter at han havde forladt Underhuset. Det var indleveret paa Paddington Station ved Midnat, men var forsinket. Der stod kun: »Vi maa ses i Aften, ellers aflægger jeg Besøg i Curzongade.«

Originalen til dette Telegram blev ogsaa fremlagt. Den var skrevet med Blækstift, og Haandskriften saa ud til at være en Kvindes.

Kunde Lord Casterton have haft et Møde med den ukendte Afsender af dette Telegram? Det mærkelige ved det var, at det indeholdt et Løfte om at komme til Curzongade, et Løfte der saa' ud som en Trusel. Men da han ikke havde modtaget Telegrammet, var det sikkert, at han ikke var

bleven tvungen til et Møde med den hemmelighedsfulde Person.

Det sidste Vidne fortalte en Historie, som man lyttede til med aandeløs Interesse.

Det var en fiks, ung Politibetjent, som udtalte følgende:

»Jeg kendte Lord Casterton meget godt, for jeg har haft Tjeneste i Underhuset under hele den sidste Samling. Den omtalte Morgen gjorde jeg Tjeneste paa Hjørnet af Trafalgar Square og Northumberland Avenue. Maanen skinrede klart, saa jeg kunde se rigtig godt. Omtrent ved Tretiden saa' jeg Lord Casterton gaa alene ovre paa den modsatte Side; jeg tror nok, at han kom fra Underhuset. Han gik temmelig langsomt og røg; det saa' ud, som om han ventede at møde en eller anden. Der var ingen paa Gaden paa den Tid; jeg stod i en Port, fordi det blæste koldt, og jeg tror ikke, han saa' mig. Pludselig, ligesom han var ved at dreje ind paa Trafalgar Square, indhentede en Droske ham, og der sad en ung Dame i den. Jeg hørte hende raabe: »Ronald!« og saa' hende springe ud og trykke hans Haand. Det lod imidlertid til, at han var meget ærgerlig over, at han traf hende. Det saa' ud, som om hun havde siddet i Drosken og ventet paa, at han skulde komme fra Underhuset.

»Hørte De noget om, hvad de sagde?« spurgte Dr. Diplock, medens alle lyttede spændt.

»Ja, jeg gjorde,« svarede Politibetjenten. »Medens de stod paa Fortovet og talte med hinanden, gik jeg over Gaden, uden at de lagde Mærke til det. Da jeg kom forbi, hørte jeg ham sige: »Jeg tror det ikke, jeg vil aldrig tro det!« Den unge Dame, som var meget elegant paaklædt, svarede hertil: »Du har da ikke glemt alt, Ronald? Vi har aldrig været Fjender, hvorfor skulde vi være det nu?« — »Jeg siger dig, at jeg ikke tror dig,« svarede han. Og saa sagde hun: »Det kan ikke nytte at skjule Sandheden længer.«

»Og hvad saa?« spurgte Dr. Diplock og saa' op fra sine Papirer.

»Resten af Samtalen blev ført i en mere dæmpet Tone, rimeligvis, for at Droskekusken ikke skulde høre den. Lidt efter havde hun overtalt ham til at stige op i Drosken, og de kørte bort.«

»Hvorhen?«

»Det véd jeg ikke,« svarede Betjenten. »Droskekusken havde øjensynlig faaet Besked i Forvejen, for jeg hørte den unge Dame raabe: »Kør saa!« Og saa kørte Drosken ned ad Pall Mall.«

»Har man søgt at finde Droskekusken?«

»Ja, men jeg lagde desværre ikke Mærke til hans Nummer, der var ikke tilstrækkelig Grund til, at jeg skulde være mistænksom i Anledning af denne Sag.«

»Kunde De se den unge Dame tydeligt?« spurgte Dr. Diplock.

»Ja, Gadelygten skinnede lige paa hendes Ansigt, saa jeg kunde se hende godt. Hun var meget smuk, og jeg saa' et glimrende Diamanthalsbaand, som funkede, medens hun stod der; for hendes Kaabe var aaben i Halsen. Jeg husker hvert Træk i hendes Ansigt og vil kunde genkende hende blandt ti Tusind.«

KAPITEL VII.

Herre og Tjener.

DEN stakkels Ronalds jordiske Levninger var blevet begravede ved Landsbykirken i Kipton. Ligsynet var sluttet efter to Møder, og Juryen havde afgivet den Kendelse, at han var bleven myrdet af én eller flere ukendte Personer. Hilda, som var ude af sig selv af Sorg, boede hos sin Moder, og Huset i Curzongade var lukket.

Lord Arkholme var taget til Wales Dagen efter, at Ligsynet havde fundet Sted, da Politiet havde underrettet ham om, at hans Nærværelse ikke var nødvendig mere, men Gilbert havde under disse sørgelige Forhold afslaaet hans

Indbydelse til at tage med. Han vilde foreløbig blive i London.

Han havde kun én Gang gjort Visit i Park Lane. Hilda saa' bleg og svagelig ud i sin nye Sørgedragt. De sorte Klæder klædte hende godt, og hendes rødbrune Haar tog sig glimrende ud ved Siden af. Men deres Samtale var meget smertelig. Synet af ham fremkaldte Minder om den Mand, der saa pludselig var bleven bortrevet, og hun brast i Graad. Hun var utrøstelig i sin Sorg, og han saa' nu for første Gang, at hun virkelig havde elsket Ronald.

Denne mærkelige Sag blev i fjorten Dage drøftet af hele London. Man talte om den overalt, i Jærnbantog, i Omnibusser, ved Middagsselskaber og i Klubberne, og hver havde sin Yndlingsteori med Hensyn til Motivet til Forbrydelsen. Nogle sagde, at den var begaaet af Skinsyge, andre, at han havde været Offer for en politisk Sammensværgelse, og andre igen erklærede, at det var ganske simpelt et Rovmord. Aviserne vedligeholdte Interessen i lang Tid, men Opdagelsespolitiet var tavst.

En Eftermiddag, omtrent fjorten Dage efter det hemmelighedsfulde Mord, da Gilbert gik gennem Piccadilly, mødte han en Bekendt, som hed Neyland og som han ikke havde set i flere Maaneder. De standsede for at hilse paa hinanden. og Samtalen drejede sig straks om Ronalds tragiske Død.

Kaptajn Arthur Neyland havde været én af Castertons fortroligste Venner; for det var ham, der havde ledsaget ham paa hans Ekspedition til Kongo, og han havde i tre Aar været hans stadige Ledsager, da han rejste i de afrikanske Skove.

»Det er [skrækkeligt!« udbrød Neyland, og han tilføjede med dæmpet Stemme: »Der maa være en Kvinde med paa Spil dér.«

»Mener De, fordi der var dette Telegram og den hemmelighedsfulde Dame, som han mødte? De har vel læst det hele i Aviserne?«

»Ja, jeg har læst alt.« sagde Kaptajnen. »Ronald var et af

de brillianteste Mennesker, jeg nogen Sinde har kendt. Hvorledes tager den stakkels Kone det?»

»Aa, ikke meget godt,« svarede Gilbert med et Suk.

»Det er ogsaa et skrækkeligt Slag for hende, som ellers var saa munter og glad.« Han saa' paa Uhret og tilføjede: »Det gør mig ondt, men jeg har meget travlt. Jeg kom først hjem fra Lagos et Par Dage, før denne sørgelige Begivenhed fandt Sted, og har en forfærdelig Mængde at bestille. Jeg skal rejse til Tschadsøen igen næste Maaned og har travlt med Forberedelserne. Har De ikke Lyst til at rejse med? Jeg kan love Dem en god Del Jagt, og maaske De ogsaa kan komme til at skyde nogle Negre.«

»Tak skal De have,« sagde Gilbert leende; »men jeg holder mere af at skyde Fasaner end Negre.«

»Ja, ja — har De noget for i Aften?«

»Nej.«

»Kom saa hen i det geografiske Selskab, der er en Masse interessante Mennesker. Jeg skal komme og hente Dem Klokken ni. Farvel saa længe!« Et Øjeblik efter var den muntre, solbrændte Opdagelsesrejsende forsvundet i Hoben.

Da Gilbert havde spist til Middag i sin Klub og var vendt tilbage til sin Lejlighed, satte han sig ned og røg, medens han ventede paa sin Ven. Set fra et moderne Synspunkt var hans Lejlighed meget gammeldags. Den var akkurat saadan, som da hans Fader havde boet i den for over tredive Aar siden, og Møblerne, Billederne og det andet Udstyr var i en ganske umoderne Stil. Men det var en meget hyggelig Dagligstue, og medens han sad der med en god Cigar i Munden og strakte sig med Benene op paa en Stol, saa' han meget velfornøjet ud. Hans Venner havde mange Gange drillet ham med hans Lejlighed, som de kaldte Musæet, og opfordret ham til at sælge sine Møbler til en Marschandiser og købe nogle nye, men han havde altid afslaaet det; han holdt netop af alle disse gamle Sager.

Hans Tjener, som hed Day, var en løjerlig gammel Fyr fra Cornwall og havde været Tjener hos hans Fader i nogle

og tyve Aar. Han og hans Kone, som engang havde været Stuepige paa Herregaarden, havde det meget nemt. Den gamle Day var meget filosofisk anlagt, og de mange Aar, i hvilke han havde tjent hos Familien Shand, gav ham Ret til at sige sin Mening. Gilbert lo ofte godmodigt af ham og erklærede, at han snarere var Herre i hans Hus end han selv, for den gamle Fyr havde Nøglerne, og Gilbert maatte ofte bede ham om dem.

Medens den unge Mand sad og strakte sine Ben dovent og nød sin Cigar, traadte Day ind, som sædvanlig uden at at banke paa. Hans Ryg var temmelig kroget af Alderdom, hans hvide Skjortekrave var meget ren, men slemt krøllet, og hans sorte Frakke temmelig luvslidt. Hans Haar og Skæg var hvidt, men hans mørke Øjne funkede endnu skarpt og fiffigt.

»Har De læst, hvad der staar i Aviserne om den stakkels Lord Casterton, Hr. Gilbert?« spurgte den gamle Mand, medens han lod, som om han ryddede op i Værelset.

»Hvad er det?« spurgte hans Herre hurtigt.

»Jo, min Kone har lige læst Avisen, og der staar noget om nogle underlige Afsløringer.«

»Afsløringer?« gentog Shand, »Hvad er det for noget?«

»Jo, der staar noget om, at Politiet er paa Spor efter den Person, som har sendt Telegrammet, og det er en Dame.«

»Maa jeg se den Avis?« sagde Gilbert, og et Par Minuter efter kom Tjeneren med den.

»Ak nej,« sagde Gilbert, da han havde læst de sidste Efterretninger i Avisen, »der er saamænd ikke noget nyt, for vi har hele Tiden vist, at det var en Kvinde, der havde været paa Spil dér. Der var kun ét Menneske, der saa' hende, nemlig den Politibetjent, som havde Vagt i Nærheden den Nat, men han genkender hende nok en skønne Dag, og saa kommer Sandheden frem.«

»Ja, Herre, det sagde jeg ogsaa til min Kone, Sandheden kommer nok frem. Lord Casterton var saadan en munter ung Herre, ja, og hans stakkels Frue! Det gør mig saa ondt for

Tyskerne bruge vore Klude og faa Nytte af dem, saa maatte vi ogsaa selv kunne det.

Hermed var Grunden lagt til en ny Æra for de danske Klædefabrikanter:

De købte selv Kludene, kradsede dem selv op og lavede dem selv i Klæde. Og nu var der ingen Told at betale!

Den første større Fabrik, der tog denne store Opgave op, var

CHR. JUNCHERS KLÆDEFABRIK

I

RANDERS.

Denne Fabrik blev grundlagt i 1852 og kan saaledes i Aar holde 50 Aars Jubilæum.

I en lang Aarrække var Fabrikken i Slotsgade, men da disse Lokaler blev for smaa, byggede Juncker sin nye, store Fabrik, der er beliggende paa Udbyhøjvejen, ca. ti Minutters Gang fra Randers.

Vi havde forleden Lejlighed til at tage Fabrikken i Øjesyn fra øverst til nederst.

Den nye Fabrik omspænder paa det nærmeste en Tønde Land og er meget praktisk og moderne indrettet. Den staar — foruden Materialier — i op mod en halv Million Kr.

For at give en træffende Illustration af Rumfanget i et Par af Lokalerne, skal vi anføre, at f. Eks. Væveriet og Spinderiet hver for sig er 168 Fod langt og 48 Fod bredt. Fabrikken beskæftiger i alt 150 Mand.

Omsætningen er meget betydelig. Hver Dag ankommer der i Hundredevis af Pakker og Ordre fra Landets forskelligste Egne, og en Udvidelse vil inden ret længe være uundgaaelig. Medens der fra Fabrikken i 1894 udgik 149,600 Alen er dette Tal nu steget til langt over en halv Million Alen. Der forarbejdes mellem 1000 og 1200 Pd. Materialier om Dagen. Med beundringsværdig Akkuratesse og Omhu bliver de indsendte Klude sorterede i Klasser, saaledes at den, der sender gode Klude, faar godt Klæde, og den, der leverer mindre gode Klude maa nøjes med en simplere Kvalitet.

Fabrikken sælger kun detail.

Vi gør en lille Runde gennem Fabrikken.

Vi træder først ind i *Wafrummet*, hvor Kludene bliver revne i Stykker til en udlignende Masse, som en Garnetmaskine derefter karter finere ud. Iblandingen af Uld sker i en Krempelwalf, som tillige besørger Meleringen.

Naar Materialet kommer til *Spinderiet*, modtages det af Kartemaskinen, der karter færdigt til Spinding. Gennem et Utal af Valser kommer Materialet ud som »Flor«, gaar igen i Kartemaskinen og rulles til Slut som Drejler paa Valser, der er transportable. Disse Valser lægges derefter i Spindelmaskinen — Seljactoren — som spinder Drejlerne til Garn af forskellige Finheder, og som yderligere spoler Garnet, saa det er klart at gaa i Væveriet.

(Sluttes.)

Nr. 23 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 10 • 1902

Dansk Industri

for

danske Købere.

Et Blad af „Pjalt“-kræmmerens Saga.

(Sluttet.)

I Spinderiet er der 7 Sats Kartemaskiner, hvilket er 14 Maskiner. Der er fire Seljactorer af enorm Længde, hver med 400 Spindler, altsaa ialt — 1600 Spindler!

Spolerne fra Spinderiet vandrer derefter op i *Vævesalen*. Her sættes Spolerne paa et Kædeskæreapparat, hvori Kærnet bliver »skaaret« i en Kæde til Trendegarn. Saa er det færdigt til Spinding. Kædegarnet afvikles paa en Bom, som bliver

nedlagt i Væven og danner Trenden. I Væven modtager Trendegarnet »Islætten«. Naar Materialet gaar herfra er det altsaa Klæde.

Vævesalen rummer 40 Stole (Vævestole), smalle og brede, hurtigere og langsommere, efter de forskellige Kvaliteters Beskaffenhed.

Fra Væven føres Klædet til *Valkeriet og Vadskeriet*, hvor det valkes, bliver blødgjort og faar Kvalitet. Derefter bliver det vadsket og skyllet. En Centrifugalsvinger befrier dernæst Stoffet for det meste af dets Vandindhold.

I denne Afdeling findes 5 Vadskemaskiner og 5 Valkemaskiner.

Det vaade Stykke Tøj tørres i *Tørrehallen* paa en Tørremaskine. Stoffet bliver spændt paa Maskinen og ruller paa en Kæde ind i selve Tørringsrummet, hvor en kolossal Rørkedel i Forbindelse med en Exsauster besørger Stoffet tørret ved opvarmet Luft.

Eventuelle Bomulds- eller Straasubstanser bliver fjærnede i *Carbonifikationskammeret*, hvor en bestemt Syre æder disse Substanser uden at den dog øver nogen som helst skadelig Indvirkning paa Ulden.

I *Appreturafdelingen* faar Tøjet sin sidste Behandling, før det gaar i Handelen. Denne sidste Behandling bestaar i, at Stofferne bliver pressede, decarterede eller krympede. Endelig passerer det Nopperiet, hvor mulige Rester af Straa- eller Bomuldssubstanser, der endnu maatte være tilbage, bliver fjærnede. I Appreturafdelingen findes 4 Overskæremaskiner, Dampresser, Decarterpresser, og Dampapparater.

Til Slut skal vi nævne *Farverierne*, af hvilke der findes 2.

hende, for jeg har kendt hende, fra hun var ganske lille. Ja, det er en skrækkelig Historie, Herre, en frygtelig sørgelig Historie.«

»Ja det har du Ret i, Day,« sagde hans Herre med et Suk. »Men Sagen er saa hemmelighedsfuld, og Politiet véd saa lidt Besked, at jeg virkelig ikke tror, vi nogen Sinde faar Sandheden at vide.«

»Det kan saamænd gerne være; men, som jeg sagde til min Kone forleden Dag, jeg tror, at Lord Casterton gik og gemte paa en Hemmelighed. Han levede temmelig lystigt, før han giftede sig med Lady Hilda, og De kan tro, at der stikker et Fruentimmer bag ved den Historie. Naar der sker en Ulykke her i Verden, saa kan man være sikker paa, at der er et Fruentimmer med paa Spil, skønt jeg vil ikke sige andet end, at jeg selv har en Kone, der er saa god, som nogen Kone kan være.«

»Ja, ja, Day,« svarede Gilbert med et Smil, »jeg véd nok, at du altid har været temmelig haard mod Kvinderne. Men hvad vilde du nu sige, hvis jeg giftede mig?«

»Saa vilde jeg sige, at Herren var gal.«

»Det er meget venligt, Day.«

»Ja, jeg mener kun, at det vilde være taabeligt af Dem; for De er jo meget lykkelig saadan som De har det. Hvorfor vil De have en Kone til at plage Dem?«

»Jeg sagde nu ikke, at jeg havde i Sinde at gifte mig, dit gamle Fæ,« sagde Gilbert leende, »men jeg vilde gerne høre din oprigtige Mening om mig.«

»Min oprigtige Mening om Dem, Herre, er, at De er lige saa god en Herre, som Deres afdøde Fader var; men De er ikke saadan lige ud ad Landevejen som han. Jeg er bange for, at De bliver forelsket en skønne Dag, og hvis De gør det, saa haaber jeg ikke, at De vil handle overilet som saa mange andre gode Herrer, som De og jeg kender.«

»Du vil maaske helst selv finde en Kone til mig, Day?« sagde Gilbert, medens han lo hjerteligt og blæste en lang Røgsky ud.

Spionen.

»Naa ja,« svarede den gamle Mand med et ærbødigt Smil, »jeg kender en Dame, som ikke vilde have noget imod at blive Fru Shand, og det er en meget rar ung Dame.«

»Ja saa?« sagde Gilbert. »Maa jeg spørge, hvem det er? Er det den rødhaarede Pige, som vadsker Trapperne?«

»Nej, Herre, hun har mørkt Haar, og det er en meget køn ung Dame, som bor hos sin Onkel i Mountgade.«

»Er det Frøken Neele?« udbrød den unge Mand og bed sig i Læben. »Hvor kender du hendes inderste Tanker fra, kære Day?«

»Jo, jeg er en gammel Mand og kan se lige saa meget som de fleste andre Mennesker. Jeg glemmer ikke den Eftermiddag for nogle Maaneder siden, da hun kom over til Lunecliff sammen med Lady Casterton og Frøken Arkholme. Hendes Øjne fulgte Dem alle Vegne.«

Gilbert tav i nogen Tid, saa sagde han leende:

»Naa, saa det er altsaa din Mening? Du kan i alt Fald være rolig for, at det varer meget længe, inden jeg gifter mig, hvis jeg i det hele taget gør det. Du kan gerne anse mig for en Idiot, som du har været saa venlig at sige, men jeg er for Resten ganske enig med dig i, at jeg har det bedst som Ungkarl. Naa, tag saa den Avis tilbage til Tante Sara — under det Navn havde den gamle forhenværende Stuepige længe været kendt i Familien — »og lad hende ogsaa læse Resten af disse skrækkelige Begivenheder. Tag saa en Cigar til dig selv derhenne i Kassen.«

»Mange Tak,« svarede den gamle Tjener, idet han bøjede sig ned over Kassen og udvalgte sig en Cigar, lige saa omhyggeligt, som hans Herre vilde have gjort, for sandt at sige var han en ualmindelig god Kender. Saa trak han sig tilbage med et Buk.

Gilbert sad og grublede. »Naa, saa selv gamle Day tror, at jeg muligvis kunde gifte mig med Irma?« mumlede han. »Naa ja; men hvorfor skal jeg tænke paa det? Jeg tror ikke, at hun kan komme til at elske mig rigtigt.«

Han tænkte paa Hilda, den stakkels ulykkelige Hilda, der

saa tidt havde siddet ved hans Side, naar de kørte hjem sammen, medens hendes Mand var i Parlamentet. Han mindedes, hvor ofte han havde holdt hendes Haand, og hvorledes den bløde Berøring havde faaet ham til at dirre af Kærlighed, hvor ofte han havde besørget Ærinder for hende og opvartet hende med al en Elskers brændende Hengivenhed, og hvorledes hun saa, naar hun takkede, havde set paa ham mellem disse rødbrune Øjenhaar. Den Gang havde al Kærlighed mellem dem været utilladelig, men nu.« — Han rynkede Brynene og trak Vejret dybt.

Havde han ikke Lov til at elske hende? Havde hun ikke Lov til at gengælde hans Kærlighed? En Kvinde som hun vilde ikke længe vedblive at være Enke. Hvorfor skulde saa ikke han føre hende til Altret? Elskede hun ham? spurgte han sig selv. Jo, det tvivlede han ikke om, men i dette Øjeblik syntes han, at Irma var den skønneste og havde den blideste og kærligste Karakter. Hilda havde været en yndig, moderne Sommerfugl, som var bleven opmuntret til al Slags Forfængelighed af sin Moder, medens Irma altid havde været beskeden og fordringsløs, naturlig, sød og sympatisk.

Og medens han sad og iagttog den blaa Røgsky, der steg op imod Loftet, spurgte han sig selv, om han nu ogsaa virkelig elskede nogen af de to. Jo, han gjorde. Han elskede Irma.

Hende havde han stadig tænkt paa i de sidste Uger. Han havde spekuleret paa, naar hun kom tilbage til London og mere end en Gang haft Lyst til at modtage Arkholmes Indbydelse og tilbringe nogle Dage med at gaa paa Jagt i de valisiske Bjerge, hvor hun stadig vilde være ved hans Side.

Medens han sad og grublede saaledes, blev Døren pludselig aabnet, og Neyland, som han ventede paa, kom ind i Stuen med sit larmende gode Humør.

KAPITEL VIII.

Blandt Opdagelsesrejsende.

KAPTAJNEN satte sig lige over for Gilbert, og medens denne lavede et Glas Whisky og Vand til ham, fortalte han ham lidt om sine sidste Rejser. Han havde været nede paa Vestkysten af Afrika og anstillet Undersøgelser for den belgiske Regering, havde haft flere slemme Feberanfald, havde været nær ved at sulte ihjel og var bleven lokket i et Baghold af nogle forræderske Førere, fra hvilket han kun var sluppet ud med Nød og næppe. Han var beskeden nok med Hensyn til sine egne Bedrifter og gav som de fleste engelske Rejsende helst andre Æren for de heldige Resultater. Historien om hans Bedrifter var imidlertid godt kendt, for han havde holdt Foredrag i de geografiske Selskaber i London og Paris, og Kong Leopold havde skænket ham den Orden, som nu hang om hans Hals.

Klokken var næsten ti, før de traadte ind i det kongelige geografiske Selskab i Savile Row, dette Centrum for al geografisk Videnskab i Verden, og efter at de var blevet modtagne af Præsidenten, en graahaaret Nordpolsfarer, som sammen med sin Kone stod og hilste paa dem, der kom ind, vandrede de gennem de forskellige Sale, der var fyldte med uhyre store Reoler, kæmpemæssige Kort, Bronze- og Marmorbuster af de uforfærdede Rejsende, hvem England skylder saa meget af sit kolossale Rige paa den anden Side af Havet. Gilbert og hans Ven gik videre fra Værelse til Værelse og iagttog de muntre Grupper af Damer i lyse Toiletter, ledsagede af Mænd, der for det meste var ude over deres kraftige Alder, og hvoraf de fleste var gamle skallede og udmærkede Videnskabsmænd eller Opdagelsesrejsende, hvis Navne var kendt overalt.

Medens de to Mænd, som passiarede og udvekslede Hilsener med mange Folk, de kendte, kom gennem Kortsalen, standsede Neyland pludselig og hilste paa en høj, meget mager Mand paa omtrent fem og tredive Aar, som var ele-

gant klædt, bar en Monocle i et bredt sort Baand og havde Æreslegionens Orden.

»Nej, Goddag, kære La Touche! Det var da mærkeligt at træffe Dem her!« udbrød han glad overrasket.

Den anden fo'r sammen, da han hørte sit Navn nævne, og han rynkede Brynene, som om han ikke straks genkendte den Mand, der havde talt til ham; men i samme Øjeblik gengældte han Kaptajns Hilsen med en lystig Latter og et hjerteligt Haandtryk og sagde paa godt Engelsk:

»Maa jeg spørge, hvorfor det er saa underligt at træffe mig i London?«

Neyland præsenterede ham for Gilbert som Gaston La Touche og forklarede med et Par Ord, hvorledes han for tre Aar siden havde udmærket sig ved at give en arabisk Købmands Rolle og saaledes at være den første hvide Mand, som kom ind i Timbuktu. Det var efter hans Rapport og hans Planer, at den franske Regering havde sendt en Ekspedition ind der i Landet og havde hejst Tricoloren dér.

»Sidste Gang, vi mødtes, var vistnok omtrent for to Aar siden i Sokoto, ikke sandt?« bemærkede Kaptajnen.

»Jo,« svarede den anden leende. »Hvis vi ikke havde truffet hinanden den Gang, saa tror jeg ikke, at jeg var her i Aften.«

Neyland vendte sig om imod Gilbert og forklarede ham, at da han var kommet igennem Ørkenen Tinghert i den sydlige Del af Sahara, havde han en Dag truffet en ensom Mand, der var ved at dø af Tørst, da hans Kamel var bleven halt og hans Vandsæk gaaet i Stykker. Denne Mand var La Touche.

»De er vel bleven udnævnt til Medlem af vort Selskab?« spurgte Kaptajnen, medens de gik sammen ned i Restauranten.

»Ja,« svarede Franskmanden, »jeg er bleven optaget som Medlem for et Aars Tid siden efter min Rejse i Timbuktu.« Saa begyndte de at tale om det Æmne, som de begge to in-

teresserede sig mest for, nemlig Udforskningen af det indre Afrika, og brugte mange tekniske Udtryk, som Gilbert ikke kendte.

»Jeg tror virkelig, at Deres Liv er forhekset, Gaston,« bemærkede Kaptajnen, medens de stod ved Skænken og drak et Glas Champagne.

Den muntre Franskmands Ansigt var saa magert, at det næsten saa' ud, som om Benene kun var dækkede med Hud, hans Teint var gusten, hans Øjne kulsorte og gennem-borende, hans Overskæg drejet opad med to stive Spidser, medens det kortklippede Haar strittede stærkt. Men han var kæmpemæssig, havde Jærnnerver og Muskler, som gjorde ham uimodstaaelig i en Nævekamp.

Skønt hans magre Ansigt gav ham et noget asketisk Ydre, var han en epikuræisk, sorgløs Mand, som syntes at leve paa bedste Beskub overalt, hvor han var, og paa hvis Hjerte Livets smaa Sorger kun havde gjort ringe Indtryk. Han var en født Fortæller, og blandt sine Venner havde han en Slags Allestedsnærværelse; for den ene Dag hørte man om ham fra Afrika, en Uge senere kunde man se ham drikke sin Mazagran udenfor en Kafé i Paris, og et Par Dage senere kunde man læse, han var sejlet fra Havre, Brest eller Marseille til en anden Del af Jordkloden. Hvor der var noget paa Færde, dér kunde man ogsaa finde Gaston La Touche; han havde gennemgaaet en fem, seks Revolutioner i de sydamerikanske Republikker, undertiden kæmpet for Regeringerne og undertiden imod dem; men han slap altid helskindet fra det, og man sagde om ham i Paris, at han altid var parat til at tage af Sted for at deltage i én eller anden Revolution eller Krig, som kunde give ham Lejlighed til at søge Eventyr.

Han levede for Eventyr. Han var stadig i Bevægelse og stadig munter, som om Livet var en fortsat Spøg; han havde Venner overalt; for hans Berømmelse som Opdagelsesrejsende var tilstrækkelig til at skaffe ham Adgang til det gode Selskab.

»Hvor længe har De været i London?« spurgte Gilbert ham, medens han skænkede i Glassene.

»En Uge, og jeg bliver her en Uge til eller to, tænker jeg,« svarede Franskmanden, »Deres London morer mig altid.«

»Hvor bor De?«

»I Longs Hotel, dér bor jeg altid.«

Saa vekslede de Kort, og Gilbert bad ham om at besøge ham og stillede sig til hans Tjeneste, medens han var i Byen. Gaston bukkede med den velopdragne Parisers store Høflighed og lovede at komme.

Da de gik en halv Times Tid senere, gik de gennem Regentstreet til Kafé Royal, hvor de efter Kaptajnens Forslag spiste til Aften i den vel bekendte Restaurant, der er skilt fra Kaféen ved en Glasvæg. Teatrene var lige forbi; der var overfyldt, og de havde det meget muntert. La Touche fortalte nogle morsomme Historier, der fik hans Tilhørere til at vride sig af Latter, og to Mænd, der traadte ind for at spise til Aften, kom hen til ham og trykkede ham venligt i Haanden.

Der hændte imidlertid en Begivenhed under dette Maaltid. En velklædt Mand, øjensynlig en Franskmand, kom ligesom drivende tilfældigt ind i Kaféen. Han kastede et hurtigt, ransagende Blik om sig, og da han saa' La Touche og hans to Ledsagere paa den anden Side af Glasvæggen, gjorde han et hurtigt Tegn til ham. Saa satte han sig, bestilte Kaffe og det franske Vittighedsblad »Le Rire« og syntes hurtigt at være optaget af dette.

Der gik nogle faa Minutter, under hvilke han lod, som om han læste, men ivrigt iagttog de tre indenfor Glasruden, der sad og lo ad den muntre Franskmands Vittigheder. Saa tog han et Blyant og skrev et mærkeligt Tegn paa den sidste Side af Bladet. Lidt efter betalte han, tændte en Cigaret og vandrede ud i Regentstreet efter først at have vekslet et betydningsfuldt Blik med La Touche.

Ved Midnat rejste de sig og gik; de skiltes ved Picadilly Cirkus.

»Jeg skal meget snart se ind til Dem,« sagde La Touche til Gilbert, medens han trykkede ham i Haanden. »Farvel og paa Gensyn.«

»Og vi to træffes nok igen,« sagde han til Neyland, »enten i Evropa eller i Afrika. Jeg haaber, De ikke igen en Gang skal blive tvunget til at redde mit Liv.« Saa lo de alle tre, og med et sidste »paa Gensyn!« forlod Gaston dem og vandrede hurtigt langsmed Piccadilly hen imod sit Hotel.

Noget efter saa' han sig tilbage for at overbevise sig om, at hans Ledsagere ikke fulgte efter ham. Saa vendte han hurtigt om, og et Par Minuter efter var han igen i Regentstreet. Han traadte atter ind i Kafé Royal, satte sig og bad om en Chartreuse og »Le Rire.«

Likøren kom straks; men da »Le Rire« var optaget, var han nødt til at vente. Han sad med en stærk Caporal Cigaret og grundede, indtil Bladet blev bragt ham; saa søgte han efter det hemmelighedsfulde Ord og fandt det paa den sidste Side.

»Meget vel,« udbrød han dæmpet med et velfornøjet Udtryk i Ansigtet. »De Idioter!« tilføjede han paa Fransk med en triumferende Latter, idet han rejste sig og forlod Kaféen.

Da han kom ind i sit Værelse i Longs Hotel, kastede han Støvlerne udenfor, laasede Døren, og medens han satte sig ved det lille Skrivebord og tog nogle Papirer frem, nynnede han et Par Takter af en populær fransk Variétésang.

Det plejede han altid at gøre, naar han var alene, især naar han var i ualmindelig godt Humør, og det maatte han være nu, for han vedblev at synge, medens han sad og saa' paa nogle tæt beskrevne Sider Manuskript, der saa' ud til at være et officielt Dokument.

Saa tændte han en ny Caporal og gav sig til at læse et Brev, der var skrevet med Damehaand. Han smaalo, medens han saa' det igennem. Dets Indhold syntes at more ham.

»Ja, jeg maa vel af Høflighed svare Mademoiselle,« sagde

han. »Hun er ikke saa dum som de andre og kan maaske volde mig Ubehageligheder. Denne Sag kræver fin Politik. Naa«, sagde han med et Suk, »vi skal se, min kære Made-moiselle, om De er fuldt saa klog, som De lader.« Saa skrev han et lille Brev, lagde det i en Konvolut og adresserede det.

Han gav sig atter til omhyggeligt at undersøge de Dokumenter, der havde gjort ham saa fornøjet; men det syntes at Underskriften til Slutningen interesserede ham mest. Navnet var kradsset med en Fjerpen. Han holdt Papiret tættere til den elektriske Bordlampe og undersøgte det meget nøje. Saa tog han sin Pen og begyndte at efterskrive Navnet med stor Ivrigheid. Hele halvtredsindstyve Gange kradsede han det samme Navn, til han fandt, at han kunde efterligne det, skønt just ikke helt nøjagtigt. Kopien manglede Originalens Frihed. Han tog derfor en ny Pen og gav sig til at arbejde igen. Disse Anstrengelser fortsattes en halv Time, indtil han havde tilsmurt det ene Blad efter det andet, og saa lykkedes det ham tilsidst at frembringe en fuldstændig nøjagtig Efterligning.

Pludselig hørtes der en høj Banken paa Døren. Han sprang op og var ganske bleg af Angst, men hurtig som et Lyn samlede han de beskrevne Blade Papir og kastede dem i Ilden, medens han iagttog dem, indtil de var blevet til Aske. Originaldokumentet lod han glide ned i sin Lomme. Saa gik han hen og aabnede Døren.

Udenfor stod der en midaldrende Mand med brunt Skæg, med Pels og med en Silkehat paa Hovedet.

»God Dag, kære Gaston,« sagde han, »hvor det var heldigt, at jeg traf Dem. Maa jeg komme ind?«

»Ih Du gode Gud!« stammede La Touche med et forskrækket Blik. »Idiot! Fæ! Hvorfor vover De Dem herhen? Har jeg ikke givet Dem bestemte Instruktioner til at holde Dem borte fra mig og ikke kende mig? De ødelægger alt ved Deres forbandede Dumheder! Kom hurtigt ind!«

Og han trak Manden ind i Værelset og laasede Døren efter ham.

KAPITEL IX.

Et Blik i Spejlet.

DER var Bal paa Arkholme, Munterheden havde kulmineret, og den næste Dag skulde Flertallet af Gæsterne rejse. I tre Uger havde man moret sig uophørligt, og denne Aften straaede hele den gamle Herregaard af Lys og Pragt. Den gamle Spisesal med det sorte Egetræs Loft og Panel, det blanke Gulv, det mærkelige gamle Taffelur og de gamle Rustninger og lasede Bannere blev brugt som Balsal og var fuld af smukke Kvinder i de mest brogede Toiletter og mange Mænd, deriblandt en hel Del Officerer.

En Uge, efter at Gilbert var blevet forestillet for den uimodstaaelige La Touche, havde han pakket sin Vadsæk og var rejst til Arkholme, hvor han blev modtaget med største Glæde. Han var yndet baade af Vært og af Gæster, hvoraf han kendte de fleste, og det behøver ikke at siges, at Irma var meget glad over hans Nærværelse.

Hendes Følelser for ham stod klart for de fleste Tilskuere, medens hun denne Aften svævede gennem Salen ved hans Arm. Det var et smukt Par, han høj og rank og elegant og hun med den pragtfulde Kjole, en Slags Crème-Net over lyseblaa Silke bedækket med Sølvpailletter, som funkledede, medens hun bevægede sig. Om hendes hvide Hals straaede et dejligt Diamanthalsbaand, et Arvestykke, som havde ført en omflakkende Tilværelse, medens det var i hendes Moders Besiddelse, men som hendes Onkel for nylig havde udløst og foræret hende. Der var sikkert ikke nogen skønnere Kvinde i denne muntre, glimrende Skare og ingen, der havde en smukkere Skikkelse eller en mere yndefuld Anstand. Det var Lord Arkholmes Fryd at se sin Niece og Datter beundrede, derfor tillod han dem at bestille de kost-

bareste Toiletter, og han brummede aldrig, naar han saa de lange Regninger paa sit Skrivebord.

Irma og Gilbert havde danset adskillige Gange sammen. Medens de svævede frem og tilbage i den store Sal, som i sin Tid havde genlydt af harniskklædte Mænds Sang og Latter, var Gilbert fortryllet af hendes Skønhed. Duften af Roserne ved hendes Bryst berusede ham. Aldrig var hun forekommet ham saa skøn som denne Aften. Han mindedes hendes Ord, da hun havde raadet ham til at holde sig borte fra Hilda, og spurgte sig selv, om hun virkelig elskede ham.

Efter Valsen førte han hende hen til en Stol under den gamle Egetræs Balkon og satte sig til at passiare med hende. Rødmen paa hendes Kinder og Aandedraget, der fik Brystet til at stige og falde efter Dansens Anstrengelse, forøgede kun hendes Skønhed, og han kunde i dette Øjeblik slet ikke forstaa, at han nogen Sinde havde beundret sin Kusine Hilda.

»Om et Par Dage er her roligt og øde,« sagde han. »Det lader til, at de alle vil rejse i Morgen.«

»Ja,« svarede hun, »jeg tror nok alle undtagen et Par Kolleger af min Onkel. Han har indbudt dem til at blive nogle Dage endnu. Jeg tror, at de har Forretninger.«

»Hvem bliver her?« spurgte han; for han havde selv med Glæde modtaget Lord Arkholmes indtrængende Indbydelse til at blive et Par Dage længere og vilde gerne vide, hvem han skulde være sammen med.

»Ja, først er der Generaladjutanten, Sir Charles Martin -- den hvidhaarede gamle Herre, som taler med Vivi. Ham kender De jo nok, ikke sandt?«

»Jo, jeg har truffet ham inde i Byen.«

»Saa er der Sir Richard Ingles, som er Kommandant i Aldershot, General Briant, som udgiver et militært Tidsskrift, Sir Charles May, som har en Kommando i Irland, Sir James Currie, Generalinspektør for Befæstningsvæsenet, og Oberst Barker, der har med Mobiliseringen at gøre.«

»De opramser jo formelig en Liste over Hæren,« sagde han leende.

»Ja,« svarede hun smilende, »De Folk er altid hos os. De er ikke særlig interessante og holder meget af at bruge kraftige Udtryk.«

»De er allesammen brillante Soldater,« svarede han, »det er maaske de bedste Folk i den britiske Hær.«

»Ja, det vil jeg naturligvis gerne indrømme; men man bliver ked af deres ivrige Diskussioner og uinteressante Argumenter. Jeg tror, de udgør et Udvalg; for i den senere Tid har de holdt Møde en Gang om Ugen eller en Gang hver fjortende Dag enten her eller hos min Onkel i Mountgade. Han er Formand i Udvalget.«

»Et Udvalg!« udbrød Gilbert temmelig overrasket. »Hvad drøfter de i det Udvalg?»

»Aa, det er noget, der vedrører Krigsministeriet,« svarede Irma. »Jeg bliver aldrig indviet i den Slags Hemmeligheder; men jeg tror, at det er noget, der vedrører vort Forsvars-væsen. Den stakkels Ronald havde stor Interesse for det Æmne, og i den senere Tid har der været en hel Agitation oppe i Anledning af, at vi er uforberedte til Krig. Det interesserer mig for Resten ikke,« sagde hun leende. Hun dæmpede Stemmen bag sin Vifte og tilføjede: »Vivi erklærer, at alle disse gamle Officerer kun kommer i Mountgade, fordi hendes Fader har en god Vinkælder.«

»Det har hun maaske Ret i,« sagde han smilende. »Officerer forstaar sig i Reglen paa Rødvin.«

»Og paa at leve godt.«

»Ja, og ogsaa paa smukke Kvinder,« svarede han med et Buk.

Hun lo og rødmede lidt, for hun vidste, han mente, det skulde være en fin Kompliment.

»Det er nogle slemme Kurmagere,« sagde hun.

»Ja, det har *De* vist erfaret.«

»Snak, Gilbert,« erklærede hun; »nu maa De ikke være for slem.«

Indigofarveriet er beliggende i en Sidebygning og indeholder forskellige Varme- og Kold-»Kyper« (Gryder). I Kulørfarveriet farver man i Maskiner, i gamle Dage brugte man Gryder til dette Brug. Der er 4 Farvemaskiner, som hver tager 4 Stykker Tøj, og én meget stor Farvemaskine, som tager 8 Stykker Tøj ad Gangen. Endvidere er der 4 Kar til Farvning af Uld.

Samtlige Maskiner i hele Fabrikken er nye og efter de mest moderne og tidssvarende Modeller.

Drivkraften til dette store Foretagende besørger en Dampmaskine paa 150 Hestes Kraft. To Dampkedler fordamper 50,000 Pund Vand *daglig* og til at fremkalde denne Fordampning anvendes 6000 Pund Kul.

Dampmaskinen staar i Forbindelse med en Dynamo paa 15 Ampèrer, som leverer *elektrisk Lys* over hele Fabrikken fra Kælder til Loft. Der er ialt 300 elektriske Lamper.

Fra Fabrikken føres de færdige Klædevarer til *Lageret og Udsalget*, til hvilket Brug den gamle Fabrik i Slotsgade er indrettet. Herfra foregaar Salget og Videreforsendelsen til de respektive Kunder. Lager og Udsalg beskæftiger alene 25 Mand.

— — — Naar det i vor stærkt oplyste Tid med Rettehedder:

Dansk Industri

for

Danske Købere

saa kan det paa det her omhandlede Felt ikke være vanskeligt at følge Parolen.

Thi ikke alene er danske Klædefabriker i de senere Aar gaaede stærkt fremad, men *Junchers Klædefabrik i Randers specielt er fuldtud paa Højde med Udlandets bedste.*

Enhver, der sender sine gamle Klude til Randers for at faa dem forarbejdede til Klæde, kan være aldeles sikker paa, at den Klædevare, der sendes tilbage, er baade god og smuk.

Publikum kan jo gøre et Forsøg!

Ifølge Opfordring fra flere Læger og Apotekere have vi nu bragt i Handelen

C. R. Evers & Co.s

ægte Maltekstrakt-Bolscher

i 4 Sortiments, nemlig:

Uden Tilsætning — med Ingefær — med Cacao — med Frugt.

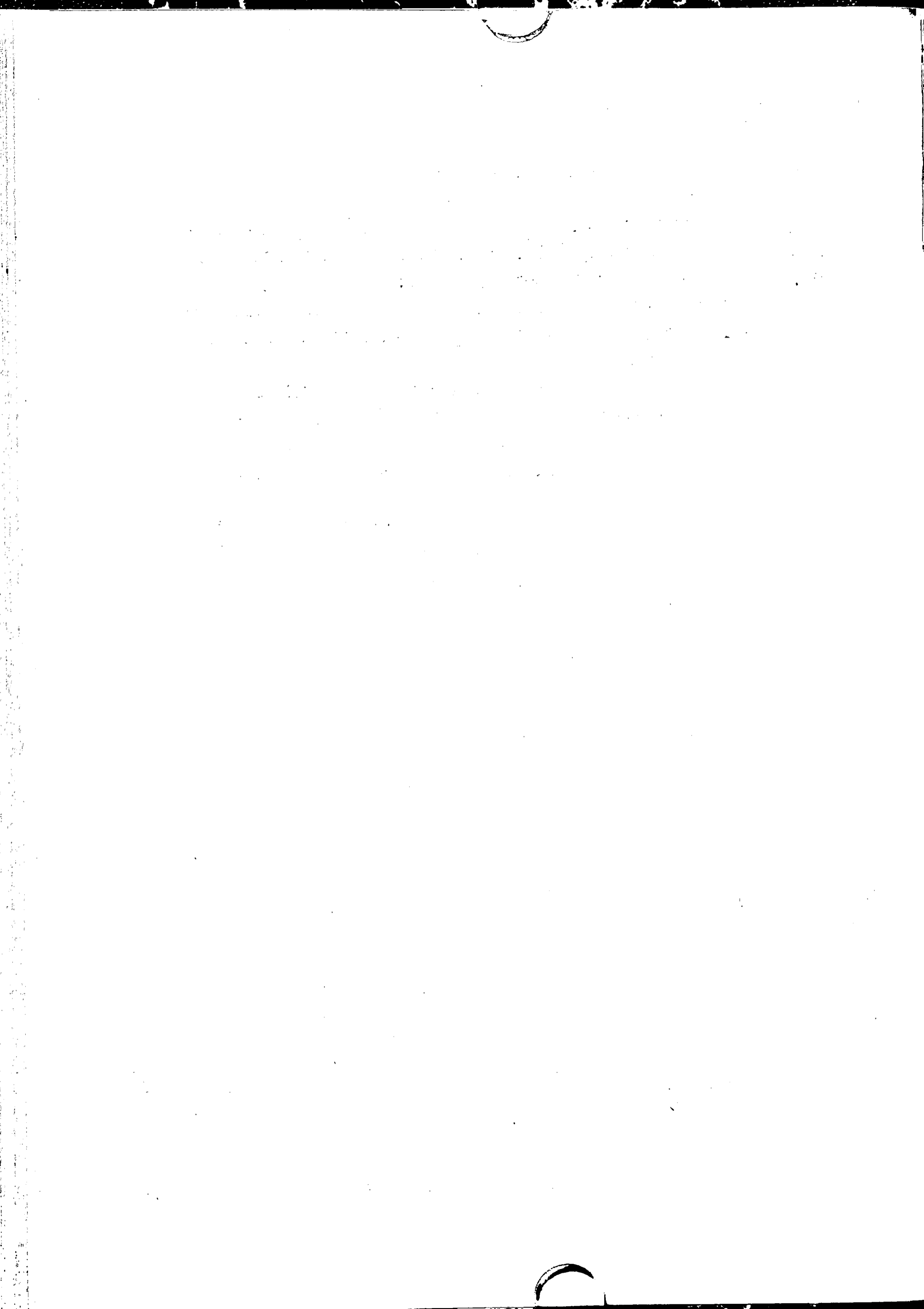
Sælges i praktiske og fikse ovale Blikdaaser à 15 Øre og 25 Øre — Fabrikens Originalindpakning — samt i løs Vægt.

Faas overalt! Fabrik og Lager: Østre Fasanvej 15, Kbhvn. F. Tlf. 3282.

Obs.! Ethvert af **C. R. Evers & Co.s Bolscher** har en passende Størrelse og danner paa Overfladen et **E.**

NB. Paa Foranledning tilføje vi, at vore i næsten et halvt Aarhundrede tilvirkede, og fra saa mange Sider skattede og anerkendte Fabrikata Maltekstrakt (Dansk Sundhedsøl) og Maltsaft vedblivende er vor Forretnings Hovedartikler.

C. R. Evers & Co.

»En smuk Dame har Ret til at kokettere,« sagde han med et galant Buk.

»Ja, ogsaa gifte Kvinder,« bemærkede hun og saa' paa ham med et betydningsfuldt Blik, medens hun bevægede sin store Strudsfjersvifte frem og tilbage.

Han smilede; for han vidste, at hun sigtede til Hilda.

»Kusiner og Fætttere kan være gode Venner uden at kokettere,« sagde han.

»Ikke naar Kusinen er smuk,« svarede hun ondskabsfuldt.

»Ja, nu har De Overtaget, Irma,« svarede han. »De er en intelligent Kvinde og forener Følelse med Forstand og Tænksomhed med Fantasi. Var det nu ikke en pæn Kompliment?«

»Jo, det var det,« sagde hun leende. Saa tilføjede hun: »Man siger ofte som en Slags Kompliment til os Kvinder, at Intelligensen ikke kender Kønsforskell. Hvis det skal sige, at de samme aandelige Evner er fælles for Mænd og Kvinder, saa er det sandt, men i enhver anden Betydning synes det mig usandt og det modsatte af en Kompliment. Jeg anser mig ikke for nogen Blaastrømpe, men jeg ræsonnerer altid som saa, at en Kvindes Intelligens staar i samme Forhold til en Mands som hendes fysiske Organisation; den er underlegen i Kraft og af en forskellig Art.«

»Men visse Kvinder har overgaaet visse Mænd i legemlig og aandelig Styrke,« vedblev han.

»Det er ingen Modsigelse imod Principet i dets Almindelighed,« svarede hun, »den væsentlige Forskel synes mig at være denne, at hos Mændene er de intellektuelle Egenskaber fastere og mere skolede, mere uafhængige af det øvrige i deres Karakter, end vi nogen Sinde træffer dem hos Kvinder, hos hvem selv et fremherskende Talent i langt højere Grad modificeres af Sympatier og moralske Egenskaber.«

»Jeg havde ikke Begreb om, at De kunde tale saa alvorligt, Irma.« sagde han overrasket; »men Deres Ord beviser kun, at min Kompliment var vel fortjent.«

»Men De er saa sjældent alvorlig,« erklærede hun og rynk-

kede Panden lidt. »Jeg véd aldrig, om De ikke gør Løjer med mig.«

»Nej, det gør jeg aldrig,« forsikrede han.

I dette Øjeblik bukkede en Herre for hende og opfordrede hende til at danse. Hun svarede derfor ikke Gilbert, men sagde, idet hun rejste sig: »Vi kan fortsætte Samtalen senere.«

Han iagttog hende, medens hun gik gennem Salen, og sagde til sig selv, at hun i langt højere Grad end de andre af hendes Køn, han kendte, forenede alle de ædleste og skønneste Egenskaber, som man kunde træffe hos en Kvinde.

Foruden den Værdighed, Blidhed og Ømhed, der udmærkede Kønnen i Almindelighed, havde hun Egenskaber, der var ejendommelige for hende selv: store Evner, et begejstret Temperament, en bestemt Vilje og en livlig Aand. Hun var den sidste Ætling af en fornem fransk Familie, og i sin Barndom havde hun indaandet en Atmosfære, der var svanger med Duft og Smiger. Derfor var der en bydende Anstand, en fin, højt kultiveret Elegance i alt, hvad hun gjorde og sagde, som der maatte være hos den, der har kendt Glans og Pragt lige fra sin Fødsel.

Medens hun dansede, faldt hendes Øje pludselig paa Tafeluhret, et mærkeligt, antikt Uhr, som havde angivet Tiden i to Aarhundreder, og hun saa', at Klokken allerede var over elleve. Som om en pludselig Tanke slog hende, kom der et forandret Udtryk i hendes Ansigt. Hun syntes nervøs og ophidset, svarede kun sin Kavalier med Enstavelsesord og aandede først friere, da han førte hende hen til en Stol og forlod hende med et Buk.

Næsten i samme Øjeblik rejste hun sig og gik op ad den gamle Egetræstrappe til sit eget Værelse. Susanne, som sad og læste i en fransk Avis ved Kaminen, rejste sig hurtigt og spurgte, hvad Frøkenen ønskede.

Der gik en Sky hen over Irmas Ansigt, da hun saa', at hendes Pige var der, men hun sendte hende hurtigt bort med et Bud til Husholdersken.

Da den unge Pige var gaaet, tog hun sin svære Pelskaabe ud af et Skab, svøbte den om sig, aabnede en lille Skrivepult og tog en meget stor blaa Konvolut frem. Denne stak hun omhyggeligt ind paa Brystet, og efter at have gemt Nøglen til Skrivepulten mellem Madrasserne i sin Seng tog hun et sort Kniplingstørklæde om Hovedet.

Hun rynkede Panden, og hendes Hænder skjælv. Hun lyttede opmærksomt og stod ubevægelig midt i Værelset.

»Nej,« mumlede hun i stærk Sindsbevægelse, »jeg *kan* ikke, jeg *vil* ikke.«

Hun trykkede Konvolutten stærkt ind imod sit tungt aandende Bryst, tog den saa frem igen og holdt den ubestemt i Haanden.

»Hvis jeg nu brændte den,« sagde hun næsten højt. »Hvis jeg brændte den, saa reddede jeg min Ære. Men ak, paa hvilken Bekostning!«

Hun stod og saa' sig fortvivlet om.

»Nej,« hviskede hun, »jeg tør ikke ødelægge den, jeg tør ikke!« Hun stak den ind paa Brystet og svøbte Kaaben om sig.

Taarnuhret slog halv tolv, og det var, som om hvert Slag ramte hendes Hjerte. Hendes Ansigt, der endnu var hvidt og gustent, havde helt forandret sig siden den Gang, hun dansede og passiarede saa filosofisk med Gilbert. Der var et Udtryk af Frygt og Rædsel i hendes Øjne. Hun saa' sig i Spejlet, og da hun opdagede, hvor bleg hun var, holdt hun Vejret tilbage med et forgæves Forsøg paa at være rolig.

Svage Toner fra Balsalen naaede hendes Øren og fik hendes Nerver til at dirre. Hun trak Gardinerne til Side og saa' ud i den mørke Nat.

»Jeg *kan* ikke,« udbrød hun fortvivlet, medens hun vred sine Hænder. »Hvor kan jeg gøre det? Det er en utilgivelig Synd, ja, en Synd, som ingen nogen Sinde vil tilgive mig?«

Dernede var Dansen i fuld Gang, og ingen savnede hende undtagen den Mand, hvis Hjerte var saa opfyldt af Kærlig-

hed til hende, og som havde iagttaget hendes Bevægelse, den Mand, som hun saa fuldstændig havde bedaaret ved sin Skønhed.

Hun tog et forkrøllet Brev op af Kjolelommen og læste det.

»Jo,« udbrød hun, »der kan ikke være Tale om nogen Fejltagelse. Det er i Nat! Det er den sidste Udvej. Jeg maa derned, selv om jeg véd, at jeg gør det første Skridt hen imod en tidlig Grav. Ja« — hun sukede bittert — »jeg antager, at det er Skæbnens Vilje; derfor er jeg hjælpeløs. fuldstændig hjælpeløs. Men hvis Gilbert vidste det — hvis han vidste det!« Hun aandede hurtigt ved Tanken om ham og trykkede sin Haand mod Brystet, som om hun vilde standse det urolige Hjertes vanvittige Slag.

»Døden!« sagde hun til sig selv. »Ja, jeg vilde hellere gaa Døden i Møde end handle, som jeg er nødt til at gøre i Nat. Det er skrækkeligt, og jeg har ingen til at hjælpe mig, ingen, som jeg kan stole paa. Hvis jeg ikke adlyder, vil en hurtig og skrækkelig Hævn naa mig, og hvis jeg adlyder, saa bereder jeg kun en Selvmorderskes Grav til mig selv, en Vanære, som, hvis den bliver bekendt, vil bevirke, at selv mit Navn bliver hadet og afskyet af alle, der kender mig.«

Hun stod ubevægelig og tøvede endnu. Det eneste, der afbrød Tavsheden, var fjerne, blide Toner af en Vals.

»Nej,« mumlede hun, »jeg kan ikke dø endnu, jeg kan ikke dø nu, da jeg véd, at jeg elsker ham! Jeg er nødt til at adlyde, tvungen til at adlyde, fordi jeg elsker, og derfor maa jeg leve!«

Hun strøg sig med Haanden med de funklende Juveler hen over Panden, hun gyste; et Øjeblik efter holdt hun Vejret tilbage, og idet hun bed Tænderne sammen, slukkede hun det elektriske Lys; saa aabnede hun Døren og lyttede, men da hun ikke hørte noget, traadte hun ud i Korridoren og gik hurtigt ned ad Tjenestefolkenes Trappe. Da hun kom

ud paa Terrassen, gik hun ned i Parken, der laa paa Skrænten, stille og mørk i den taagede Nat.

KAPITEL X.

Samvittighedsnag.

MEDENS Irma ilede af Sted, saa' hun sig et Par Gange tilbage for at overbevise sig om, at ingen fulgte hende. Det store Hus saa' glimrende ud med sine mange Lys, og Musikens Toner fulgte hende paa Vejen. Hun havde glemt at tage Støvler paa, og de fine Silkesko egnede sig just ikke til at gaa med mellem disse fugtige Blade i den lange Allé. Men det var umuligt at vende tilbage, derfor trak hun Kaaben tættere om sig og skyndte sig af Sted. Hun gik langs med en Sidevej gennem Parken, til hun kom til Indgangen af den tætte Skov, som paa den modsatte Side var begrænset af Landevejen.

Efter at hun i nogen Tid var gaaet langs med den ensomme, taagefulde Skov, kom hun til en gammel Stente. Den klatrede hun over uden Tøven og gik saa ind ad en snæver Sti i Skoven, hvor de visne Blades Raslen eller én eller anden Fugls Skrig afbrød Tavsheden. Nu og da var der sorte Vinger, der baskede uhyggeligt mellem de høje Træer; men Irma gik videre, hun ænsede ikke sine Omgivelser og heller ikke, at hun rev sin Kaabe itu paa nogle Torne, eller at hendes Balsko, der nu var gennemtrængte af Vand, sank dybt ned i den fugtige Jord.

Hun kendte Vejen og vedblev derfor at gaa ligefrem, indtil hun tilsidst kom til Landevejen. Skovstien endte ved nogle gamle mosbedækkede Stolper, hvor næsten aldrig nogen færdedes, for det var forbudt at gaa ind i Skoven ad den Vej.

Da hun naaede derhen, saa' hun lige for sig det mørke Omrids af en Mand med rund Filthat og Overfrakke. Hun standsede, som om hun var bange for at blive opdaget

men da hun syntes, at hun kendte Skikkelsen, gik hun fremad igen, medens han i samme Øjeblik opdagede hende og traadte hende i Møde.

»Jeg har ventet en hel Time paa Dem,« sagde han paa Fransk, medens han nærmede sig, »jeg begyndte at tro, at De ikke vilde komme.«

»Jeg forsikrer Dem, at jeg heller ikke havde Lyst til at holde denne Aftale,« svarede hun paa samme Sprog. »De kan jo nok se den Risiko, jeg udsætter mig for ved at møde Dem saaledes.«

»Aa, en Kvinde finder altid paa en Undskyldning,« sagde han leende, »og De, kære Mademoiselle, er en snedig Kvinde. Jeg tror virkelig, at De kunde narre selve den Onde.«

»Jeg antager ikke, at jeg skal tage det for en Kompliment,« bemærkede hun med en bitter Latter, »men selv om jeg er dygtig til at gøre Undskyldninger og finde paa Udflugter, er der ingen Grund til, at jeg skal udsætte mig for denne ganske unødvendige Risiko.«

»Den er ikke ganske unødvendig,« forsikrede han. »I den senere Tid har De været sørgelig ligegyldig for Deres Korrespondance, kære Mademoiselle. Der er maaske en lille Kærlighedshistorie i Vejen, hvad?«

»Kærlighedshistorie!« udbrød hun. »Hvad mener De?«

»Naar Damer som De ikke gør sig den Ulejlighed at besvare alvorlige Breve, saa maa der være et forstyrrende Element til Stede.«

»Et forstyrrende Element!« gentog hun. »Har der ikke i den senere Tid været nok til at forstyrre mig? Var ikke Sørgespillet i London nok til at drive enhver Kvinde til Fortvivlelse? Og der kan jo nok være vakt Mistanke, ikke sandt? Casterton betroede min Onkel en Hemmelighed, men af hvad Beskaffenhed den var, har jeg ikke kunnet opdage. Arkholme har meddelt Samtalen til Chefen for Opdagelsespolitiet.«

»Hvad kan han have sagt?« stammede den anden forskrækket.

»Det har jeg ingen Idé om; jeg har forgæves forsøgt at opdage det. Jeg tror, at Casterton havde Mistanke og meddelte min Onkel det, da de spiste til Middag sammen den Aften, da Sørgespillet fandt Sted.«

»Vi maa straks opdage alt, hvad der er bekendt,« sagde han. »Hører De, De maa opdage det!«

»For stor Iver vækker altid Mistanke,« svarede hun.

»De er en begavet Kvinde, én af de bedst begavede, jeg kender, derfor overlader jeg alle Enkelthederne ved denne hemmelige Undersøgelse til Dem. Husk kun paa, at vi maa vide det. Det *maa* lykkes Dem.«

Han talte i en bydende Tone, som om han var hendes Herre og ikke vilde finde sig i noget Afslag.

»Men jeg har allerede prøvet det, jeg har allerede gjort, hvad der staar i min Magt, og det er ikke lykkedes. Arkholme vil ikke sige et Ord.«

»Vær taalmodig. Deres Onkel har den største Tillid til Dem, og han siger Dem det nok en Dag,« svarede Manden, idet han smøgede sin Frakkekrave op og stak Hænderne i Lommen.

»Fik De min Ciffer-Depeche i Gaar?« spurgte han efter et Øjeblik Tavshed.

»Ja.«

»Har De tegnet det, jeg ønskede?«

Hun nikkede.

»*Bien*,« udbrød han, »*très bien!*«

»Jo,« sagde hun med Bitterhed, »jeg har igen sat min Ære, ja, mit Liv paa Spil for Deres Skyld — fordi De er ubarmhjertig. De, Gaston la Touche, har ikke Medlidenhed med en Kvinde! De véd godt nok, at De med Deres djævelske Snedighed og Opfindsomhed har holdt mig lænkebunden som Deres Slave, saa at De nu kan bruge mig som Redskab for Deres foragtelige Planer.«

»Mademoiselle er hemmelig Agent for det franske Underretningsdepartement ligesom jeg, derfor er der ingen Grund til, at vi skal skændes,« var La Touches Svar.

»Men det er Dem, som har tvunget mig til at røbe det engelske Krigsministeriums Hemmeligheder, de Hemmeligheder, som er betroet min Onkel. Jeg, der, som De véd, skylder ham alt, jeg forraader ham!«

»Ak, kære Mademoiselle Irma, De er altid for hæderlig,« svarede den begavede Eventyrer, der gik for at være en berømt Opdager, men i Virkeligheden var Chef for det franske Spionerivæsen; »men i den virkelige Verden betaler det sig ikke at være for hæderlig. Paa alle Omraader her i Livet er det Uhæderligheden, der har Held med sig. En Charlatan er, set fra et finansielt Standpunkt, endogsaa hæderligere end den største Videnskabsmand, og det er sikkert de uhæderlige Politikere, som styrer Evropa.«

»Men jeg er bleven tvunget; ved Deres omhyggeligt lagte Planer har De tvunget mig til at blive Spion. De saa', at jeg kunde blive nyttig for Dem, og derfor udvalgte De mig.«

»Er det ikke en patriotisk Gerning, De gør?« spurgte La Touche. »De, en fransk Undersaat, den sidste Ætling af én af vore fornemme Familier, De burde dog, skønt De er Kvinde, være Patriot. Naar De har Adgang til Kendsgerninger, som kan gavne Deres Fædreland, saa kan De da ikke lægge Skjul paa dem. Der findes ikke noget mere glimrende Navn i Frankrigs Historie end Deres, men De, den sidste af Deres Slægt, bebrejder Deres Fædreland, at det forlanger denne Tjeneste.«

Denne Appel til hendes Families Traditioner fik hende til at tænke efter. Ja, det var sandt, at hun var fransk af Nationalitet og Fødsel. Hun var ikke britisk Undersaat, derfor kunde der strengt taget ikke være Tale om, at hun forraadte sit Land. Men hun var hæderlig og højsindet nok til at finde, at der var noget usigelig afskyeligt i dette hemmelige Spioneri, denne Kopiering af de hemmelige Planer og Dokumenter, som hendes Onkel gemte i sit Jærnskab i Læsesalen, og som blev saa omhyggeligt taget frem og drøftet i det hemmelige Udvalg for Forsvarsvæsenet, der saa

ofte samledes under hans Tag baade dér, i Wales og i London.

Hun hadede denne La Touche; thi hun vidste, at han var den dygtigste og mest samvittighedsløse Spion i Frankrig. Som Chef for Underretningsafdelingen havde han ikke sin Mage hverken i Samvittighedsløshed eller i Opfindsomhed.

»Jeg vil sige Dem,« sagde hun fast, medens hun stod der i Mørket. »at dette Udkast af de militære Planer er det sidste, jeg gør. Jeg har ikke Lyst til at tjene Frankrig, selv om jeg har Lejlighed dertil, hvilket jeg dog ikke har.«

Han forsøgte ikke at drøfte Sagen med hende, for saadanne Diskussioner førte altid til heftige Ord, og dem vilde han undgaa.

»Har De bragt Planen med? Hvor er den?« spurgte han.

Hun tøvede og holdt sit Aandedræt tilbage. Den Plan, hun havde kopieret, vilde give en Fjende, der forsøgte at gaa i Land paa Englands Kyster, umaadelige Fordele — det vidste hun.

»Hør,« sagde han, »her er saa koldt, og De kan let forkøle Dem. Man sagde mig nede i Dolgelly, at De har et stort Bal i Aften. De vil vel nok tilbage og danse, ikke sandt?«

Han strakte sin Haand ud, og hun, der saa', at det var unyttigt at prøve paa at undvige, stak Haanden ind paa Brystet og fremtog den store Konvolut, som hun gav ham.

Han saa' paa den og puttede den saa i sin Overfrakkelomme.

Hun var Spion, en Kvinde som alle vilde foragte, en Kvinde som handlede saaledes, ikke af patriotiske Motiver, men fordi denne Mand, denne La Touche, kendte hendes Hemmelighed, en stor og frygtelig Hemmelighed, som vilde ødelægge hende, hvis den blev bekendt!

Han havde kun truet hende ved én Lejlighed. Hun havde én Gang været ulydig og erklæret, at hvis han igen nærmede sig hende, saa vilde hun meddele, at han var Spion. Det var den Gang, han aabent havde erklæret hende,

at hun i Fremtiden vilde være nødt til at optræde som hans Medhjælperske, og at ikke et Ord om hendes skrækkelige Hemmelighed skulde komme over hans Læber, saa længe hun gjorde det.

Under alle Gaston La Touches Handlinger skjulte der sig en hemmelig Bevæggrund. Han var Opdagelsesrejsende, og da han var fuldstændig Herre over det arabiske Sprog, kunde han rejse blandt de algierske Stammer og overbevise sig om deres virkelige Følelser for deres Herrer, Fransk-mændene, og nu havde han som Medlem af det kongelige geografiske Selskab i England Adgang til Planer og Kort, som var til stor Fordel for en Mand med hans Beskæftigelse. Han meddelte det franske Krigsministerium de sidste Udkast over Koloniernes Grænser, og en Kopi af ethvert nyt Kort, der blev tegnet i London, enten det var hemmeligt eller offentligt, fandt straks Vej til Paris.

»Jeg hører, at alle Medlemmerne af det militære Udvalg opholder sig her,« sagde han. »Jeg antager, at de skal have et Møde igen, og jeg ønsker en Kopi af de Dokumenter, der bliver skrevet ved denne Lejlighed.«

»Men jeg kan ikke faa Forhandlingsprotokollen,« sagde Irma.

»De har faaet fat i den to Gange før, og De kan faa den igen,« svarede han roligt. »Saa er der Planen over de foreslaede nye Forsvarsanstalter i Portsmouth Havn. Naar faar jeg den? Jeg véd, at den findes her med de Tilføjelser og Forandringer, der er vedtaget. Har De begyndt at kopiere den?«

»Nej.«

»Saa gør det straks,« sagde han. »Hvert Øjeblik kan Deres Onkel tage den med sig i Krigsministeriet, og dér kan man ikke faa fat i den. Det er vigtigt, at jeg har en nøjagtig Kopi, saa spild ikke Tiden. Begynd straks, hører De?«

Hun bed Tænderne sammen. Hendes Ansigt var stift, som da hun havde staaet i sit Værelse med Dokumentet i Haan-

den. Hun, en Kvinde, forraadte England, hendes Moders, hendes Elskedes Fædreland.

»Jeg *kan* ikke,« udbrød hun med halvkvalt Røst. »Det er umuligt. Jeg *vil* ikke gøre mere. Den Plan, jeg har givet Dem, er den sidste.«

»De er nervøs i Aften,« svarede han, »og ser i Fantasiens alle mulige skrækkelige Katastrofer. Frisk Mod, kære Mademoiselle! De er Patriot. De gør dette til Gavn for Deres egen Nation, som en Dag maa træde i Stedet for dette afskyelige, hovmodige England som den første Magt i Verden. Den Dag vil Frankrigs Hæder skyldes os!«

Hun gjorde en Bevægelse, der viste Væmmelse over disse Ord, for hun vidste godt, at han ikke var Patriot, at han vilde sælge sit eget Land lige saa let, som han vilde sælge en Kvindes Liv. Under dette rettænkende Væsen, som han saa let paatog sig, dulgte sig en Skurks Snedighed og fuldstændige Samvittighedsløshed.

»Jeg er ikke Patriot,« udbrød hun heftigt og saa' bestemt paa ham. »Før jeg kendte Dem, var jeg lykkelig og havde ingen Sorger, men nu, da jeg kender Deres sande Karakter, nu, da De har bragt denne skrækkelige Brødebevidsthed over mig, nu hader og afskyer jeg Dem. Ja, jeg vil sige Dem, at i Aften er det sidste Gang, De ser mig.«

»Ja saa?« udbrød han ganske roligt. »Frøkenen er trodsig! Det er ikke klogt.«

»Hvad enten det er klogt eller ikke,« svarede hun vredt, »saa trodser jeg Dem.«

»I Aften — ja, men i Morgen — nej!« sagde han med en kynisk Latter. »Mademoiselle fryser og er næppe sig selv i Aften. Derfor vil jeg sige »au revoir!« Men« — han standsede og tilføjede: »Husk, at Planerne over Portsmouth, som jeg nu tror er fuldstændige, ikke maa sendes til Krigsministeriet, før jeg har faaet en nøjagtig Kopi af dem. Faar jeg ikke den, vil Mademoiselle have en frygtelig Modstander i Gaston La Touche.«

Han bukkede med spotsk Høflighed og vendte sig bort fra

hende, sprang derpaa over Stakittet og forsvandt paa Vejen henimod Dolgelly.

Han vandrede roligt af Sted i Begyndelsen og smilede selvtilfreds ved Tanken om, at han havde faaet den Kopi, der laa i hans Lomme. Saa standsede han, tændte en Caporal og spadserede hurtigt videre, medens han, som han plejede, nynnede sagte.

Irma brød ud i en fortvivlet Taarestrøm, medens hun skælvende og langsomt gik igennem den fugtige, triste Skov, hvor Natfuglene tudede. Hun ænsede intet; saa knust var hun ved Bevidstheden om sin Skændsel, at hun ikke lagde Mærke til, at der var en mørk Skikkelse, der listede sig frem mellem Buskene i Nærheden af det Sted, hvor hun havde staaet, og heller ikke opdagede, at et Ansigt kiggede nysgerrigt ud efter hende.

Forfærdet og fortvivlet gik hun langsomt op ad den stejle Skrænt til det store Hus, hvorfra Dansemusiken endnu lød, og hun drømte kun lidet om, at en Lurer havde været til Stede ved dette mærkelige Møde ved Midnatstid.

Hendes Samvittighed overvældede hende. Hun havde givet en Kopi af et Kort over ét af de vigtigste strategiske Punkter i Landet til Englands Fjende. Hun var en Forræderske, en Spion — en Forbryderske!

KAPITEL XI.

Republikens Gesandt.

SENT om Eftermiddagen den følgende Dag stod Gaston La Touche ved ét af de store Vinduer i det franske Gesandtskab i London og stirrede tankefuldt ud paa Parken.

Det Privatværelse, i hvilket Hans Ekscellence Baron Alphonse de Laurezac, den franske Gesandt ved det engelske Hof, opholdt sig, var lyst og varmt. Det var et stort Væ-

Dairies

1910

1910

1910

1910

Damernes
Rubrik.

Cyklekjoler,

omsyede af gamle Spadseredragter, er en Uting, som ingen Cyklistinde *comme il faut* indlader sig paa.

Desuden er Udgiften til en ny Cyklekjole kun ringe, naar et af nedenstaaende billige og til Brugen saare praktiske Stoffer vælges:

Safety Loden à 68 Øre pr. Alen dobb. Bredde.
— Af Sports-Cheviots fremhæver vi Kvaliteter til Kr. 1,20—1,50—1,65. Bredden paa disse Stoffer er saa stor, at der kun gaar 5 Alen til en hel Dragt.

Prøver franko!

Alex. Hørup,

Danske Kjoletøj-Fabrikers Udsalg,
Pilestræde 6 (**seks**), 1ste Sal.

Nr. 25 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 12 • 1902

Ved Køb af Møbler. Altid Spisestue- og Soveværelsemøbler.

UNGE FOLK der skal have Udstyr kan spare 25 pCt. ved at købe hos mig. — Stort Lager

CHR. HANSEN, Snedkermester,

40, Pilestræde 40. 1. og 3. S. Bagh. Aabent hver Helligdag til Kl. 12. Alt med Garanti.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD.

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe havet paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning *Købmagerg. 52, 2. S. i h.*

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udlæveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

~ KOSTUMER ~

modtages til Bestilling. Nyeste Snit; garanteret Pasning. Stof modtages til Syning. Tilskærer N. C. HANSEN, Johannevej 4.

FODLÆGE

Christiane Ottsen (lægeuddannet).

Konsultation Kl. 11—5.

Østergade 9, 2den Sal.

Musikundervisning.

Elever modtages efter Professor Hornemans Methode.

Frk. Anna Svendsen,
Gothersgade 3, 3. Sal.

Klaverundervisning.

Honoraret er: Børn 5 Kr. mdl.

Voksne 6 Kr. for 2 Timer ugl.

Fru Olga Olsen,
Lipkesgade 17, 3. S. Tr. 12—3.

Tysk og Dansk.

Fru Anna Nording, Nørregade 34.

Tysk, Engelsk, Fransk 35 Ø.
Timen, Enetimer 1 Kr., Cand. phil. Christensen, Krystalgade 7
3. Sal. Træffes 10—2, 6—9.

relse, der var mørkegrønt dekoreret, fuldt af Bøger, og hvori der stod to store Skriveborde, bedækkede med Breve og Dokumenter. I det ene Hjørne var der en Skærm og bag den en Stol og et lille Bord. Dér sad ofte en fransk Stenograf, der ikke saas af de tilstedeværende, som blev udspurgte af Hans Ekscellence, medens han omhyggeligt noterede alle Svarene paa Gesandtens Spørgsmaal. Og som oftest blev saa det skrevne sendt til Paris, hvor det blev føjet til det hemmelighedsfulde Dossier, som holdtes dér i Anledning af den Person, der uden Mistanke fortsatte sin Vej, vel fornøjet over at have haft en personlig Samtale med Gesandten. Der var knyttet mange Spioner til Gesandtskabet, for i de senere Aar er den hemmelige Polititjeneste bleven næsten lige saa frygtelig udviklet i Frankrig, som den er i Rusland, og hvis Krigs- og Marineministeriet i London havde vidst, hvor mange Meldinger der blev sendte fra London, vilde man have været meget overrasket. La Touche, der var glad over det heldige Udfald af sin Rejse den foregaaende Aften, var hurtigt taget til London for at anbringe Kopien sikkert; for naar den først var i Gesandtens Haand, var det meget usandsynligt, at den skulde gaa tabt. Den blev samme Aften sendt til Paris med et særligt Bud og forsynet med Hans Ekscellences private Segl. La Touche vidste meget godt, at han i den senere Tid havde været mistænkt i visse Kredse i London. Skønt det engelske hemmelige Politi ikke spiller saa fremragende en Rolle lige over for Publikum som Frankrigs og Ruslands *agents provocateurs*, er det dog lige saa virksomt. Det arbejder hemmeligt og stille, men ofte med stort Held. Derfor var denne Mand, som ellers var saa uimodstaaelig og tilsyneladende gemytlig, naar han var i London, i allerhøjeste Grad forsigtig, da han vidste, at et eneste galt Skridt kunde ødelægge den mest udspekulerede Streg. Han nynnede en Melodi, da Døren gik op, og da han vendte sig om, stod han lige over for den franske Gesandt.

Baronen var høj og rank. I sin sorte Frakke med det røde Spionen.

Baand i Knaphullet, med sit graa, spidse Skæg og de let opad bøjede Moustacher saa' han godt ud og tillige begavet og fornem, hvad han i Virkeligheden ogsaa var. I Rom og Wien havde han været anset paa Grund af sit beherskede Væsen, og her i England blev han budt Velkommen i Udenrigsministeriet paa Grund af sin forsonlige Tone og sin Elskværdighed. Men i Paris erklærede Skillingsbladene evig og altid, at han ikke var tilstrækkelig fast, og antydede, at han havde Forkærlighed for det troløse Albion i Modsætning til de franske Interesser. Dette var imidlertid fuldstændig usandt. Baron de Laurezac var tværtimod en meget dygtig Diplomat, som vilde have ledet den diplomatiske Tjeneste saa hæderligt, som det var muligt, hvis han havde faaet Lov til at gaa sine egne Veje. I Hjertet foragtede han dette afskyelige Spionsystem. Han hadede i Virkeligheden La Touche og hans Drabanter, hvoraf nogle havde haft nøje Kendskab til de franske Fængsler, før de var blevet ansatte i det hemmelige Politi. Men saa mærkeligt blev Frankrig regeret, og saa uansvarlig var dets Regering, at disse Mænd næsten var lige saa mægtige som Gesandten selv. Men om end deres nøjagtige Rapporter var til største Hjælp for Diplomatiets, vilde Baronnen dog have været glad ved at være af med dem.

»Naa, La Touche,« sagde Gesandten paa Fransk, »De har jo ganske svigtet os i den senere Tid. Det er næsten to Maanedere, siden De aflagde os et Besøg.«

»Jeg gør kun Deres Ekscellence Ulejlighed, naar jeg har vigtige Sager at meddele,« svarede Spionen. »Jeg har været en fem, seks Gange i London i den senere Tid.«

»Og hvad Nyt har De i Dag?« spurgte Gesandten.

»I Dag bringer jeg én af de vigtigste Planer, der nogen Sinde er faldet i Hænderne paa os.«

»Hvilken Plan?«

»Planen over det nye Forsvar af Humber og Tyne,« svarede La Touche, idet han tog Konvoluten frem og udbredte adskillige Blade foran Gesandten.

Hans Excellence, der bøjede sig ned for at se paa dem, udtrykte sin Beundring over deres Nøjagtighed og Klarhed.

»Disse nye Forter og Forsvarsanstalter har det hemmelige Udvalg først bestemt sig til for en Uge siden,« forklarede Spionen. »Jeg har altsaa ikke spildt nogen Tid. Der er faktisk endnu ikke afsluttet Kontrakt om Udførelsen.«

»Det er ganske vist et Bevis paa Deres Dygtighed, min gode La Touche,« bemærkede hans Excellence med et Smil. Saa bøjede han sig igen ned for at se paa Planen og tilføjede: »Det er nok en Kvinde, der har tegnet den.«

»Ja,« svarede Gaston leende, »og det oven i Købet en meget smuk Kvinde.«

»De har vel gjort Kur til hende, som De har gjort til saa mange andre?«

»Naa ja, det gjorde jeg i alt Fald engang, men for Resten ikke nu. Elskovserklæringer indgyder Tillid — og saa handler man senere, som Lejligheden byder. I nærværende Tilfælde er dette det første af en Række Dokumenter, som vil udgøre det mest værdifulde Sæt, der nogen Sinde er overgivet til Krigsministeriet.«

»Det ser ud til det,« bemærkede Gesandten. »I Ministeriet har de prøvet paa at faa nøjagtige Planer over Forsvaret af Englands Sydkyst i de sidste femten Aar, saa hvis *De* fik dem, saa vilde De have Held i et Tilfælde, hvor alle Deres Forgængere er blevet skuffede.«

»Ak ja; men disse Englændere er for patriotiske; man kan ikke købe Folk i deres Regeringskontorer,« svarede La Touche.

I dette Øjeblik traadte Militær-Attachéen Oberst Gustave Chaponot ind.

Da denne havde set paa Planerne og hørt Forklaringen til dem, sagde han:

»Det er vidunderligt! Hvorledes har De dog faaet fat i dem?«

»Aa, ved en lille Smule Diplomati,« svarede Spionernes Chef leende. »Men hvad der er vigtigere, er, at jeg har truf-

fet Anstalter til at faa en fuldstændig Række af Planer over Forsvarsanstalterne paa Englands Sydkyst, saaledes som de er blevet omarbejdede af det nuværende Udvalg.«

»Er det virkelig sandt?« udbrød Chaponot. »Man har hundrede Gange i Ministeriet spurgt mig, om der ikke var nogen Maade, hvorpaa man kunde faa en nøjagtig Underretning i den Henseende; for hvad vi har, er meget tyndt og forældet. De undersøiske Miner i Portsmouths og Plymouths Havne er f. Eks. mange Gange blevet forandrede efter de sidste Planer, vi har over dem. Dem fik vi af en Embedsmand i Portsmouth, men det viste sig, at han var en komplet Snyder.«

»De Planer, jeg faar i Løbet af næste Uge, bliver ikke blot nøjagtige og fuldstændige,« svarede La Touche selvtilidsfuldt, »men det bliver Kopier efter en revideret Plan, som Udvalget har vedtaget, og som man vaager over med en nederdrægtig Hemmelighedsfuldhed. De Planer dér kendes endnu slet ikke engang i Krigsministeriet. De er udkastede af det nylig udnævnte Forsvarsudvalg, som Regeringen har givet fuldstændig frie Hænder. Man har øjensynlig i Sinde at ofre Millioner Pund Sterling for at gøre England forsvarsdygtigt, og det er er jo meget heldigt, at vi kan faa nøjagtig Underretning om, hvad der skal ske, endog før Krigsministeren véd det.«

»Disse Planer er udmærket udførte,« sagde Attachéen, idet han undersøgte ét af Dokumenterne. »Det er en Kvinde, der har skrevet de Bogstaver.«

La Touche lo og vekslede et Blik med Hans Ekscellence. Hans knoklede Ansigt var endnu hæsligere, naar han smilte.

»Kvinder er altid de bedste hemmelige Agenter,« sagde Baronet.

»Ja, naturligvis!« udbrød La Touche. »De er hurtigere end Mændene og lige saa snilde.«

»Selv disse Planer viser, at det er Hensigten at ofre meget betydelige Summer,« sagde Oberst Chaponot. »De er

fuldkomne, de viser endog de undersøiske Miners Linier i begge Floderne.«

»Naturligvis,« udbrød La Touche, »ellers vilde de kun være til ringe Nytte.«

»Ja naturligvis; men det vidunderlige er, at det er lykkedes Dem at faa fat i dem.«

»Det kan vist ikke nytte noget, at vi spørger om, hvorledes det er gaaet til,« bemærkede Gesandten; »jo mindre vi véd om det her i Gesandtskabet des bedre.«

»Jeg vil kun bede Deres Ekscellence om at sende Planerne til Paris i Aften,« sagde La Touche. »Dokumenter af denne Slags er langt sikrere i Paris end i London.«

»Ja, det skal jeg naturligvis gerne gøre,« svarede Baronnen. »Har De nogen Rapport at sende sammen med dem?«

»Ja.«

»Sæt Dem saa ned og skriv den, saa jeg kan faa den med.«

Spionen satte sig ved Skrivebordet i den modsatte Del af Værelset, drejede op for det elektriske Lys og begyndte at skrive, medens Oberst Chaponot vedblev at undersøge Planerne.

»Det er sandt, La Touche,« sagde han, »De har ikke meldt noget om den nye Plan for Landhærens Mobilisering.«

»Kystforsvaret maa komme først,« svarede den anden, »men De kan være overbevist om, at jeg ikke har glemt de nye Forsvarsplaner, og jeg skal snart have nøjagtige Kopier af dem.«

»*Mon Dieu!*« udbrød Attachéen. »Jeg tror virkelig undertiden, kære La Touche, at De er i Forbund med den onde selv. Naar jeg tænker paa nogle af Deres Hændelser, forekommer De mig næsten som en Fantasifigur fra Dumas, men saa sidder De der dog ganske rolig i levende Live som Republikens hemmelige Agent, som den snedigste og mest opfindsomme Spion, Verden nogen Sinde har frembragt.«

»De smigrer mig, Hr. Oberst,« sagde La Touche smilende; »men sig mig nu ingen Komplimenter, før mit Hverv er

færdigt. Planerne over Plymouth og Dover er af største Betydning for os. Naar jeg først har dem, vil jeg tænke paa at ønske mig selv til Lykke. Men jeg maa være forsigtig, meget forsigtig, det forsikrer jeg Dem. Den Person, som skaffer mig dem, er meget lunefuld.«

»Alle Kvinder er lunefulde,« bemærkede Obersten, der spillede en stor Rolle som Dameeven i Londons fine Selskab. »De maa rette Dem efter hendes Luner, kære La Touche. Man kan opnaa alt hos en Kvinde, naar man smigrer hende tilstrækkeligt.«

»Hos nogle Kvinder,« svarede La Touche, der vedblev at skrive, »ikke hos alle.«

»Jo, hos alle,« sagde Attachéen; »enhver Kvinde er tilgængelig for Smiger. Folk, som tror, at de ikke kan lide Smiger, nærer i Virkeligheden kun Uvilje imod en kluntet Metode eller de Ting, man har valgt at smigre dem med. Forskellige Mennesker vil naturligvis smigres paa forskellige Maader. For nogle er et Vink tilstrækkeligt, og de synes allerbedst om en Antydning af den stille Hyldest, man gerne vil bringe dem. Andre kan derimod taale langt kraftigere Doser —«

»Overlad De kun Sagen til La Touche,« sagde Hans Excellence. »Den er altfor vigtig og alvorlig til, at vi kan give noget Raad. Han har øjensynlig en Meddelelseskilde, som vort Underretningsdepartement aldrig tidligere har været saa heldig at opdage, og vi maa kun haabe, at han udelukkende vil benytte den til Frankrigs Fordel.«

»De Planer dér, som er de første vigtige Underretninger, jeg har kunnet faa ad denne særlige Vej, er i sig selv et tilstrækkeligt Bevis paa, hvad jeg muligvis i Fremtiden kan opnaa ved Takt og Opfindsomhed,« svarede La Touche. »Det maa være nok at sige, at min Agent har fuldstændig Adgang til alle det engelske Krigsministeriums Hemmeligheder, og hendes Stilling er en saadan, at hun er hævet over al Mistanke.«

»Jeg haaber, at hun er koldblodig og fornuftig,« bemær-

kede Gesandten. »Kvinder kan undertiden miste deres Koldblodighed.«

»Kun naar Samvittigheden overvælder dem,« svarede La Touche. »Det maa man altid være paa sin Post imod.« Og han vedblev at skrive, delvis med Cifferskrift.

Da han var færdig, lagde han Papirerne sammen med Tegningerne i én af de store gule Embedskonvoluter med det franske Vaaben. Han adresserede den til Krigsministeren i Paris og rakte den saa til Gesandten, som anbragte fem store Segl paa den og forseglede den med sit eget private Signet, en stor Ametyst, der hang ved hans Urkæde.

La Touche stod og iagttog ham i Tavshed, og da Konvoluten var færdig, udbrød han: »Naa, om en Maaned har vi en fuldstændig Plan over Englands Forsvar, og om et Par Dage haaber jeg at kunne overrække Deres Ekscellence Planerne over Portsmouth og Solent.«

»Dem prøvede de Launay at faa for et Par Aar siden,« bemærkede Attachéen; »men det mislykkedes. Lad os haabe, at De er heldigere. Han gjorde Dumheder, og hans Forsøg blev næsten til en Skandale, saa at det var nær ved, at vor diplomatiske Forbindelse var bleven afbrudt.«

»Stol paa mig,« svarede La Touche flot, »jeg skal ikke gøre Dumheder.«

Saa bukkede Spionen for Gesandten og Attachéen og gik et Øjeblik efter muntert ned ad Gesandtskabets store Mar-mortrappe.

KAPITEL XII.

En Nations Hemmeligheder.

GÆSTERNE paa Arkholme var taget bort med en enstemmig Erkendelse af, at det havde været en udmærket Tid. Kun Gilbert blev tilbage sammen med de seks militære Sagkyndige, der udgjorde det hemmelige Forsvarsudvalg, som var indbudt til at blive for at holde Møder.

De havde næsten allerede holdt tyve Møder; men der var ingen, der vidste noget om disse undtagen Ministeriet, den kommanderende General og et Par af de højeste Embedsmænd i Hæren og Flaaden. Sir Charles Martin havde som Generaladjutant Kontrollen over de fortrolige Dokumenter i Krigsministeriet, og det var dem, som Udvalget drøftede, undersøgte og reviderede, medens Lord Arkholme, til hvem disse Dokumenter var blevet betroede, naturligvis iagttog den største Forsigtighed med dem.

Hvis man paa Fastlandet havde vidst, at der var Tale om saa stor en militær Reorganisation i England, vilde Aviserne have vrimlet af Krigsrygter, og der vilde være opstaaet en almindelig Følelse af Usikkerhed. Derfor udførte disse Mænd deres Arbejde i al Stilhed uden at tænke paa at opnaa Popularitet eller nogen Belønning og tilbragte lange Tider med at drøfte Planer og Kort og fortrolige Rapporter.

Det var paa disse Planer, at Englands Sikkerhed en Gang vilde komme til at bero, selv om Forsvarets Tyngdepunkt i første Linie laa i den store Flaade.

Udvalgets Arbejde gik ud paa at styrke England, og efter de beundringsværdige Planer, man allerede havde lagt, var det klart, at der inden altfor lang Tid ikke vilde være nogen Grund til Frygt, hvis Landet blev angrebet.

Men Udvalgets Arbejde var lige saa vanskeligt, som det var hemmeligt. Der var saa mange Punkter, der maatte overvejes, først den kæmpemæssige Plan, efter hvilken Tropperne kunde sammenkaldes og koncentreres, og dernæst Udvidelsen af Kyst- og Havneforsvaret. Men disse Sagkyndige var saa begejstrede for deres Arbejde, at ikke et eneste Punkt blev overset eller forbigaaet; thi selv om det skulde koste Landet mange Millioner, var man enig om, at Forsvaret skulde være fuldkomment.

En Morgen, efter at de andre Gæster var rejst, holdt det hemmelige Udvalg Møde i Arkholmes Læsesal, en smuk gammel Hal med udskaaret Egetræs Paneler og Bogreoler fra Gulv til Loft; Lyset faldt gennem to store gotiske Vinduer

med Glasmalerier, saa at man næsten var til Mode, som om man befandt sig i en gammel Domkirke. Udenfor var der koldt og trist; men derinde brændte store Træklodser lystigt i den aabne Kamin. Om det store firkantede Egetræsbord sad de seks fremragende Sagkyndige, alle graahaarede Mænd, medens Lord Arkholme førte Forsædet. Til højre for ham sad Generaladjutanten, Sir Charles Martin, og de andre ved Bordet var General Sir Richard Ingles, General Arthur Briant, Sir Charles May og Generalløjtnant Sir James Currie. Det eneste Medlem, som var fraværende, var Oberst Cræme Barker, som var nødt til at ligge, da han havde faaet et Anfald af Forkølelsesfeber. Han havde været Udvalgets Sekretær ved alle Møderne, og da en hel Del Skriveri var nødvendigt, maatte man skaffe en midlertidig Sekretær straks.

I den Anledning var Gilbert Shand bleven kaldt ind i Salen og opfordret til at indtage Oberst Barkers Plads.

Gilbert, der ikke vidste, hvad han skulde, fik Forklaringen af Generaladjutanten, der tilføjede:

»Hver enkelt af os har svoret at holde disse Sager hemmelig, saa vi behøver næppe at sige Dem, at de Dokumenter, vi undersøger, er af den yderste Vigtighed. Hvis De samtykker i at hjælpe os i Dag, vil det derfor være nødvendigt, at De aflægger Ed paa samme Maade, som vi andre har gjort det.«

»Det vil glæde mig meget at gøre Dem en Tjeneste,« svarede han, »og jeg er fuldstændig rede til at aflægge Eden.«

Arkholme rejste sig, gik hen til en af Reolerne og tog en Bibel, som han gav den unge Mand i Haanden.

»Gilbert Shand,« sagde han alvorligt, medens han blev staaende op, »naar De udfører den Gerning, som vi beder Dem om at udføre, tjener De Deres Dronning og Deres Land. De maa ikke ytre et eneste Ord om, at dette Udvalg er til, eller om dets Arbejde, og De maa heller ikke underrette noget som helst Menneske om Indholdet af disse Dokumenter eller om de Beslutninger, vi kan komme til. Lige

over for alle maa De tie om, hvad der foregaar i dette Værelse. Sværg paa det.«

Gilbert førte Biblen til sine Læber og sagde alvorligt:

»Jeg sværger, at intet Ord derom skal komme over mine Læber, saa sandt hjælpe mig Gud.«

Arkholme laasede Døren og satte sig igen, medens Gilbert saa blev kort instrueret med Hensyn til Arbejdet.

For første Gang fik han at vide, hvor nøjagtige de Undersøgelser var, der var blevet foretaget i Anledning af Forsvarsvæsenets Tilstand. I sin begejstrede Fædrelandskærlighed følte han sig baade stolt og hædret ved at kunne yde Hjælp til saa stort og vigtigt et Arbejde.

Hele Dagen med Undtagelse af to Timer til Frokost sad Udvalget for laasede Døre og undersøgte og drøftede Kort og Tegninger over Solents og Portsmouths Forsvarsanstalter. Oberst Barker havde et Par Dage i Forvejen gjort en Rejse til Krigsministeriet i London og bragt Planerne med sig tilbage — en stor forseglet Pakke, som havde ligget i Jærnpengeskabet, der nu stod aabent, og hvor man saa store Stabler af fortrolige Dokumenter, som var kommet herud fra Krigsministeriets Arkiver.

Ved Frokostbordet spurgte Irma Gilbert, hvad han havde bestilt om Morgenens, men han svarede kun, at han havde hjulpet hendes Onkel.

»Vivi kørte ind til Barmouth, og jeg tog med hende. Det var et afskyeligt Vejr, og der saa' frygteligt ud derinde. Hvad vil De tage Dem for i Eftermiddag?«

»Gilbert hjælper os, Frøken Neele,« sagde den gamle Sir Richard Ingles. »Han er saa flink en Sekretær, at Deres Onkel maa skaffe ham en Ansættelse i Krigsministeriet.«

»Sekretær!« udbrød Irma forbavset. »Er De virkelig Udvalgets Sekretær?«

»Ja, siden Sir Richard har fortalt Dem det, kan jeg jo umuligt benægte det,« svarede Gilbert.

»Hvorfor gør De saadan en Hemmelighed ud af det? Vi Kvinder er af Naturen meget nysgerrige,« sagde Irma sur-

mulende. »Jo mere hemmeligt man holder noget, desto mere interessant bliver det altid for os. Jeg indrømmer gerne, at alle Kvinder er ens.«

»Nej, Irma,« erklærede Vivi; »du kan kun tale for dig selv. Jeg forsikrer dig, at jeg ikke har det mindste Ønske om at kende noget til Planerne om, hvordan vi skal optræde, hvis Frankrig eller Rusland angriber os; for det er vel egentlig det, disse Møder gaar ud paa.«

»Hvordan kommer De til den Anskuelse?« spurgte Generaladjutanten.

»Jo, Kvinder har Øren, skal jeg sige Dem,« svarede hun leende, »og undertiden har den ene eller den anden af Dem ladet Bemærkninger falde, som har faaet baade Irma og mig til at drage Slutninger.«

»Du maa aldrig drage hurtige Slutninger, min Ven,« sagde Arkholme, »det er farligt, især for en Kvinde.«

Om Eftermiddagen blev de Planer, der angik Portsmouth, drøftede, idet Sir James Currie udpegede de forskellige Mangler ved Havnens Forsvar og foreslog Forbedringer, som saa blev forhandlede, ændrede og vedtagne tilligemed en fuldstændig Plan over de nye undersøiske Miner.

Det var et langt og kedeligt Arbejde; men det lykkedes omsider at faa det færdigt, og den endelige Plan blev enstemmig vedtaget.

Altsaa nedskrev Gilbert efter Arkholmes Diktat i den Protokol, der laa foran ham, den Kendsgerning, at Plan Nr. 87, der vedrørte de undersøiske Miner i Portsmouths Havn, var bleven vedtaget. Denne Protokol gav nu en Nøgle til den store Masse af hemmelighedsfulde Planer og Dokumenter, som, selv om de faldt i andres Hænder, ikke kunde forstaas, naar man ikke havde Protokollen.

Det var næsten mørkt, og Mødet blev erklæret for hævet. Med General Briants og Lord Arkholmes Hjælp ordnede Gilbert saa de store Stabler Papirer, bandt dem sammen og lagde dem i det grønne Jærnskab. Da dette var sket,

lukkede Arkholme Jærndøren og laasede den omhyggeligt med den lille Nøgle, han bar ved sin Urkæde.

Et Par Minuter stod Herrerne ved Ilden og talte sammen; saa gik flere af dem, deriblandt Gilbert, ned i Dagligstuen, hvor de traf Damerne i Færd med at drikke The.

Gilbert, der var godt fornøjet med det Arbejde, han havde gjort, passiarede med Irma, som saa' henrivende ud i sin blaa Kjole, og da hun foreslog at køre til Towyn næste Dag for at aflægge et Besøg, var han meget ked af, at han maatte svare, at det var ham umuligt at ledsage hende paa Grund af det hemmelige Arbejde, han var optaget af.

Ved Middagsbordet var de meget livlige, og han spillede senere Billard med Irma, som paa ingen Maade var nogen daarlig Spiller.

Billardspillet viser en smuk Kvindes Figur paa den fordelagtigste Maade, og med hver Time, der gik, blev han mere og mere henrykt over hendes Ynde og Skønhed. Hvert Øjeblik sagde han til sig selv, at ingen anden Kvinde var saa sød, saa indtagende, saa fiks og dog saa sympatisk — saa absolut fuldkommen.

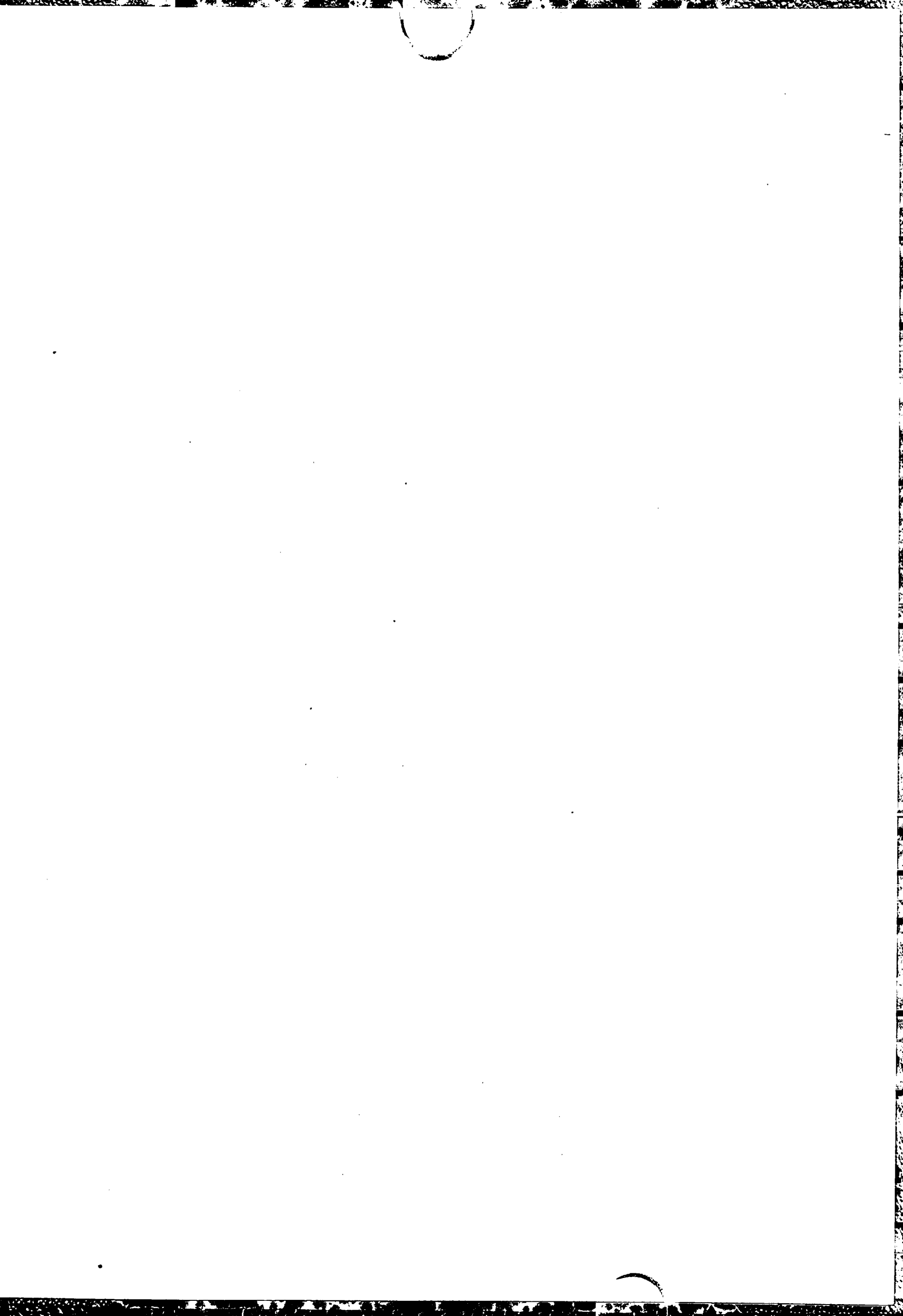
Han elskede hende med hele sin Sjæl. Hver Gang hun saa' paa ham med de mørke, alvorlige Øjne, fo'r der en elektrisk Strøm igennem ham. Han var ganske bedaaret.

Men samme Nat, medens hele Huset laa i en dyb Søvn, listede en stille, bleg Skikkelse sig lydløst hen over Korridorens tykke Tæppe til Læsesalen, hvor Nationens Hemmeligheder var gemte. Det var Frankrigs kvindelige Spion.

KAPITEL XIII.

Om Natten.

I den dødstille Nat aabnede Irma forsigtigt Døren til Bogværelset, traadte ind og lukkede den lydløst efter sig. En enkelt Maanestraale, som faldt paa Skraa ind ad et af

Damernes
Rubrik.

Cyklekjoler,

omsyede af gamle Spadseredragter, er en Uting, som ingen Cyklistinde *comme il faut* indlader sig paa.

Desuden er Udgiften til en ny Cyklekjole kun ringe, naar et af nedenstaaende billige og til Brugen saare praktiske Stoffer vælges:

Safety Loden à 68 Øre pr. Alen dobb. Bredde. — Af Sports-Cheviots fremhæver vi Kvaliteter til Kr. 1,20—1,50—1,65. Bredden paa disse Stoffer er saa stor, at der kun gaar 5 Alen til en hel Dragt.

Prøver franko!

Alex. Hørup,

Danske Kjoletøj-Fabrikers Udsalg,
Pilestræde 6 (**seks**), 1ste Sal.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

Ifølge Opfordring fra flere Læger og Apotekere have vi nu bragt i Handelen

C. R. Evers & Co.s

ægte Maltekstrakt-Bolscher

i 4 Sortiment, nemlig:

Uden Tilsætning — med Ingefær — med Cacao — med Frugt.

Sælges i praktiske og fikse ovale Blikdaaser à 15 Øre og 25 Øre — Fabrikens Originalindpakning — samt i løs Vægt.

Faas overalt! Fabrik og Lager: Østre Fasanvej 15, Kbhvn. F. Tlf. 3282.

Obs.! Ethvert af **C. R. Evers & Co.s Bolscher** har en passende Størrelse og danner paa Overfladen et **E.**

NB. Paa Foranledning tilføje vi. at vore i næsten et halvt Aarhundrede tilvirkede, og fra saa mange Sider skattede og anerkendte Fabrikata Maltekstrakt (Dansk Sundhedsøl) og Maltsaft vedblivende er vor Forretnings Hovedartikler.

C. R. Evers & Co.

Thehuset Nr. 1.

Kongens Nytorv 14.

Eneudsalg af
Fru Emmy Thulstrups
Konfekt.

Fransk

ved en indfødt fransk Dame. Ny Methode for Voksne og Børn. Pris 1 Kr. pr. Time, 3 Børn paa et Hold 1½ Kr.

Fru A. Rammeskow,

Præstøgade 15, 4. Sal. Ø.

Træffes fra Kl. 10—1.

Tysk.

Kursus og Enetimer. 6-aarigt Ophold i Tyskland. — **Sophie Ulrich**, kgl. Translatrice. Tr. 12—2. **Frederiksborggade 22.**

Undervisning i Amatørfotografering

gives. Plader fremkaldes og kopieres. Retouche og Forstørrelser udføres. Fotograf Frk. **M. Bøckmann**, Amagertorv 17, 3.

Undervisning i Tegning

og Maling paa Terrakotta og Porcelæn. **Sølvgade 87, 3. Sal** tilh.

ALMA NIELSEN

modtager Elever i Sang og Klaverspil.
Webersgade 1, 3. Sal, v. Sølvtorv.
Tr. 10—11 og fra 6.

Sygepleje- Bureauet „Samaria“

Frederiksvej 6, 2. F. Tlf. Valby 181.

Systue.

Overstykker og Spadesere- samt Ridedragter syes af **N. Christensen**, fhv. Tilskærer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15, 4. Sal.**

Musikundervisning

for Begyndere og Viderekomne ved **Fru Gregers-Hansen**. — Meget moderat Betaling. — Træffes mellem 11—1.

Martinsvej ved Vodroffsvej.

Damefrisering samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturtro, saavel for ældre som yngre Damer. **Pilestræde 3, 2. Sal**, ved Østergade.

Undervisning tilbydes i **Klaver.**

Fru M. Schou Nielsen,

Pilestræde 33, 4. Sal.

Specialitet i

Egetræsspisestuemøbler.

Christen Jensen, Pilestræde 36.

Enhver Dame

bør abonnere paa

DAMERNES BLAD

Illustreret Ugeblad
for kvindelige Interesser.

10 Øre pr. Uge.

1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Hovedekspedition:

Frederiksborggade 1.

Telefon 1003.

de høje, malede Vinduer, gav den gamle Sal et spøgelseagtigt Udseende, og et Øjeblik saa' hun sig frygtsomt om for at se, om ikke nogen lurede.

Saa tændte hun ét af de store Lys med grøn Skærm, som Arkholme brugte, naar han læste, og stillede det paa det store Bord, ved hvilket Forsvarsudvalget havde siddet hele Dagen.

Hun havde en crèmefarvet Kjole paa af et blødt Stof, kantet med Kniplinger og med et langt Slæb, og medens hun et Øjeblik stod og lyttede, var det tydeligt at se af hendes blege Ansigt og hendes knyttede Hænder, at hun med en fortvivlet Anstrengelse søgte at berolige sine Nerver. Det var en frygtelig Fare, hun udsatte sig for, for hun kunde ikke vide, om ikke én af Tjenestefolkene endnu kunde være paa Færde, eller om ikke én af Karlene udenfor, naar han saa' Lys i Biblioteksalen, kunde faa Mistanke om, at der var Indbrudstyre paa Færde, og alarmere Huset.

Rædslen for den Mand, som havde hendes Fremtid i sin Magt, drev hende til dette Forræderi, og hun var stadig optraadt med en saadan Forsigtighed, at hun endnu ikke var bleven opdaget. Der var pludselig noget, der knagede, og hun fo'r forskrækket sammen; men hun vidste, at der var mange underlige Lyd om Natten i denne gamle Sal, saa hun blev snart beroliget igen. Hun stod stille et Øjeblik for at kunne trække Vejret regelmæssigt og standse sit Hjertes heftige Slag. Hun var saa nervøs og forskrækket, at hun ligefrem kunde høre sit Hjerte banke. Men med en pludselig Beslutning tog hun Lyset, gik hen til Jærnskabet, aabnede det hurtigt med en Nøgle og begyndte straks at undersøge Papirerne.

At hun var fuldstændig inde i den Maade, Udvalget arbejdede paa, var klart af den Omstændighed, at det første, hun tog, var den Protokol, i hvilken Planerne var indførte med deres Numre. Hun lagde denne Bog paa Bordet og undersøgte omhyggeligt, hvad der sidst var indført i den.

Det var skrevet af den Mand, som elskede hende. Hun bøj-
Spionen.

ede Hovedet, til hendes Læber rørte ved Papiret, og hun kyssede det.

I næste Øjeblik fik hun pludselig en Tanke, som gjorde hende stiv og ubevægelig. Gilbert var den eneste udenfor Udvalget, som kendte disse officielle Hemmeligheder! Hvis Sandheden nogen Sinde blev opdaget, vilde han sikkert blive anklaget for dette Forræderi!

»Gilbert,« mumlede hun, »Gilbert, jeg elsker dig!«

Et Øjeblik stod hun fuldstændig lammet af sine Tanker. Saa blev hun grebet af Iver efter at blive færdig med sit Arbejde og komme tilbage til sit Værelse og undersøgte omhyggeligt de Linier, han havde skrevet med sin faste Haandskrift, og mærkede sig, at Plan Nr. 87 vedrørte det ny System med de undersøiske Miner, som skulde beskytte Portsmouth. Planerne til Portsmouths Forsvar havde La Touche erklæret var af større Værdi end nogen som helst af de andre. Her var øjensynlig én af dem; derfor søgte hun i Skabet, og et Par Minuter efter havde hun fundet et stort Kort, der bar det tilsvarende Nummer.

Hun lagde det paa Bordet og tog et Ark Tegnepapir, som hun havde i Lommen, og begyndte saa med et fint spidset Blyant at aftegne Kortet. Det var et stort Kort, og den uendelige Omhu, med hvilken hun kopierede det, og den behændige Maade, paa hvilken hun tegnede Omridsene, viste, at hun var vant til den Slags Arbejde.

Et Uhr slog to, men Irma sad endnu fordybet i sit Arbejde og vedblev omhyggeligt at trække Omridsene og satte forskellige Kors ved visse Punkter, saa at hendes Tegning naar den blev lagt over det almindelige Søkort, som man kunde købe overalt, vilde passe nøjagtigt. Hun udførte sin Tegning med en saa omstændelig Omhu, at det varede en halv Time, før hun begyndte at anbringe de tre underligt punkterede Linier, der strakte sig fra Kyst til Kyst og nøjagtigt angav, hvor Minerne var anbragte. Hver Fjende, der ejede denne Plan, vilde ikke blot være i Stand til at undgaa at støde paa Minerne, men vidste ogsaa nøjagtigt de Steder,

hvor de elektriske Traade var ført i Land, og kunde derfor ved given Lejlighed ødelægge dem.

Irma saa' klart, hvor vigtig denne Plan var, og tegnede langsomt Prikkerne, idet hun tænkte, at hun ved at fuldbyrde dette Arbejde, hvor forhadet det end kunde være hende, befriede sig fra det skrækkelige Baand, som saa ofte drev hende til Fortvivlelse og til Selvmordets Rand.

I de sidste Dage havde hun mer end en Gang tænkt paa at tage Livet af sig, og hun havde inde i sit Værelse en ganske lille mørkeblaa Glasflaske, som hun af og til tog frem og lugtede til. Det var i Virkeligheden kun hendes Kærlighed til Gilbert, den Mand, som hun underligt nok i dette Øjeblik forraadte, denne nyvakte Kærlighed, som havde gengivet hende Lysten til at leve. Havde han ikke været der, vilde hun nu være død. Det vidste hun, og hun smilede bittert ved Tanken.

Taarnklokken slog tre, men hun vedblev at arbejde, indtil hun endelig havde fuldendt Planen over de undersøiske Miner. Saa rettede hun lidt paa den, og da hun endelig var overbevist om, at den var fuldstændig korrekt, lagde hun den sammen og stak den ind paa Brystet.

Saa gik hun hen til Skabet igen, raadførte sig med Protokollen, og efter nogen Søgen fremtog hun Planen over Portsmouths Landforsvar. Hun lagde den paa Bordet, tog en Tegning, hun havde hos sig, frem, lagde den over Planen og undersøgte den omhyggeligt.

»Det er kun meget lidt Fremskridt, der er gjort,« mumlede hun. »Den kan ikke være færdig endnu.«

Med sit Blyant mærkede hun alle de Forandringer, som Udvalget havde foretaget den foregaaende Dag, og det tog nogen Tid; for det var klart, at visse Bestemmelser var blevet forandrede. Det var ogsaa tydeligt, at Forsvaret af denne vigtige Havn blev helt omdannet, og hun var nu ikke overrasket over, at La Touche var saa ivrig efter at faa nøjagtig Kendskab hertil.

»Det er frygteligt,« mumlede hun, »at Fortiden tvinger mig til dette Arbejde.«

Der kom et haardt Blik i hendes smukke Ansigt, en fortvivlet Kvindes Blik. Paa hendes hvide Pande var der Linier, som aldrig viste sig, undtagen naar hun grublede over, hvad der var sket, og over sin nuværende Stilling. Hendes sollyse Natur syntes da vantreven og overskygget. Der var et underligt, mat Udtryk i de mørke, glimrende Øjne, medens hendes Læber, der var blege og nervøse, dirrede og fortrak sig, skønt der ikke kom nogen Lyd frem imellem dem. Hun smægtede efter andre Menneskers Sympati; men den var nægtet hende. Hvis hun røbede sin Hemmelighed, saa ødelagde hun sig selv.

»Hvad vilde Gilbert sige?« mumlede hun igen og blev forfærdet over sin egen Stemmes Hvisken i den store Sal. »Hvad vilde Gilbert sige, hvis han saa' mig her? Vilde han nogen Sinde tilgive mig?«

Hun lagde Armene paa Bordet og sad i nogen Tid med Hovedet begravet i Hænderne og tænkte over hele Fortiden, over sit Forhold til Spionen La Touche og den kolde rolige Maade, paa hvilken han havde truet hende den Aften, da de havde mødtes nede i Skoven, og paa hans uimodstaelige Magt over hende.

»Det er en Djævel,« hviskede hun forbitret. — »Nu ser jeg det hele. Han vilde lokke mig i en Snare, og jeg bed taabeligt paa den Madding, som han saa listigt bød mig. Jeg var tankeløs; én Gang tillod jeg min Vrede at faa Overhaand over min Dømmekraft, og nu benytter han Fordelen og holder mig ubønhørligt fast, gør mit Forræderi til Prisen for sin Tavshed.«

Hun sad igen ubevægelig uden at ænse Uhrets Kvarterslag. Hun havde Taarer i Øjnene, for hun tænkte paa den Mand, fra hvis Kærlighed hun for stedse blev udestængt. Hun havde været skinsyg, vanvittig skinsyg paa Hilda, men nu saa' hun, hvor grundløst det var. Hun vidste, at hun var elsket, skønt intet Ord nogen Sinde var kommet over Gil-

berts Læber, og hun vidste tillige, at for hende fandtes der hverken Fred eller Lykke, Sympati eller Kærlighed. Den stadige Skræk syntes at holde hende i sit Tag, at gennemisne hende ved sin uhyggelige Nærværelse, at udelukke hende fra alt, hvad der gjorde Livet værdt at leve. For Verden var hun lykkelig og munter, yndefuld og smuk, men hvilken uhyggelig og sørgelig Komædie var ikke det hele! Hun var et værgeløst Offer for den stadige, alt fortærende Rædsel, Slave og Træl; i sit Hjerte var hun den elendigste Kvinde i hele Verden, en Kvinde der gjorde sig skyldig i en Brøde, som ingen kunde tilgive!

Hver Time i de mørke, triste Dage tænkte hun over det, hver Time kæmpede hun for at vedblive at leve og for at glemme, for at hærde sit Hjerte, for at leve som andre Kvinder uden at bryde sig om Fremtiden.

Efter nogle faa Minuter rejste hun sig igen. Hun tog noget Papir fra en Skuffe i Arkholmes Bord, satte sig igen, lagde Protokollen foran sig og kopierede Ord for Ord de Ting, som var blevet indførte af den Mand, hun elskede. Intet afbrød denne dødsstille Tavshed undtagen Pennens Kradsen, medens hun kopierede de forskellige tekniske Udtryk, af hvilke der var mange, hun ikke forstod. Men alt vilde blive forstaaet i Underretningsdepartementet i Paris, havde La Touche sagt, hun skulde blot kopiere nøjagtigt, saa vilde de andre kunne se, hvad Udtrykkene betød.

»Det er frygteligt, at jeg forraader den Mand, som elsker mig,« mumlede Irma mellem Tænderne. »Disse Ord, som han har skrevet, og som han har svoret at holde hemmelig, vil i Morgen være i Fjendens Haand. Men« — hun standsede og bevægede sin hvide Haand — »hvad kan jeg gøre? Hvorledes kan jeg andet end adlyde denne Mand? Udvalgets Møder maa da en Gang ende, og saa bliver jeg fri — fri!«

Hun smilede og drog Vejret dybt. Dette Spionvæsen var saa afskyeligt, at hun smægtede efter et godt Raad, men hendes Synd var saa skrækkelig, at hun ikke turde betro sin Hemmelighed til nogen. »Hvis den bliver bekendt,«

sagde hun til sig selv, »saa vil min Onkel sikkert blive anklaget for uforsvarlig Skødesløshed. Jeg vilde før dræbe mig selv, end at Gilbert eller min Onkel skulde indvikles i denne skrækkelige Historie.«

La Touche, som aldrig var raadvild, havde nogle Dage i Forvejen forsynet hende med et Stykke Voks og forklaret, hvorledes hun skulde tage Aftryk af den Nøgle, som Arkholme bar ved sin Urkæde. Dette havde hun gjort meget imod sin Vilje og havde saa sendt Vokset med Aftrykkene til en Adresse, han havde opgivet hende. Da han næste Gang traf hende, gav han hende en ny Nøgle, der var en nøjagtig Efterligning af den anden. Den næste Nat, da de alle sov, havde hun prøvet den og fundet, at hun med Lethed kunde aabne Skabet med den. La Touches Forklaringer havde været nøjagtige, han havde forudset alt. Det var ham, der havde vist hende, hvorledes hun skulde tegne Planen og kopiere Forandringerne; han havde i det hele taget ledet hende i alle Henseender.

Da hun var færdig med Kopien af det, Gilbert havde indført i Protokollen, lagde hun Papiret sammen og gemte det. Saa samlede hun alle Dokumenterne, ordnede dem igen, bandt dem sammen og lagde dem ind i Skabet, akkurat som hun havde fundet dem. Hun laasede Skabet af, kastede et sidste Blik om sig for at overbevise sig om, at der ikke var noget Spor tilbage af hendes Besøg, og blæste saa Lyset ud.

Maanen skinnede nu paa det andet Vindue, saa dens Straaler kastede Lys ind i Værelset og paa Gulvet tegnede en Firkant, som Glasmalerierne farvede. I det Øjeblik, da hun blæste Lyset ud, faldt hendes Øjne tilfældigvis hen paa Vinduet, og hun syntes, at hun saa' en mørk Skikkelse træde mellem Vinduet og Maanelyset der udenfor.

Hun stod aandeløs. Tanken om, at hun var bleven opdaget, manede hende fast til Gulvet; hun turde ikke flytte sig af Stedet.

Hvis det ikke blot var Indbildning, saa maatte en have

iagttaget hende og være ilet hurtigt bort i det Øjeblik, hun blæste Lyset ud, fordi Vedkommendes Skygge kunde ses indenfor.

Hun lyttede; men der var ingen Lyd af Fodtrin paa Gruset. Alt var dødsstille. Saa gik hun med en rask Beslutning hen til Vinduet og stirrede ud gennem én af de smaa Ruder af almindeligt Glas, der dannede Rammen om det maledede. Plænen, Vejen, alt derude laa stille i det hvide Maanelys, men hun kunde ikke se noget Menneske.

»Jeg kunde sværge paa, at jeg saa' en Mands Hoved forsvinde dér i det Hjørne,« sagde hun næsten højt. »Jeg vilde ønske, at der var Jalousier eller Skodder; man kan jo altid risikere, at Tjenestefolkene lurser.« — Hun vedblev at grunde: »Jeg gad vide, om der virkelig er nogen derude — men hvem skulde det være? Den eneste, der kan være paa Færde, er den gamle Gartner, og hvad bryder han sig om, hvad jeg gør? Nej, det maa sikkert have været Indbildning. Det er jo ikke saa løjerligt, at man ser Gøglebillede under disse Forhold.«

Hun søgte at smile over sin tilsyneladende grundløse Frygt og gik saa stille ud i Korridoren og op ad den brede Trappe.

Da hun var kommet ind i sit Værelse og havde laaset Døren, fremtog hun sine Tegninger og Dokumenter. Hun saa' paa Uhret. Klokken var halv fire. Saa satte hun sig ved Skrivebordet og tog en stor foret Konvolut. I den lagde hun Kopierne og Tegningerne, forseglede den og adresserede den til Fru Wingfield, Liffordgade 112, Putney, London.

Hun lagde Brevet i en Skuffe for at tage det med paa Posthuset, naar hun kørte til Dolgelly den næste Dag. Saa stod hun der igen ganske betaget af Fortvivlelse og Haabløshed. »Hvorledes kan jeg dog redde mig ud af dette?« mumlede hun. »Hvorledes kan jeg slippe bort fra denne skrækkelige Trældom, fra dette Forræderi imod dem, jeg elsker? Hvis jeg dør for min egen Haand, saa udrydder jeg

ikke min Brøde; men hvis jeg lever, saa er jeg kun til som en nedrig Spion og Forræder!« Hendes Ansigt var hvidt og blodløst, og hendes trætte Øjne funkledede fortvivlet. »Hjælp mig, Gud!« udbrød hun og sank i Knæ, medens hun foldede Hænderne.

KAPITEL XIV.

Nøglen til England.

DEN største Del af den næste Dag var Gæsterne tilligemed Gilbert og Værten laasede inde i Biblioteksalen, hvor atter Dokumenter og Kort var udbredte paa det store Egetræsbord.

De var mest optaget af den store Plan til Landforsvaret, og den lille tykke Sir James Currie, en fremragende Ingeniør-Officer, gjorde nogle udmærkede Forslag, som blev antaget. Da Oberst Barker endnu stadig var syg, maatte Gilbert blive ved at fungere som Sekretær.

De arbejdede til Klokken halv fem, og saa gik de som sædvanlig ind til Vivi og Irma i Dagligstuen, hvor de drak Te og passiarede.

Irma, der havde en smuk, perlegraa Dragt paa, sad tilbage lænet i en Lænestol og spøgede med Gilbert, der stod ved Siden af hende med Tekoppen i Haanden. Hun saa' nydelig ud, og ingen vilde i dette Øjeblik have troet, at det var den samme skyldbevidste Kvinde, der i den graa Dæmring havde bedt til Gud om at blive befriet for sin Trældom. Hun var rask i Replikerne og var derfor Gilberts Overmand, da han søgte at drille hende, og hun lo muntert, som om aldrig nogen Sorg havde tynget paa hendes Hjerte.

»Jeg har været ovre hos Wynns,« sagde hun lidt efter. »Elsie spurgte venligt til Dem. De har ligefrem gjort Indtryk paa hende paa Ballet forleden. De har vist gjort skamkelig Kur!«

»Det kan man ikke tage ham ilde op, Frøken Neele,« sagde den gamle Sir Charles Martin djærvt; »for Elsie Wynn er en meget smuk Pige.«

»Ak ja, Sir Charles,« sagde hun, »I Mænd ligner alle hinanden, enten I er gamle eller unge.«

»Tror De da, at jeg vilde gøre Kur, hvis jeg havde nogen som helst Mulighed for at faa Lov dertil? Jeg bliver ni og tres i Aar.«

»Alderen har intet at sige hos en Mand, der er lige saa rank og rask som mange Mænd paa tredive.«

»De er min Sandten meget elskværdig!« sagde den gamle Kriger leende. »Men jeg er bange for, at den Tid er forbi for mig. Vi maa helst overlade det til Gilbert og Dem.«

»Fy skam Dem, Sir Charles,« udbrød hun, »hvor kan De komme med den Slags Insinuationer?« Hun rødmede.

Men den høje, hvidhaarede Mand vendte sig om og lo hjerteligt over hendes Forlegenhed.

»Sir Charles er virkelig ugalant,« sagde Irma til Gilbert; »han beskylder os for at kokettere med hinanden. Det er ikke sandt, vel?«

Han saa' kærligt paa hende. »Naar De siger det, Irma,« svarede han i en dæmpet Tone, »saa kan jeg vel ikke mod-sige det.«

Hendes mørke Øjne mødte hans et Øjeblik. »Jo, jeg siger det, fordi vi aldrig har koketteret med hinanden — aldrig.«

Hun havde fortalt ham om sit Besøg hos Wynns, men ikke omtalt, at hun paa Vejen havde været i Dolgelly og holdt ved Posthuset, hvor hun afleverede et stort, tykt Brev. Den Tanke kastede Skygge over hendes Sjæl et Øjeblik. Hvad vilde han tænke om hende, hvis han kendte hendes Tro-løshed?

Skønt hun havde forsikret, at hun aldrig havde koketteret med ham, og det var maaske paa en Maade Sandhed, saa elskede hun ham ikke desto mindre af hele sin Sjæl. Intet Ord om Kærlighed var nogen Sinde kommet over han Læber; men hun følte, at hendes Kærlighed var gengældt, og

var ikke længer skinsyg paa Hilda med de smukke Øjne og det vidunderlige rødbrune Haar.

Irma med sit heftige, lidenskabelige, franske Temperament var Kærligheden selv. Lidenskaben var hendes Tilværelse, uden den var det, som om hun slet ikke var til. Nu, da hun elskede Gilbert, var Kærligheden Sjælen i hendes Sjæl, Pulsslaget i hendes Hjerte, Livsblodet i hendes Aarer.

Skønt intet Elskovsord var blevet vekslet imellem dem, kæmpede deres Kærlighed dog imod den onde Skæbne og den tornefulde Verden, en Verden af Smerte, Sorg, Angst, Rædsel og Fortvivlelse.

Medens hun passiarede med ham, mindede hendes Samvittighed hende om, at de Papirer, som skulde forraade England til dets Fjende, i samme Øjeblik var paa Vejen til dem, som en Dag vilde bruge deres Kundskaber med Eftertryk. Hun var en Spion, som ved at kopiere den hemmelige Bog havde forraadt den Mand, hun elskede. Det var en skrækkelig Tanke.

»Har De slidt haardt i det i Eftermiddag?« sagde hun.

»Ja, vi har gjort en hel Del Arbejde.«

»Er det endnu en Hemmelighed?«

»Ja naturligvis,« svarede han leende; »det er stadig en Hemmelighed. Jeg véd nok, at al den Hemmelighedsfuldhed maa ophidse den kvindelige Nysgerrighed.«

»Nej, aldeles ikke min,« svarede hun. »Det er vist nogle meget tørre Forretninger, De har at gøre med; men jeg forstaar for Resten ikke, hvorfor det skal være saa hemmelighedsfuldt alt sammen.«

»Det er nødvendigt, fordi det er Sager, der er af stor Betydning for England,« sagde han.

»Hvorfor det?« spurgte hun mekanisk.

»Fordi de Dokumenter, vi har at gøre med, er af en saadan Betydning, at hvis nogen udenlandsk Magt fik Kopier af dem, saa kunde det føre til Englands Ulykke. Man véd, at der i dette Øjeblik findes mange snilde Spioner fra

Frankrig, Tyskland og Rusland her i Landet, Folk, som ikke vilde vige tilbage for noget, naar det gjaldt om at faa Besked om de Dokumenter, som vi er optaget af.«

»Hvad er det for Dokumenter?« spurgte hun.

»Det kan jeg desværre ikke sige Dem, Irma,« svarede han. »De maa ikke spørge mig; for jeg har aflagt Ed paa ikke at omtale det.«

»Men her kan da ikke komme Spioner,« sagde hun. »Onkel har for Resten talt en hel Del om disse snedige Mennesker, saa jeg ligefrem er kommet til at interessere mig for dem. Tror De, at de er her i England for at lære Deres Hemmeligheder at kende?«

»Efter Deres Onkels og adskillige af vore Venners Mening er de her i en eneste Anledning, nemlig for at faa Kopier af de Dokumenter, der er indelukket i Skabet. De tre Stormagters hemmelige Underretningsdepartementer er vidunderlig godt organiserede, og de betjenes af nogle af de mest snedige Tyve og forvovne Eventyrere, som Verden nogen Sinde har kendt. De er ganske samvittighedsløse og viger ikke tilbage for noget, hvad man kan se af Kendsgerninger, som af og til kommer frem i Aviserne. Det er kun kort Tid siden, at der blev meddelt nogle Afsløringer i Paris om én af de hemmelige Agenter, som hedder Beclard. Han var sysselsat med et meget vigtigt Foretagende og kom i alvorlig Forlegenhed ved den Bombeeksplosion i Avenue de Nain, som fandt Sted et Øjeblik efter, at Præsident Faure var kørt forbi, da han var paa Vejen til Rusland. Béclard blev mistænkt og fik ikke Lov til at være med til Undersøgelsen. Han blev fornærmet over dette og bad om at blive ansat i en anden Afdeling. Da hans Forbrydelse blev bevist, erklærede han, at han havde haft de allerbedste Hensigter. Czaren vilde i Præsident Faure se en Hersker, der var truet af Anarkister, og modtage ham med saa meget des større Sympati! — Det er den Slags Mennesker, som de udenlandske Magter bruger til at lære deres Naboers Hemmeligheder at kende.«

»Men der gives jo intet Middel, ved hvilket en udenlandsk Agent kan faa Adgang til de Dokumenter, som min Onkel og hans Venner undersøger.«

»Nej heldigvis,« svarede han. »Hvis der gaves, saa kunde Frankrig faa Ting at vide, som vilde være til stor Nytte for det i en Krig. Det vilde blive Herre over vore Kyster, og, som den afdøde Lord Casterton troede, Flaaden vilde under visse Forhold ikke kunne forhindre en Landgang. Man véd i diplomatiske Kredse, at England er fuldt af udenlandske Spioner, og derfor maa Deres Onkel og hans Venner iagttagende den største Forsigtighed.«

»Ja, naturligvis, det kan jeg godt indse,« sagde hun. »De er bange for Spioner.«

Atter sagde Samvittigheden hende, hvor forfærdeligt hun bar sig ad. Hun var saa nervøs, at hun blev bange for, at hun skulde røbe sig; men det lykkedes hende at beherske sig og faa Samtalen henvendt paa andre Ting. Saa talte de om et Brev, hun samme Eftermiddag havde modtaget fra Hilda, som var i Paris, og meddelte, at hun skulde rejse til Cannes med Hertuginen, og at hun havde i Sinde at blive Vinteren over ved Rivieraen.

Da det var ualmindelig klart Vejr den næste Morgen, besluttede Flertallet af Gæsterne, at de vilde benytte Lejligheden til at rekreere sig. Der blev organiseret en Jagtudflugt, og de tog af Sted, ledsagede af Irma og Vivi.

De havde en fortræffelig Jagt. Der blev sendt Frokost ud til dem paa et yndigt Sted, og Irma var Sjælen i det muntre Selskab. Efter Maaltidet gik de andre Herrer ud i Skoven igen, og Gilbert foreslog Irma, at de skulde gaa en Tur, da han ønskede at se Udsigten fra Bjærgene lige over for.

Irma gik med Fornøjelse ind paa hans Opfordring; de vadede gennem de visne Blade i Skoven, og da de kom til Landevejen paa det Sted, hvor hun havde mødt La Touche, gik de over en Bro og begyndte at stige op ad Bjærgene.

Da de naaede Toppen, var det et herligt Solskin, og de stirrede begejstrede ud over det yndige Land, medens

Ved Køb af Spisestue- og Soveværelsemøbler.

UNGE FOLK der skal have Udstyr kan spare 25 pCt. ved at købe hos mig. — Stort Lager.

CHR. HANSEN, Snedkermester,

40, Pilestræde 40. 1. og 3. S. Bagh. Aabent hver Helligdag til Kl. 12. Alt med Garanti.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udleveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD,

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe havet paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t h.*

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg,** Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.

Telefon 16,576.

Musikundervisning.

Elever modtages efter Professor Hornemans Methode.

Frk. Anna Svendsen,
Gothersgade 3, 3. Sal.

Klaverundervisning.

Honoraret er: Børn 5 Kr. mdl.

Voksne 6 Kr. for 2 Timer ugl.

Fru Olga Olsen,
Lipkesgade 17, 3. S. Tr. 12—3.

Stenografi og Skrivning.
Fru Anna Nording,
Nørregade 3+

Stenografi. Kursus 50 Øre. Enetimer gratis (Smiths Premier). Cand. phil. **Christensen,** Krystalgade 7, 3. Sal.

KOSTUMER

modtages til Bestilling. Nyeste Snit; garanteret Pasning. Stof modtages til Syning. Tilskærer N. C. HANSEN, Johannevej 4.¹

Tysk, Engelsk, Fransk,
Russisk, Svensk,
Italiensk, Dansk efter
Berlitz Methoden.

Handelskorre-
spondance.

Hver Lærer underviser i sit Modersml. Program gratis.

Sproget tales fra første Time og læres meget let og hurtigt.

Prøvetimer gratis.

Indmeldelser modt. 8—2.

Billes Skole,

Ørstedsvvej 69 (v. Aaboulevarden).

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Nr. 28 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 15 • 1902

Ifølge Opfordring fra flere Læger og
Apotekere have vi nu bragt i Handelen

C. R. Evers & Co.s

ægte Maltekstrakt-Bolscher

i 4 Sortiment, nemlig:

Uden Tilsætning — med Ingefær — med Cacao — med Frugt.

Sælges i praktiske og fikse ovale Blikdaaser à 15 Øre og 25 Øre
— Fabrikens Originalindpakning — samt i løs Vægt.

Faas overalt! Fabrik og Lager: Østre Fasanvej 15, Kbhvn. F. Tlf. 3282.

Obs.! Ethvert af **C. R. Evers & Co.s Bolscher** har en passende Størrelse og danner paa Overfladen et **E.**

NB. Paa Foranledning tilføje vi, at vore i næsten et halvt Aarhundrede tilvirkede, og fra saa mange Sider skattede og anerkendte Fabrikata Maltekstrakt (Dansk Sundhedsøl) og Maltsaft vedblivende er vor Forretnings Hovedartikler.

C. R. Evers & Co.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udliveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD,

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe haves paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. — **Juliane Møller,** Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg,** Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.
Telefon 16,576.

Patent Sofasenge

alle Systemer. — Møbel-Udstyr leveres. —
L. Haremst & J. Kiehn,
Østerbrogade 12.

Musikundervisning

for Begyndere og Viderekomne ved **Fru Gregers-Hansen.** — Meget moderat Betaling. — Træffes mellem 11—1. Martinsvej ved Vodroffsvej.

Damefrisering samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturligt, saavel for ældre som yngre Damer. **Pilestræde 3, 2. Sal,** ved Østergade.

ALMA NIELSEN

modtager Elever i Sang og Klaverspil.
Webersgade 1, 3. Sal, v. Sølvtorv.
Fr. 10—11 og fra 6.

Undervisning tilbydes i **Klaver.**
Fru M. Schou Nielsen,
Pilestræde 33, 4. Sal.

Tysk.

Kursus og Enetimer. 6-aarigt Ophold i Tyskland. — **Sophie Ulrich,** kgl. Translatrice. Fr. 12—2. **Frederiksborggade 22.**

— DAMER —

som ønske at afhænde deres aflagte Klæder, bedes skriftlig eller mundtlig henvende sig i **Griffenfeldtsgade 35A,** Stuen. Therese Nielsen.

Undervisning i **Amatørfotografering** gives. Plader fremkaldes og kopieres. Retouche og Forstørrelser udføres. Fotograf Frk. **M. Bockmann,** Amagertorv 17, 3.

I HedeboSyning, Kunstbroderi

gives grundig Undervisning.
Nørre Farimagsgade 56, 1. S.
Hj. af Frederiksborggade.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.
Kgl. Translatør H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af **Fru C. Colban-Haabjorn,** Direktrice, Guldbrogsvej 5, Stuen.

de langt, langt nede kunde se Arkholmes graa Façade kigge frem gennem Skovene. De var trætte efter Klatreturen og satte sig ned paa en stor Rullesten.

»Ja, her er dejligt!« udbrød Gilbert. »Jeg har hørt saa meget om denne Udsigt, men har aldrig troet, at den var halvt saa smuk. Hvad siger De? Er De glad ved, at vi benyttede Lejligheden til at slippe bort og komme herop?«

Hun saa' paa ham, og Eftermiddagssolen straaede paa hendes smukke Ansigt. En Lok af det mørke Haar, der var sluppet løs, faldt ned over hendes Pande og gav hende et henrivende koket Udtryk.

»Ja,« svarede hun, »jeg elsker at strejfe om i disse Bjærge. Jeg føler altid, at jeg først her kan aande frit efter al den Larm og Tummel i London. Er her ikke henrivende?«

»Jo dejligt,« svarede han, idet han saa' sig om. Men saa vendte han sig om og stirrede paa hende. Det kunde han ikke lade være med; for hun havde fuldstændig bedaaret ham. De var ganske alene heroppe i den mest romantiske og maleriske Egn i Wales, og det var ikke saa underligt, at han syntes, det var en Lejlighed, ved hvilken han kunde tale med hende og sige hende Sandheden.

Irmas store, mørke Øjne mødte hans, da han sad og saa' paa hende, og han greb instinktmæssig hendes Haand og trykkede den kærligt.

Hun forsøgte ikke at trække den tilbage.

»Irma,« sagde han dæmpet og bøjede sig alvorligt hen imod hende. »Irma, tilgiv, hvad jeg vil sige Dem; men jeg kan ikke længer skjule Sandheden for Dem. Jeg har prøvet og atter prøvet paa det, men det er forgæves. Tro ikke, at jeg handler for overilet, og at det kun er et Øjeblikks Lidenskab, der driver mig dertil; jeg maa ærligt og redeligt betro Dem den Hemmelighed, jeg bærer i mit Hjerte.« Og saa tilføjede han i en endnu mere dæmpet Tone, idet han trykkede hendes fine Haand til sine Læber: »Irma, jeg elsker Dem.«

KAPITEL XV.

Forræderi.

VED denne pludselige Erklæring forsvandt Lyset et Øjeblik fra Irmas Ansigt, og hun forsøgte at trække sin skælvende Haand tilbage. Men han holdt fast ved den og sagde:

»Jeg véd, at jeg har været for brat med denne Erklæring. Tilgiv mig; saadan er vist min Natur. Andre Mænd er maaske galantere, de kan sige godt turnerede Sætninger og fornøjelige Ting, men jeg siger Dem, at ingen kan have elsket Dem halvt saa højt som jeg.«

»Men —«

»Nej, Irma,« vedblev han dybt alvorlig, »hør mig til Ende. Jeg elsker Dem! I to Aar, lige siden De kom fra Paris, har jeg beundret Dem; undertiden naar jeg var alene, har jeg drømt, at De var min Hustru. Men jeg har altid tænkt, at det kun var noget, der kunde gaa over igen, at De ved Deres fortryllende Ynde havde bedaaret mig, den jævne, prosaiske Mand, og at jeg maaske en Dag kunde gaa fra Dem til en anden. Men i de sidste Maaneder er Sandheden traadt klart og tydeligt frem for mig. Jeg véd nu, at der ikke gives nogen anden Kvinde for mig i Verden. Hvor jeg gaar, hvad jeg gør, om jeg sover eller vaager, er det Deres yndige Ansigt, jeg ser, Deres kærlige Smil, altid, altid! De er blevet en Del af mig. Og det er derfor, jeg véd, jeg elsker Dem.«

»Nej, nej,« udbrød hun, idet hun rev sin Haand løs og pludselig rejste sig. »Hvorfor siger De mig det? Jeg —«

»Jeg siger Dem det, fordi det er Sandhed. Jeg kan ikke længer skjule den Kærlighed, jeg nærer til Dem, Irma,« sagde han, idet han ogsaa rejste sig. »I alle disse Maaneder har jeg iagttaget Dem og grundet paa, om De nogensinde vilde samtykke i at gifte Dem med en jævn, praktisk Mand som mig. Ak, jeg kender kun altfor godt mine Mangler. Jeg er jo i Grunden et Provinsmenneske. Jeg føler mig aldrig

hjemme i Londons Selskabsliv, men elsker det frie Liv paa Landet, Jagt og al Idræt; Klubber og Selskaber i London keder mig, jeg længes altid efter at komme bort derfra, og hvis De ikke havde været, saa forsikrer jeg Dem, at jeg vilde kun have tilbragt meget kort Tid i Byen. Jeg véd, at det er en Mangel. De, som er saa munter og fin, De, hvis Kostumer bliver beundrede i Parken og i Teatret, og hvem Damebladene ynder at tale om, De maa have en Mand, som kan være med til Selskabslivets Glæder. Jeg véd alt dette meget godt, og jeg lover Dem nu straks, at hvis De vil blive min Hustru, saa skal jeg anstrenge mig for at vænne mig til det Liv derinde i London.

»Det er umuligt,« udbrød hun fortvivlet, »det er ganske umuligt!«

»Nej, Irma,« erklærede han alvorligt. »Det maa De ikke sige. Jeg véd, at jeg har mange Fejl; men i alt Fald elsker jeg Dem af hele min Sjæl. Det sværger jeg Dem.«

»Og dog«, sagde hun med en dæmpet, hæs Stemme, »og dog var De altid sammen med Hilda.«

»Aa, De er skinsyg paa hende,« udbrød han, der godt vidste, at det var sandt. Han fordømte sig selv bittert, fordi han havde bragt sin Kusines gode Navn og Rygte i Fare. »Har jeg ikke allerede sagt Dem, at vi aldrig har staaet i Kærlighedsforhold til hinanden?«

»For dem, der som jeg, har set Dem sammen, kan De ikke skjule Sandheden,« svarede hun meget alvorligt.

»De bedømmer mig fejlagtigt, Irma,« erklærede han med Heftighed. »De har taget helt fejl af mig. Deres Beskyldning savner al Grund. Jeg har kun elsket *Dem!*«

»Ak,« svarede hun med et Suk, »dersom jeg blot kunde tro, at det er sandt.«

»Saa elsker De mig altsaa?« udbrød han hurtigt, og hun fo'r sammen, da hun saa', at hun uvilkaarligt havde røbet sig.

»Nej, nej,« sagde hun, »lad os ikke tale mere om det, det er det bedste. Vi har det bedst, som vi har det nu.«

noget Haab, hvor lidt det end kan være, og jeg skal søge at bevise, at jeg er Dem værdig.«

»Mig værdig!« gentog hun forvirret; for disse Ord rørte ved en sælsom Streng i hendes Hjerte. »Jeg har ikke sagt, at De ikke var mig værdig.«

»Hvorfor vil De saa ikke prøve paa at elske mig, som jeg elsker Dem?« spurgte han og saa' paa hende.

Hendes mørke Øjne blev usikre under hans lidenskabelige Blik. Han syntes at prøve paa at læse den frygtelige Hemmelighed i hendes Hjerte, og hun hang forskrækket og skælvende med Hovedet. Hvis hun nu ufrivilligt røbede sig!

»Jeg har mine Grunde,« svarede hun.

»De elsker maaske en anden?«

»Nej,« svarede hun.

»Hvorfor maa jeg saa ikke elske Dem? Maa jeg ikke nære Haab om, at De en Gang vil blive min Hustru? Hvis jeg maa, saa sværger jeg Dem til, at De aldrig skal angre at have gjort det Skridt. Jeg vil altid elske Dem med den samme brændende Kærlighed, som jeg nærer for Dem nu — altid!«

Der var en ærlig Klang af Sandhed i hans Røst, det kunde hun ikke skjule for sig selv. Men dog kæmpede hun kraftigt imod denne Skæbne, der langsomt søgte at betage hende. Havde hun ikke forraadt ham Dagen i Forvejen? Hun turde ikke elske ham, selv om alle hans Ord lød som sød Musik i hendes Øren. Ak, det var en sørgelig Skæbne! Der var sikkert kun faa Kvinder, der havde været i saa fortvivlede Forhold.

Hun elskede ham med hele sin Sjæl, men hendes Samvittighed skræmmede hende, og derfor søgte hun at slippe fra ham; for hun vidste, at deres Kærlighed kun vilde føre til Sorg, Ulykke og en forfærdelig Katastrofe.

Hvert Øjeblik havde hun været lige ved at tilstaa sin Kærlighed; men den skrækkelige Bevidsthed om hendes Brøde bandt hende. Hun havde forraadt ham. Hun var bleven tvungen til at være Spion for at bevare en langt frygteligere Hemmelighed.

De Tanker, som fo'r gennem hendes Hoved, fik hendes Læber til at blegne. Gilbert lagde Mærke til denne Forandring, men tilskrev den Øjeblikkets stærke Sindsbevægelse. Den lille Haand, han holdt, var kold og klam og ganske slap, da han førte den til sine Læber og atter trykkede et lidenskabeligt Kys paa den.

»Nej,« sagde hun og saa' bort fra ham. »Den Kærlighed er umulig!«

»Hvorfor?« udbrød han. »Irma, De skjuler noget for mig. Jeg har i den senere Tid lagt Mærke til, hvor underlig nervøs og tankefuld De er; De ligner slet ikke Dem selv. Mere end en Gang har jeg tænkt, at De maatte elske en anden.«

»Men det er ikke sandt,« svarede hun.

Han havde lagt Mærke til, at der stadig tyngede en Byrde paa hende. Hun kunde ikke udholde hans dybe, alvorlige Blik. Hun havde ingen Ven i Verden, der kunde hjælpe hende under denne frygtelige Krise i hendes Liv, ingen, der kunde raade og beskytte hende. Gid hun dog kunde betro sig til denne Mand, som hun elskede saa højt! Men det var umuligt. Hvis han fik Sandheden at vide, maatte hans Kærlighed blive til Had, og hun vilde kun røbe sig til ingen Nytte.

»Irma,« vedblev han, medens han stadig holdt hendes Haand og saa' ind i hendes mørke Øjne, »sig mig Sandheden. Bedrag mig ikke.«

»Jeg bedrager Dem ikke,« svarede hun med bøjet Hoved.

»Men De siger, at De ikke elsker mig. Jeg véd efter mine egne Iagttagelser og af mine Følelser, at det ikke er sandt.«

Hun var stille; hun kæmpede en rasende Kamp for at holde sig rolig. Hun kæmpede imod den vilde, lidenskabelige Kærlighed, som hun nærrede til ham; men hendes Anstrengelser var forgæves. Hun var bange for at sige ham Sandheden, fordi hun vidste, at hun havde forraadt ham, og hun følte instinktmæssigt, at deres Kærlighed maatte ende med Ulykke, ja maaske med hendes Død. Men medens hans Øjne hvilede uophørligt paa hende, vaklede hun;

hun prøvede paa at trække sig tilbage, men han holdt hende fast og sagde:

»Overvej det, Irma! Deres Svar vil enten bringe mig Lykke eller Fortvivlelse. Sig mig nu ærligt og redeligt Sandheden. Elsker De mig?«

Hendes Haand skjælv, hendes Læber bevægede sig krampagtigt, og pludselig skjulte hun sit Ansigt paa hans Skulder, klyngede sig til ham og brast i Graad.

»Ja,« mumlede hun et Øjeblik efter, medens han henrykt holdt hende i sin Favn. »Ja, Gilbert, det er sandt, jeg elsker Dem, jeg prøvede først paa at skjule det; men det var forgæves, jeg elsker Dem, Gilbert.«

Hendes smukke, taarevædede Ansigt hævede sig op imod hans, og deres Læber mødtes.

Han holdt hende i sine stærke Arme, helt betaget af Fryd.

»Det er det første Øjeblik i vor Lykke, min elskede,« hviskede han. »Det er tilstrækkeligt at have levet et Liv for en eneste Time som denne. Jeg elsker dig, Irma, du er mit Liv, min Sjæl, og det skal du altid være.«

Hun hævede atter Ansigtet uden at svare, og han saa', hvor godt og sandfærdigt og kærligt det saa' ud. Han kysede hende atter og atter, gentog sin Kærlighedserklæring, indtil hun lidenskabeligt gengældte hans Kærtegn. I det Øjeblik, hun havde gjort det, trak kun sig tilbage og søgte at sno sig ud af hans Arme. En pludselig skrækkelig Tanke var faret igennem hende i dette Øjeblik; den faldt som en mørk Skygge mellem hendes og hans Lykke. Hun havde forraadt ham, og hendes Kys var et Judaskys!

KAPITEL XVI.

La Touche i Arbejde.

GASTON LA TOUCHE sad i Slaabrok og Tøfler i sit Værelse i Longs Hotel og tydede omhyggeligt et Brev, som han

lige havde faaet fra Paris. Han havde for et Øjeblik siden spist Frokost, og med en Cigaret mellem Læberne sad han mageligt i Lænestolen og syslede med Cifferskriften.

Den Cifferskrift, som det franske Underretningstvæsen brugte for at udveksle Breve med sine Spioner, var lige saa simpel som sindrig. Den Dato, paa hvilken Brevet var skrevet, var altid Nøglen. Naar f. Ex. Brevet var dateret d. 6te, blev det sjette Bogstav i Alfabetet, F, brugt i Stedet for A, G i Stedet for B o. s. v. Og saaledes var det forskelligt for hver Dag i Maaneden.

La Touche, der altid var meget opfindsom, havde imidlertid fundet paa et andet Meddelelsesmiddel, nemlig at skrive et almindeligt Brev og saa senere skrive Hemmelighederne i Cifre mellem Linierne med sympatetisk Blæk, som kun traadte frem, naar det blev undersøgt ved en meget høj Temperatur. Paa den Maade korresponderede han i Almindelighed med Irma.

Det Brev, han holdt i Haanden, blev mere og mere interessant, medens han tydede dets Indhold. Et Par Gange udstødte han Udbrud af Overraskelse, og da han var færdig, lænede han sig roligt tilbage og røg og tænkte. Han grundede dybt over den Meddelelse, det indeholdt, en Meddelelse, som ganske vist var af den største Betydning og fordrede hurtig Handling.

Han læste atter det sidste Blad igennem, som om han vilde være sikker paa at vide Enkelthederne nøje, rynkede Panden og faldt saa igen hen i et langt Drømmeri, medens hans Øjne fulgte den blaa Cigarettrøg, der steg op imod Loftet.

»Opgaven er vanskelig,« mumlede han. »Naar man skal løse den med Held, udsætter man sig for en meget stor Risiko. Men hvorfor skulde det ikke kunne lade sig gøre? I alt Fald maa der handles straks — og jeg vil prøve ad.«

Han bøjede sig ned imod Kaminen, tændte Ild i Brevet og iagttog det, til Flammerne havde fortæret det. Saa rejste han sig med en rask Beslutning og begyndte sit Toilette.

Han nynnede en af de Variétéviser, han altid sang, naar han var optaget af sine snedige Planer. Han var en stor Laps med Hensyn til sit Ydre, og medens han omhyggeligt ordnede sit Haar og børstede det med en Kvindes Omhu, saa' han ud af Vinduet ned i Bondstreet, hvor der allerede var megen Færdsel; for Klokken var ti. Lidt efter lidt havde han lagt én af de indviklede Planer, som han var en Mester i.

Han gik et Par Gange op op ned og overvejede omhyggeligt hver Enkelthed. Saa tog han sin Silkehat og Overfrakke paa, laasede sin Haandkuffert af og gik ud. Først kørte han i en Droske hen til et smudsigt Hus i Percygade. Her blev han maaske en halv Time og kom saa ud med en velklædt Franskmand paa omtrent fyrretyve Aar, som var én af hans Medhjælpere. Han havde øjensynligt forklaret denne Mand, hvem han kaldte Renoir, sine Planer, og de satte sig begge op i Drosken og kørte til et Sted i Kensington. De steg af hos Hr. Francis Barnes, Sekretær i Udenrigsministeriet; men da de havde ringet, meddelte Tjeneren dem, at hans Herre ikke var hjemme.

»Det er uheldigt,« udbrød La Touche, henvendt til sin Ledsager, »meget uheldigt.«

»Hr. Barnes kommer tilbage om en Snes Minuter,« sagde Tjeneren, der blev imponeret af det Kort, som Spionen gav ham, et stort sortrandet Kort med et udenlandsk Navn og en adelig Krone paa. »Vil De ikke vente paa ham?«

»Nej,« sagde Renoir hurtigt, »det tror jeg ikke.«

»Men,« indvendte La Touche, »hvis det ikke varer mere end en Snes Minuter, saa kan vi da spare os at tage herud anden Gang, og det haster jo saa meget med Sagen, véd De nok.«

»Ja, ja, da,« sagde Renoir tilsyneladende utaalmodig, og de blev vist ind i et smukt Værelse, hvor de sad og snakkede og kiggede i »Times« en halv Snes Minuter.

»Tror De, at det er er paa Tiden, vi handler?« spurgte Renoir dæmpet paa Fransk.

»Ja.«

»Hemmeligt eller aabenlyst?« spurgte Renoir, idet han pegede hen imod et andet Værelse, som man kunde se var Biblioteket.

»Aabenlyst,« svarede La Touche. »Det er sikkert dér inde.« Og han rejste sig og trykkede paa Knappen til den elektriske Klokke.

»Vi kan ikke vente,« sagde han til Tjeneren. »Jeg vil skrive et Par Ord til Deres Herre. Der er maaske Papir og Blæk dér inde?«

»Ja vel,« svarede Tjeneren og viste Vej ind i den lille Bogsal, hvor der stod et Skrivebord ved Vinduet. Sekretæren behandlede mange af sit Departements mindre Forretninger hjemme, fordi han for nylig havde været syg, og Lægerne havde forbudt, at han altfor ofte mødte i Udenrigsministeriet, hvad La Touche godt vidste.

Spionen satte sig ved Bordet, tog et Ark Papir og begyndte at skrive, medens Tjeneren stod ved Døren og ventede paa Brevet. Medens han skrev, vandrede hans ransagende Øjne hen over den Masse Korrespondance, der laa paa Bordet, som om han søgte efter noget, og da han saa dyppede Pennen, lod han sin Albue glide hen over en Stabel aabnede Breve, ganske som om det var et Tilfælde. Nogle faldt paa Gulvet, og han skyndte sig med at tage dem op, hvormed Tjeneren hjalp ham. I dette Øjeblik havde han faaet Øje paa, hvad han ønskede, nemlig en Cifferdepeche fra den britiske Gesandt i Paris. Den laa skjult næsten paa Bunden af den omtalte Stabel Breve. Det var en Kopi af den, han ønskede, og han gav sig nu til at spekulere paa, hvorledes han skulde faa fat i den.

»Hør,« ubrød Renoir, der gik utaalmodig omkring, »foreslaa en Samtale i Eftermiddag og indlad Dem ikke paa at skrive et helt langt Brev. Sagen er jo desuden for vigtig, til at den kan betros til Papiret.«

»Vær nu ikke saa utaalmodig, kære Ven,« svarede La

Touche, »jeg er straks færdig,« og han vedblev at skrive, som om han vilde skynde sig.

Pludselig sprang han op med et Udbrud af Skræk. Da han dyppede Pennen, havde han i sin Ivrighed væltet det store Blækhus.

»Hurtigt,« raabte han til Tjeneren, »skynd Dem, hent et Klæde eller noget andet!« og Tjeneren styrtede af Sted ned i Kælderen. Hans Herre var meget pertentlig, og han vidste, at han vilde faa Skænd, hvis der kom Blækklatte paa hans Papirer.

I samme Øjeblik, da han var gaaet, tog Renoir et lille Fotografiapparat op af Lommen, medens La Touche tog Gesandtens Depeche ud af Bunken og omhyggeligt stak den fast paa Gardinet med en Knappenaal. Medens Tjeneren havde været til Stede, havde han valgt det Sted, hvor Lysvirkningen akkurat passede, og før han havde trukket sin Haand tilbage, rettede hans Medhjælper Apparatet mod Depechen.

Der fulgte et Par smaa Smæld og den hemmelige Meddelelse fra den britiske Minister i Paris til Udenrigsministeriet fandtes fotograferet i Spionens Lomme.

Alt dette var udført saa hurtigt og nøjagtigt, at der ikke blev vekslet et Ord mellem de to Mænd, og længe før Tjeneren traadte aandeløs ind med et Klæde, var La Touche optaget af at suge Blækket op med et Klatpapir, medens han stadig beklagede Uheldet.

Han endte sit Brev, lagde det roligt i en Konvolut og gav det til Tjeneren, hvorpaa de begge gik, satte sig i deres Droske og kørte bort, efter at de saaledes havde bemægtiget sig en diplomatisk Hemmelighed, som var af største Vigtighed for deres Herre paa den anden Side af Kanalen.

»Det gik jo nydeligt,« sagde La Touche leende. »Det er heldigt, at Herren har været daarlig, for ellers vilde den Depeche ikke have været her, men i Ministeriet.«

»De er virkelig en Kunstner,« sagde hans Medhjælper i en beundrende Tone; »Deres Arrangementer er altid fuld-

 Husgerningskontoret,
Pustervig 6, St.,
Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig
Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

Leçons et conversations françaises.
Mademoiselle
Hortense Tissot-Bossardt,
J. A. Schwartzgade 28. Ø.

Sophie Spies
modtager Elever i Tegning og Maling m.
m. — Træffes 10—2.
Rathsacksvej 4, 2. S.

Pianoundervisning
gives af
Frk. Christine Hansen,
Danasvej 5, 1. S.

Kogning og fin Anretning
anbefales.
St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen
modtager Elever i Sang og Klaverspil. —
Reference: Hr kgl. Kapelmester Rung.
Schønbergsgade 9.² Træffes 10—1.

VIGGO BRODERSENS
Musikskole.
KLAVER FLØJTE VIOLIN SANG
==== **Fjords Allé 12.** ====

Køb Deres Skotøj i
KONKURRENTEN •
Kompagnistræde 7.

Klaver-Undervisning
tilbydes.
Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B,³ Indgang ad Gitterporten.

Sygepleje-
Bureauet **„Samarita“**
Frederiksvej 6, 2. F. Tlf. Valby 181.

Klaverundervisning
tilbydes **Børn og Begyndere.**
Classensgade 51, 3. S. t. v.

Dame-Frisør-Salonen
„LA PARISIENNE“
11, Pilestræde 11, 2. S.

ENHVER

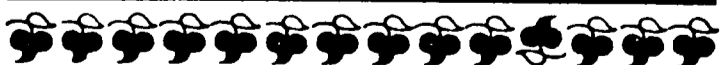
bør abonnere paa

DAMERNES
BLAD

Illustreret Ugeblad
for kvindelige Interesser.

10 Øre pr. Uge.
1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Hovedekspedition:
Frederiksborggade 1.
Telefon 1003.

— Ved Køb af Spisestue- og Soveværelsemøbler. —

UNGE FOLK der skal have Udstyr kan spare 25 pCt. ved at købe hos mig. — Stort Lager
CHR. HANSEN, Snedkermester,
40, Pilestræde 40. 1. og 3. S. Bagh. Aabent hver Helligdag til Kl. 12. Alt med Garanti.

Thehuset Nr. 1.

Kongens Nytorv 14.

*Eneudsalg af
Fru Emmy Thulstrups
Konfekt.*

Fransk

ved en indfødt fransk Dame. Ny Methode for Voksne og Børn. Pris 1 Kr. pr. Time, 3 Børn paa et Hold 1½ Kr.

Fru A. Rammeskow,
Præstegade 15, 4. Sal. Ø.

Træffes fra Kl. 10—1.

**Tysk, Engelsk, Fransk,
Russisk, Svensk,
Italiensk, Dansk** efter
Berlitz-Methoden.

**Handelskorre-
spondance.**

Hver Lærer un-
derviser i sit
Modersml.
Program
gratis.

Billes Sprogkonservatorium.

Sproget
tales fra
første Time
og læres meget
let og hurtigt.

Prøvetimer gratis.

Indmeldelser modt. 8—2.

Billes Skole,

Ørstedesvej 69 (v. Aaboulevarden).

Klaverundervisning for
Børn og Begyndere
gives af Frk. Langsted,
Blegdamsvej 4.

Musikundervisning.

Elever modtages efter Professor Horne-
mans Methode.

Frk. Anna Svendsen,
Gothersgade 63, 3. Sal.

Klaverundervisning.

Honoraret er: Børn 5 Kr. mdl.

Voksne 6 Kr. for 2 Timer ugl.

Fru Olga Olsen,
Lipkesgade 17, 3. S. Tr. 12—3.

Stenografi. Kursus 50 Øre. Enetimer
1 Kr. Maskinskrivning
gratis (Smiths Premier) Cand. phil. **Chri-
stensen,** Krystalgade 7, 3. Sal.

KOSTUMER

modtages til Bestilling. Nyeste Snit;
garanteret Pasning. Stof modtages til
Syning. Tilskærer N. C. HANSEN,
Johannevej 4.

Specialitet i

Egetræsspisestuemøbler.

Christen Jensen, Pilestræde 36.

Systue. Overstykker og Spad-
sere- samt Ridedragter
syes af **N. Christensen,** fhv. Tilskæ-
rer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15,
4. Sal.**

Undervisning i Tegning
og Maling paa Lærred. Fløjel o. s. v.
Sølvgade 87, 3. Sal tilh.

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Damerne medbringe selv Stoffet og klip-
per og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,
14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kbhvn.

Nr. 29 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 16 • 1902

Ved Køb af Spisestue- og Soveværelsemøbler.

UNGE FOLK der skal have Udstyr kan spare 25 pCt. ved at købe hos mig. — Stort Lager

CHR. HANSEN, Snedkermester,

40, Pilestræde 40. 1. og 3. S. Bagh. Aabent hver Helligdag til Kl. 12. Alt med Garanti.

J. Adler Svanholm.

Købmagergade 47. Hjørn. af Skindergade.

Forenede Kjøletøjs-Fabriker.

Kjølestoffer
i største Udvalg til billigste Fabrikspris.

Klæde
til Kostumer.

Cheviot
til Drengedragter. Billige bestemte Fabriks-
priser.

Bluser, syede af egne Stoffer.

Klædes-Nederdele fra 10 Kr.

J. Adler Svanholm.

Forenede Kjøletøjs-Fabriker.

47, Købmagergade 47, Hj. af Skinderg.

Sophie Spies

modtager Elever i Modellering og Gobelin-
maleri m. m. — Træffes 10—2.

Rathsacksvej 4, 2. S.

Kunstbroderi.

Kursus gives (Blomster og Dyr). Frøken
Christine Hansen, Danasvej 5, 1. S.

Kogning og fin Anretning

anbefales.

St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen

modtager Elever i Sang og Klaverspil. —
Reference: Hr kgl. Kapelmester Rung.

Schønbergsgade 9.² Træffes 10—1.

Køb Deres Skotøj i

KONKURRENTEN •

Kompagnistræde 7.

Musikundervisning.

Elever modtages efter Professor Hornemans Methode.

Frk. Anna Svendsen,
Gothersgade 63, 3. Sal.

Klaverundervisning.

Honoraret er: Børn 5 Kr. mdl.
Voksne 6 Kr. for 2 Timer ugl.

Fru Olga Olsen,
Lipkesgade 17, 3. S. Tr. 12—3.

Tysk, Engelsk, Fransk 35 Ø.
Timen, Enetimer 1 Kr., Cand.
phil. **Christensen, Krystalgade 7**
3. Sal. Træffes 10—2, 6—9.

KOSTUMER

modtages til Bestilling. Nyeste Snit;
garanteret Pasning. Stof modtages til
Syning. Tilskærer N. C. HANSEN,
Falkonéralle 73.

Specialitet i

Egetræsspisestuemøbler.

Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Systue. Overstykker og Spadsere- samt Ridedragter syes af **N. Christensen,** fhv. Tilskærer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15,** 4. Sal.

Undervisning i Tegning
og Maling paa Terekotta, Porcellæn osv. **Sølvgade 87, 3. Sal** tilh.

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen.
Damerne medbringe selv Stoffet og klipper og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,
14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Klaverundervisning for
Børn og Begyndere
gives af **Frk. Langsted,**
Blegdamsvej 4.

Kjoler og Bluseliv

fikse, smukke, syes hurtigt. Ældre forandres.
Elever antages.

18 F., Schønbergsg. 18 F., St.

Rajah The

faas overalt

FODLÆGE

Christiane Ottsen (lægeuddannet).
Konsultation Kl. 11—5.
Østergade 9, 2den Sal.

Akkompagnement og Sammenspil
tilbydes.

Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, 3 Indgang ad Gitterporten.

Stenografi, Skrivning.

Fru Anna Nording, Nørregade 34.

Dame-Frisør-Salonen

„**LA PARISIENNE**“

11, Pilestræde 11, 2. S.

Klaver-Undervisning

tilbydes Begyndere og Viderekomne af **Frk. Anna Nielsen.** Reference: Professor Krygell. **Viktorigade 22, 1. Sal.**

Francais.

Lecons de conversation et de grammaire
par Mlle. **Jensine Krenchel.**

Sygeplejerske Regina Nielsen,

St. Pederstræde 43, 1. Sal,
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

ENGELSK.

Undervisning tilbydes saavel i Elevens Hjem som hos **Frk. Rauch,** Nørrefarimagsgade 48, 2. Sidesal.

ENGLISH

reading conversation and grammatic by
Miss Emma Sørensen,
Nørrebrogade 58 a, Stuen th.

komne. Maa jeg spørge, hvad der staar i det Brev, De efterlod?»

»Kun en Beklagelse over, at vor kære Ven var ude, og et Løfte om at se derind igen.«

»Det gør vi vel ikke?« sagde Renoir.

»Hvorfor ikke?« spurgte den anden. »Hvis Lejligheden kræver det, saa maa vi naturligvis aflægge Herren et nyt Besøg. Det var derfor, jeg ikke tog selve Depechen. Vi kender disse Englænderes Hemmeligheder, og de er ikke klogere for det. Det er altid bedre at kopiere end at tage en Original. Denne Depeche blev i Morges afleveret i London af et særligt Ilbud fra det britiske Gesandtskab i Paris, saa hvis vi havde taget den, vilde det have vakt Mistanke. Og det maa vi aldrig, kære Renoir.«

»Er der noget særlig alvorligt i Gære i Paris?« spurgte den anden.

»Ja, det blev bekendt i Gaar Aftes, at den britiske Minister Lord Strathern sendte en Depeche til Udenrigsministeren her. Derfor bragte samtidig Agenten Lecomte mig Instruktion om, at jeg skulde prøve paa at faa fat i den, da man troede, den indeholdt vigtige Kendsgerninger. Kureren mødte nok med den i Udenrigsministeriet Klokken syv i Morges; men da den første Sekretær var bortrejst, var han nødt til at bringe den hen til Undersekretæren. Den er maaske endnu ikke engang blevet dechiffret.«

»Vi skal under alle Omstændigheder snart tyde den,« sagde hans Ledsager leende.

»Ja, Negativerne bliver sendt til Paris i Aften. Dér har man de nødvendige Apparater, Mikroskoper og en Kopi af den engelske Cifferskrift.«

»At man har det, skyldes jo Dem,« sagde Renoir, »jeg husker godt, at De fik en Kopi Dagen efter, at deres Code var bleven forandret. Det var ligefrem vidunderligt.«

La Touche smilede hemmelighedsfuldt og trak paa Skuldren. Som alle Mænd af hans Art holdt han af at blive smig-

Spionen.

ret. Hans Medhjælper havde Ret. Med vidunderlig Sindrig-
hed og Snedighed havde han faaet fat i den engelske Ciffer-
skrift straks efter, at den var bleven forandret, fordi man
vidste, at en russisk Spion havde opdaget den. Selv i Under-
retningsdepartementet og i Udenrigsministeriet i Paris var
man ofte forbavset over hans hurtige Optræden og mærke-
lige Held. Man kendte naturligvis ogsaa hans Samvittigheds-
løshed; men han var altfor værdifuld og energisk en Tjener
til, at man kunde undvære ham. I de sidste to, tre Aar
havde han udført nogle Bedrifter, der næsten syntes at være
Mirakler. Det gode Selskab i Frankrig, Italien og England
kendte ham kun som en berømt Rejsende, og som saadan
blev han modtaget overalt. Han fik Adgang til alle Slags
hemmelige Dokumenter, hvor andre ikke kunde faa det, og
i London havde han personlige Venner i Udenrigsministe-
riet og Kolonialministeriet, som ganske naivt gik i de sne-
dige Fælder, han lagde for dem, og gav ham alle de Under-
retninger, han ønskede. Han var absolut den snildeste og
heldigste af alle de franske Spioner.

Da de var steget ud af Drosken, gav Renoir sin Foresatte
Fotografiapparatet, og saa skiltes de, idet La Touche gik
hen til det franske Gesandtskab.

Hans rolige Ligegyldighed og kølige Uforskammethed var
lige forbavsende. Han vandrede gennem Livet, begik Tyve-
rier, forraadte dem, der var hans Venner, og lagde Planer
imod dem, som han troede kunde skade ham, stadig med
en Cigaret i Munden, og idet han nynnede de lystigste Viser
fra hans elskede Boulevarder. Til Sorger eller Samvittig-
hedsnag kendte han kun lidt. Han var født Kosmopolit,
den snedigste, behændigste og samvittighedsløseste Spion,
som hans Nation nogen Sinde havde ejet.

Han var saa tillidsfuld med Hensyn til sine egne Evner
og saa optaget af sine Tanker, at han roligt gik hen mod
det store graa Hus med Udsigt til Parken, hvor Hs. Ekcel-
lence Baron de Laurezac boede, uden at lægge Mærke til
nogen som helst Ting. Og dog var der, endnu inden han

skiltes fra Renoir, hændt en lille Begivenhed, som for en Tilskuer kunde synes noget mistænkelig. Medens de kørte forbi en Jærnbane-station fik nemlig en lurvet lille Mand med Fuldskæg pludselig Øje paa dem. Deres Droske kørte hurtigt, men et eneste Blik var tilstrækkeligt. Han sprang op i én af Droskerne, gav Ordre til Kusken og kørte efter dem. Da de stod ud af Vognen, gjorde han det samme.

»Hvilket Held!« sagde den lille Mand til sig selv paa Engelsk, for han var Englænder. »Naar La Touche og Renoir er sammen, saa er der noget i Gære.« Han gik efter La Touche, holdt stadig Øje med ham og spekulerede paa, hvad det var, som fik hans Overfrakkelomme til at bulne saa stærkt ud.

La Touche gik op ad Trappen og ringede paa Klokken. Han stod under den overdækkede Søjlegang i Gesandtskabet og røg roligt sin Cigaret ud, medens han som sædvanligt nynnede. Han var ganske uvidende om, at Saunderson, den berømte Chef for det engelske Spionvæsen, den Mand, som han mange Gange havde maattet indrømme var lige saa dygtig og sindrig som han selv, kun var nogle Alen fra ham.

Hvis La Touche havde drømt om, at denne Mand, hvis fornemste Beskæftigelse var at modarbejde ham og hans Foresatte, roligt iagttog ham, saa vilde han sikkert have følt sig ilde berørt; for han vidste, at den engelske Agent ikke var til at spøge med.

Gesandtskabets Portner aabnede den store Port og hilste Spionen paa Fransk.

»Da den lille Mand saa', at han var forsvundet, knappede han den luvslidte Overfrakke tættere om sig og gik sin Vej, medens han mumlede:

»Det var udmærket, at jeg saa' det! Jeg kunde se paa den Maade, paa hvilken dette Par skiltes, at der var noget i Gære. La Touche er aldrig selv i London, undtagen Sagen er mere end almindelig vanskelig. Man kunde se paa ham, at han har været heldig. Gud véd, om jeg kunde opdage

noget, hvis jeg igen gik hen til hans Værelse i Longs Hotel? Skal jeg gøre det?» Han standsede, og tænkte sig om et Øjeblik og sagde saa: »Jo, jeg gør det.« Saa sprang han op i en Droske og kørte til Bondstreet.

Den intet anende La Touche opholdt sig imidlertid hos Baron de Laurezac, som, skønt han hadede Spionvæsenet, dog var nødt til at beskytte Spionen og af ham modtog de to fotografiske Plader med Cifferdepechen, der straks blev sendt til Udenrigsministeriet i Paris.

KAPITEL XVII.

Liv og Kærlighed.

OBERST Barker led endnu af et slemt Feberanfald, og derfor vedblev Gilbert at være Sekretær for det hemmelige Udvalg paa Arkholme.

To Gange var han efter Lord Arkholmes Opfordring rejst til London for at hente nogle fortrolige Dokumenter fra Arkivet i Krigsministeriet, og ved begge Lejligheder formandede den gamle Officer ham til at passe paa, at Planerne og Papirerne ikke faldt i andre Hænder. Han modtog dem i en forseglet Pakke og bragte den saa sikkert til Wales.

Udvalget holdt Møde de fleste Dage, og dets Arbejde var af største Betydning for Englands Sikkerhed. Selv de mest indviede blev under deres Arbejde forbavsede over, hvor overordentlig svagt det engelske Forsvarsvæsen var organiseret. De hemmelige Oplysninger, som Gilbert fik med Hensyn til nye Forter og undersøiske Miner, vilde sikkert være af største Betydning for enhver udenlandsk Magt. Dette traadte stærkt frem for hans Tanke, da Samtalen efter Frokosten en Dag kom til at dreje sig om det ubehagelige Æmne: Spioner.

Sir Charles May, som sad ved Kaminen sammen med Gilbert og Irma, efter at de andre var gaaet ind i Rygeværel-

set, omtalte, at man i Tyskland havde fanget en foregiven fransk Spion. Det havde samme Morgen staaet i »Times«.

»Dette franske Spionsystem er modbydeligt,« sagde den gamle Officer. »Der er ingen Tvivl om, at vore Fjender véd mere om os, end vi tror. Underretningsdepartementet i Paris er altfor fuldkomment.«

Det gav et Sæt i Irma, og for at skjule sin Bevægelse bøjede hun sig ned imod Kaminen og lagde et nyt Stykke Brænde paa Ilden.

»Tror De, at de har mange Agenter her i England?« spurgte Gilbert.

»Ja, det er der ikke Spor af Tvivl om,« svarede den anden. »Vort eget hemmelige Underretningsvæsen har altid Arbejde nok med at forhindre, at disse samvittighedsløse Personer, som udspejder vore militære og politiske Hemmeligheder, faar noget Resultat ud af deres Anstrengelser.«

»Har De nogen Anelse om, hvorvidt disse Mennesker, der søger at forraade os, er Englændere, eller er de alle Fransk-mænd?«

»Nogle er sikkert Englændere, for der gives upatriotiske Mennesker, som kan købes. Den Slags slyngelagtige Forrædere skulde man hænge uden Rettergang.«

Irma gyste; men de lagde ikke Mærke til det. Hun var bleg; men da hun var bange for at forlade Værelset for pludseligt, gik hun hen til Vinduet og saa' ud over Dal og Bjerg. Denne Samtale var ikke til at udholde.

»Er der ingen Maade, paa hvilken Loven kan faa fat i dem?« spurgte Gilbert ganske naivt.

»Loven! Jo naturligvis,« svarede Sir Charles. »For et Par Aar siden blev saa mange hemmelige Dokumenter i Krigs- og Udenrigsministeriet bekendte, at Regeringen var nødt til at gennemføre en Lov for at hindre dette stadige Landsforræderi. Denne Lov tager nu meget skrap fat paa Forræderne. Ethvert Menneske, som med Vilje meddeler Planer, Dokumenter og lignende til nogen uvedkommende, bliver dømt til Tugthusarbejde for Livstid.«

Irma gyste. Hun hørte hvert Ord, skønt hun søgte at lukke sine Øren for det. Hun var skyldig. Hun blev dømt til livsvarigt Tugthusarbejde, hvis Sandheden kom frem.

Siden den Eftermiddag, da Gilbert havde erklæret hende sin Kærlighed, og hun var bleven nødt til at tilstaa ham Sandheden, havde hun ikke aflagt noget natligt Besøg i Biblioteksalen. Hun havde faaet et Brev fra La Touche, der udtalte sin Overraskelse over, at han ikke fik flere af de nye Planer til Portsmouths Forsvar; men hun havde ikke svaret ham. Hun vidste, at hun ved sin sidste Bedrift havde forraadt sin Elskede, der var det eneste Menneske udenfor Udvalget, som kendte Dokumenterne, og hun var derfor bestemt paa hellere at udsætte sig for La Touches Vrede end at optræde mere som Spion.

Og dog vidste hun instinktmæssigt, at en Krise var forestaaende. Hun elskede Gilbert, og naar de var alene, som de ofte var, saa levede hun i Øjeblikkets Henrykkelse uden at ænse den frygtelige Katastrofe, som hendes Trods lige over for La Touche nødvendigvis maatte bringe over hende.

Gilbert elskede hende, og hun brød sig ikke om noget andet. Da hun var overbevist om hans Ligegyldighed for Hilda, der opholdt sig paa sin Moders Villa i Cannes, indlullede hun sig i en Ro, som hun vidste snart maatte brydes for stedse. Hendes Elskede troede paa hendes Sanddruhed, hendes Ærlighed og hendes Renhed og tilbad hende. Hver Gang han havde en ledig Time, vandrede de sammen ad lidet besøgte Stier i Skovene eller oppe paa Bjergene, og undertiden kørte de ud sammen.

Disse Udflugter i de ualmindelig lyse Efteraarsdage var henrivende. De elskede hinanden og brød sig ikke om andet i Verden. Atter og atter gentog han sine Kærlighedserklæringer i Ord, som for hendes Øren var den sødeste Musik, og hun havde for længe siden indrømmet, hvor længe hun havde gengældt hans Kærlighed, men at hun havde været skinsyg paa Hilda.

I hele sit Liv havde hun aldrig været saa lykkelig som

nu, og dog var hun for klog til at tro, at denne Glæde kunde vare altid. Hun vidste, at Gilbert var en mandig Bejler, som enhver Kvinde kunde være stolt af. Utallige Gange havde hun hørt ham omtale i Selskaberne i London, og hun havde set, at flere end én af de Kvinder, hun kendte, gerne vilde have været hans Hustru. Hendes Kærlighed til ham var dyb, lige saa dyb som hans.

Da Sir Charles May endelig forlod Værelset, og Gilbert igen var alene med hende, vendte hun sig bort fra Vinduet og gik hen til ham. Hans Øjne dvælede beundrende ved hendes skønne Skikkelse. Han tog hendes Haand og førte den til sine Læber, og hun smilede til ham.

»Om en halv Time skal jeg igen ind og arbejde, min Skat,« sagde han; »men hvis det er godt Vejr i Morgen, saa tager vi ud, ikke sandt?«

»Jo,« svarede hun. »Aa, jeg kan slet ikke finde mig i, at du altid ruger over disse tørre, officielle Dokumenter.«

»Jeg er med til et patriotisk Arbejde,« svarede han. »Jeg vilde naturligvis hellere ofre al min Tid paa dig, men siden jeg nu en Gang har paataget mig det ansvarsfulde Arbejde, saa kan jeg jo ikke trække mig tilbage.«

»Véd du hvad, Gilbert,« sagde hun et Øjeblik efter, »jeg tror virkelig, Vivi har Mistanke om, at vi elsker hinanden. Medens vi var ude at køre før, drillede hun mig med, at jeg altid var sammen med dig, og at jeg gjorde Øjne til dig og lignende Ting.«

»Hvad sagde saa du?«

»Hvad enhver anden Kvinde vilde have sagt. Jeg benægtede det og insinuerede, at hun selv var forelsket i dig.«

Han lo hjerteligt; det var saa fruentimmeragtigt, erklærede han. Saa tilføjede han alvorligt: »Hvis Folk virkelig lægger Mærke til os, saa er det bedst, at jeg snart taler med din Onkel. Han maa som din Formynder give sit Samtykke.«

»Ja,« svarede hun tøvende. »Men — men jeg kan saa godt lide denne hemmelige Kærlighed, Gilbert; der er noget eventyrligt ved den.«

Han tændte med hendes Samtykke en Cigaret og stod og røg foran Kaminen.

Hun satte sig i en Lænestol og saa' paa ham med kærlige Øjne.

»Jeg bliver glad, naar alle disse kedelige Møder er forbi,« sagde hun lidt træt. »Sandt at sige, saa er alle disse gamle Officerer meget kedelige.«

»De gør altid Kur til dig,« sagde han leende. »Der er ikke én — maaske med Undtagelse af den mest prosaiske af alle Ungkarle, jeg mener gamle Ingles — som ikke vilde være glad ved at danse med dig. De beundrer alle sammen din Chik — jeg har naturligvis hørt Masser af Bemærkninger i Rygeværelset.«

Hun lo og rødmede lidt.

»De er allesammen nogle grinagtige gamle Fyre,« sagde hun; »men hvis det ikke var for Onkels Skyld, saa tror jeg ikke, jeg kunde holde dem ud. Aldrende Lapse er meget gode, naar en Kvinde ikke elsker; men naar hun gør det, bliver deres Opmærksomhed mere ubehagelig end morsom.«

Det var ganske rigtigt. Adskillige af Gæsterne, raske gamle Enkemænd, var store Beundrere af Irma. Hun fortryllede dem med sine muntre Ord og sin Livlighed. I mere end én Kreds i London blev Arkholmes Niece anset for et Vidunder.

Gilbert lo ad hende, kastede sin Cigaret efter et Par Drag og bøjede sig ned og kyssede hende.

»Disse gamle Fyre kan beundre dig,« sagde han alvorligt. »men jeg alene elsker dig. Sig mig, min Skat, er det ikke sandt?«

»Jo, naturligvis, Gilbert,« svarede hun og gengældte hans Kærtegn, »jeg elsker ogsaa kun dig. Det kan du sikkert ikke tvivle om, vel? Jeg har aldrig elsket nogen anden end dig. Som enhver anden Kvinde har jeg koketteret — nogle sagde frygteligt — men denne Fejl kan sikkert tilgives mit Køn. Kun dig alene har jeg elsket, og jeg vil aldrig elske nogen anden end dig.«

»Tak, tak, min søde Ven,« udbrød han og kyssede hende

igen. »Jeg er glad ved at vide, at vi er sikre paa vor Lykke. Ingen Mand har nogen Sinde elsket en Kvinde højere og mere inderligt end jeg.«

I samme Øjeblik gik Døren op, og han lod hurtigt hendes Haand falde og søgte at se ligegyldig ud.

Det var Susanne, Irmas Pige, som kom ind med Bud til ham om, at de andre var samlede i Biblioteksalen og ventede paa ham. Han blev altsaa nødt til at gaa, efter at have lovet Irma, at han vilde træffe hende i Dagligstuen ved Teen Klokken fem.

KAPITEL XVIII.

Irma maa atter møde.

DA Irma den næste Dag kom ind i sit Værelse for at klæde sig om til Middagen, gav Susanne hende et Brev, der var kommet med et Bud samme Eftermiddag. Der var intet Frimærke eller Stempel paa det, Udskriften var skrevet med Kvindehaand, og hun genkendte den straks; det var en Meddelelse fra La Touche.

Hun bed Tænderne sammen og lagde Brevet til Side, indtil Susanne var gaaet. Saa satte hun sig foran det store Toiletbord med Sølvbørsterne, de slebne Parfume-flasker og det store Spejl med Vokslysene og lod Pigen sætte hendes Haar. Hun saa' paa sig selv i Spejlet og opdagede, at hendes Ansigt var meget blegt. La Touche var den mørke Skygge, som altid ødelagde alle hendes Glæder. I det Øjeblik, da hendes Lykke var mest fuldstændig, kom hun altid til Bevidsthed om hans Magt, og den udslettede alt Haab om Liv og Kærlighed for hende.

»Frøkenen er bleg i Dag,« udbrød Susanne, medens hun behændigt ordnede Haaret.

»Ja lidt,« svarede Irma med tilsyneladende Ligegyldighed. »Jeg har spillet Golf, og jeg er træt.«

Pigen foreslog, at hun skulde komme en lille Smule Kar-

min paa Kinderne, men Irma svarede: »Nej, jeg hader al Sminke. Man kan heller ikke lade være at blive træt, naar man har været ude i Luften næsten hele Dagen.«

Hun ænsede ikke, hvorledes hun saa' ud, men begyndte at blive utaalmodig med Susanne, hvilket hun ikke sjældent var. Alle hendes Tanker drejede sig om det Brev, der laa uaabnet foran hende, og straks efter, da hun havde faaet en nydelig lyseblaa, lidt nedringet Kjole paa og taget et sort Fløjlsbaand med et funklende Diamantspænde om sin hvide Hals, lod hun Susanne gaa.

Da Pigen var borte, kastede hun endnu et Blik paa sig selv i det lange Spejl og var tilfreds. Hendes Dragt sad beundringsværdigt, og hendes Haar var sat op efter sidste Parisermode.

Saa tog hun Brevet, rev det op og gav sig til at læse. Det var skrevet paa et blaagraat Stykke Papir og meddelte, at Af-senderen, der ikke var rask, ikke havde kunnet skrive tidligere. Det var et ganske uskyldigt Brev. Men hun havde faaet lignende Meddelelser før og vidste, hvorledes hun skulde behandle dem. Hun gik hen til Kaminen, knælede ned foran den og holdt Bladet henimod Ilden, indtil det begyndte at sværtes og brænde. Saa tog hun det med hen til Bordet, og dér saa' hun mellem Linierne nogle Ord, der var skrevet med La Touches Haandskrift.

Papiret var næsten blevet for stærkt brændt, og derfor var det ikke uden Vanskelighed, at hun læste følgende Linier, der traadte frem under Paavirkning af Varmen.

»Jeg maa øjeblikkelig tale med Dem om en meget vigtig Sag. Jeg er i Hotel »Stjernen« i Barmouth og venter Dem dér. Kom i Aften og spørg efter Hr. Evans. De maa ikke paa nogen Maade undlade at komme, det er af største Vigtighed.«

Hun krøllede Papiret sammen og stod saa stiv som en Pind.

»Hvor kan jeg komme bort i Aften?« udbrød hun forfær-

det. »Selv om jeg kan, maa jeg gaa til Barmouth, og de kender mig sikkert paa Hotellet. Det er umuligt.«

Hun gik hen til Kaminen og kastede baade Brevet og Konvoluten i Ilden.

»Store Gud,« udbrød hun, »naar skal dette ende?« Og hun strøg det mørke Haar tilbage fra sin hvide Pande. »Ak, hvis jeg blot turde sige Gilbert alt — gid jeg dog turde!«

Hun vidste, at denne snedige Spion, som havde Magt over hende, var ubønhørlig. I næsten fjorten Dage havde hun ikke været i Forbindelse med ham. Efter at Gilbert havde erklæret hende sin Kærlighed, havde hun ikke været inde i Bogsalen, og alt hendes Tegnepapir og det øvrige Materiale var sikkert indelukket i en Skuffe i hendes Kabinet. Hun havde besluttet, at hun ikke vilde forraade ham længere.

Det var klart, at La Touche var bleven urolig over, at hun ikke vedblev regelmæssigt at sende Tegninger og Kopier til den opgivne Adresse i London, og at han var rejst til Barmouth for at overbevise sig om Grunden til, at hun forsømte hans Interesser.

At adlyde ham var at forraade hendes Elskede.

»Store Gud,« udbrød hun igen, »hvorledes skal jeg dog bære mig ad? I Aften kommer den store Krise i mit Liv.«

Hun stod der og slog Hænderne sammen i en Stilling, der udtrykte vild Fortvivlelse. Hun ejede al den ungdommelige Æmheds Glød, al den ungdommelige Fantasis Romantik, al Skønhed og Ynde, men hendes unge Liv blev forbitret ved den Skygge, der stadig kastedes over det. Hun følte sig som paa Afgrundens Rand, nu maatte hun falde.

Denne Tanke bestemte hende. Hvis hun ikke adlød dette hemmelige Bud, udsatte hun sig for større Risiko endnu. Saa vilde han være tilstrækkelig uforskammet til at møde hos hende og forlange en Samtale. Det var derfor nødvendigt, at hun slap ud af Huset om Aftenen og gjorde, hvad han forlangte.

Gongongen havde allerede drønet til Middag, og hun samlede alle sine Kræfter og gik ned ad Trappen, straalende i

sin smukke Kjole, med de hvide Arme og den herlige Hals med de funklende Diamanter. Ved Bordet sad hun ved Siden af Gilbert, men under Maaltidet beklagede hun sig over, at hun var bleven træt efter Golfspillet, og saa snart Middagen var forbi, sagde hun Godnat og gik op paa sit Værelse igen.

Susanne var nedenunder, saa hun tog hurtig sin Silkekjole af, iførte sig i Stedet for en mørk Kjole og tog en lang Kaabe paa, for skønt det var en lys Maaneskinsaften, var det dog koldt. Saa svøbte hun et tæt Slør om sin sorte Hat, og det lykkedes hende at smutte ubemærket ned ad Trappen og komme ud i Parken.

For Enden af Terrassen drejede hun ned ad en Sti, der førte gennem en lille Plantage, og efter en halv Times Vandring i det lyse, klare Maaneskin naaede hun Barmouth, hvor ingen syntes at være paa Færde paa denne Tid.

Taarnklokken paa Arkholme slog ni i det Fjerne, just da hun naaede Byen, og ti Minuter senere traadte hun ind i Hotel »Stjernen«.

En Opvartningspige ved Skænken med den sorteste Kjole og den hvideste Krave hilste hende spørgende, og et Par Minuter senere førte en søvrig Opvarter hende ind i et lille Værelse, hvor Spionernes Konge sad mageligt og strakte sine Ben hen imod Kaminen.

Hverken Pigen eller Opvarteren kunde se, hvem hun var, paa Grund af det tykke Slør; de ansaa det naturligvis for løjerligt, at Hr. Evans modtog Damebesøg paa denne Tid; men de havde ingen Idé om, at det var hende.

»Goddag, Frøken,« udbrød han paa Fransk, idet han kastede sin Cigaret og rejste sig, da Opvarteren havde lukket Døren. »Jeg har ventet Dem lige siden Klokken syv, og det glæder mig meget, at De er kommet.« Han gjorde Tegn til, at hun skulde sætte sig.

Hun sank ned, træt og hjælpeløs, uden at ytre et Ord. I hans Nærværelse syntes hun at miste sin Selvbeherskelse, saa fuldstændigt var hun kuet af den frygtelige Hemmelig-

Undervisning tilbydes af en øvet
Lærerinde i Blomster-
og Landskabsmaling samt Kromomaling.
Ingeborg Hansen,
Herluf Trollesgade 19, 1. Sal tv.

Orgel, Harmonium, Klaver.

Agnes Pettersson,
Rømersgade 15. — Træffes 6—8.

Fru S. Skottes Sy-Atelier
for Modernisering af Damekjoler.
101, Vesterbrogade 101, 4. S.

„Damernes Blad“ er det bedste
Annonceorgan for at komme i di-
rekte Forbindelse med et virkelig
købedygtigt Damepublikum.

H. Petersens Bogtrykkeri

(Egmont H. Petersen)

Bogtrykkeri

Stentrykkeri

Kobbertrykkeri

Bogbinderi

Stereotypi

Agentur for

Georg Bürenstein

& Co.s

Kemigrafiske Anstalt

Berlin.

Frederiksborggade 1 — Taarnbygningen.

Telefon 1003.

Abonnér paa „Damernes Blad“

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udleveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr. ■

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD.

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe havet paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. — **Juliane Møller**, Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg**, Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.
Telefon 16,576.

Gardiner og Portierer

syes og ophænges. Gulvtæpper aftages og opbevares. **L. Haremst & J. Kiehn**, Østerbrogade 12.

Musikundervisning

for Begyndere og Viderekomne ved **Fru Gregers-Hansen**. — Meget moderat Betaling. — Træffes mellem 11—1.

Martinsvej ved Vodroffsvej.

Damefrisering samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturtro, saavel for ældre som yngre Damer. **Pilestræde 3, 2. Sal**, ved Østergade.

Leçons et conversations françaises.

Mademoiselle

Hortense Tissot-Bossardt,
J. A. Schwartzgade 23. Ø.

Undervisning tilbydes i

Cither, Mandolin og Guitar.

Pilestræde 33, 4. Sal.

Akkompagnement

og Sammenspil
tilbydes. **Classensgade 51, 3. tv.**

DAMER

som ønske at afhænde deres aflagte Klæder, bedes skriftlig eller mundtlig henvende sig i **Griffenfeldtsgade 35A**, Stuen. Therese Nielsen.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,

Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

I Hedebo-syning, Kunstbroderi

gives grundig Undervisning.

Nørre Farimagsgade 56, 1. S.
Hj. af Frederiksborggade.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.

Kgl. Translatør H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af
Fru **C. Colban-Haabjörn**, Direktrice, Guldbergsgade 5, Stuen.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

Ved Køb af Spisestue- og Soveværelsemøbler.

UNGE FOLK der skal have Udstyr kan spare 25 pCt. ved at købe hos mig. — Stort Lager
CHR. HANSEN, Snedkermester,
40, Pilestræde 40. 1. og 3. S. Bagh. Aabent hver Helligdag til Kl. 12. Alt med Garanti.

Orgel, Harmonium, Klaver.

Agnes Pettersson,
 Rømersgade 15. — Træffes 6-8.

Fru S. Skottes Sy-Atelier

for Modernisering af Dameoverstykker
101, Vesterbrogade 101, 4. S.

Tysk.

Kursus og Enetimer. 6-aarigt Ophold i Tyskland. — **Sophie Ulrich, kgl. Translatrice.** Tr. 12-2. **Frederiksborggade 22.**

ALMA NIELSEN

modtager Elever i Sang og Klaverspil.
Webersgade 1, 3. Sal, v. Sølvtorv
 Tr. 10-11 og fra 6

Undervisning i Amatørfotografering

gives. Plader fremkaldes og kopieres. Retouche og Forstørrelser udføres Fotograf **Frk. M Bøckmann,** Amagertorv 17. 3.

Pianoundervisning

gives af **Frk. Christine Hansen,**
 Danasvej 5, 1. S.

Køb Deres Skotøj i
KONKURRENTEN •
Kompagnistræde 7.

Tysk, Engelsk, Fransk, Russisk, Svensk, Italiensk, Dansk eller Berlitz Methoden.

Handelskorrespondance.

Hver Lærer underviser i sit Modersml. Program gratis.

Sproget **tales** fra første Time og læres meget **let og hurtigt.**

Prøvetimer gratis.

Indmeldelser modt. 8-2.

Billes Skole,

Ørstedsvvej 69 (v. Aaboulevarden).

Piano-Undervisning

tilhydes af en øvet Lærerinde. **Pauline Hansen,** Herluf Trollesgade 19, 1. S. tv.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udleveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD.

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe havet paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. — **Juliane Møller**, Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg**, Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.

Telefon 16,576.

Patent Sofasenge

alle Systemer. — Møbel-Udstyr leveres. —
L. Haremst & J. Kiehn,
Østerbrogade 12

Musikundervisning

for Begyndere og Viderekomne ved **Fru Gregers-Hansen**. — Meget moderat Betaling. — Træffes mellem 11-1.

Martinsvej ved Vodroffsvej.

Damefrisering samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturtro, saavel for ældre som yngre Damer. **Pilestræde 3, 2. Sal**, ved Østergade.

Leçons et conversations françaises.

Mademoiselle

Hortense Tissot-Bossardt,

J. A. Schwartzgade 28. Ø.

Undervisning

tilbydes i **Klaver.**

Fru M. Schou Nielsen,

Pilestræde 33, 4. Sal.

Klaverundervisning

tilbydes **Børn og Begyndere.**

Classensgade 51, 3. S. t. v.

— DAMER —

som ønske at afhænde deres aflagte Klæder, bedes skriftlig eller mundtlig henvende sig i **Griffenfeldtsgade 35A**, Stuen. Therese Nielsen.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,

Telefon 17,077. anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

I HedeboSyning, Kunstbroderi

gives grundig Undervisning.

Nørre Farimagsgade 56, 1. S.
Hj. at Frederiksborggade.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.

Kgl. Translatør H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af
Fru **C. Colban-Haabjorn**, Direktrice, Guldborggade 5, Stuen.

hed, som han var i Besiddelse af. Den listige og snedige Mand vidste godt, hvor fuldstændig hun var under hans Indflydelse, og at den hemmelige Rædsel tvang hende til at lyde ham.

»Jeg har skrevet tre Gange til Dem,« begyndte han, idet han stod med Ryggen imod Ilden og Hænderne i Jakkelommerne. »De har ikke svaret. Hvorfor?«

»Fordi jeg intet havde at meddele,« svarede hun og stirrede paa ham, medens hendes Ansigt endnu var halvt skjult af Sløret.

»Fordi De har forsømt at fuldende Tegningerne,« sagde han med dæmpet Stemme. »Jeg véd, at Udvalget har haft seks Møder siden Deres sidste Brev, og dog har De ikke sendt mig noget.«

Hun trak paa Skuldren, og hendes Bryst hævede sig langsomt under den tykke Kaabe, som hun nu havde aabnet i Halsen.

»Jeg véd desuden, at Oberst Barker er syg, og at en Mand, som jeg tilfældigvis kender, nemlig Gilbert Shand, optræder som Sekretær i hans Sted.«

»Kender De ham?« stønnede hun og saa' forbavset paa ham.

»Ja, vi kender hinanden,« svarede han og smilede over hendes Forbavselse.

Det havde hun aldrig haft Mistanke om. Den Mand, som kuede hende med sin ubønhørlige Magt, var hendes Elskedes Ven!

»Hvor har De truffet ham?« spurgte hun ivrigt.

»Det kan jeg virkelig ikke huske,« svarede han. »Jeg tænkte mig en Gang, at han kunde være os nyttig, og det lader til, at min Tanke ikke var saa gal endda.«

»Hvad mener De? Jeg forstaar Dem ikke.«

»Jo, kan De ikke indse, at foruden Udvalgets Medlemmer er han den eneste, der har Adgang til de Dokumenter, som vi saa gerne vil have? Hvis det skulde komme ud, at vi har sat os i Besiddelse af Kopierne, hvad der jo ikke er

Spionen.

umuligt, saa falder Skylden for dette Forræderi paa ham. Ingen vil nogen Sinde have Mistanke til Dem.«

Hun sad ganske stiv, og hendes Ansigt var hvidt som Marmor. Det var klart efter hans Ord, at han af en eller anden hemmelig Grund gerne vilde forraade Gilbert. Hun ræddedes ved den Tanke.

»Det er temmelig uvæsentligt,« sagde hun med forstilt Ligegyldighed, medens hun med en næsten overmenneskelig Anstrengelse tvang sig til at være rolig.

»Aa, De vilde da sikkert ikke være meget glad, hvis de virkelige Kendsgerninger blev røbede,« bemærkede han.

»Det er mig fuldstændig ligegyldigt,« svarede hun. »Deres evige Tyranni og den ubønhørlige Trældom, jeg har været underkastet, har gjort mig fuldstændig ligegyldig for Fremtiden. Jeg véd for godt, at jeg aldrig mere kan blive lykkelig; thi De vil drive mig til Selvmord med lige saa stor Ligegyldighed som den, hvormed De bortkaster Deres Cigaretstump; De har kun brugt mig som Redskab, og naar jeg har tjent Dem tilstrækkeligt, saa overlader De mig til min Skæbne. De kan ikke skjule Sandheden for mig.«

Han lo ad hendes Udbrud. Han kendte sin Magt over hende, og det morede ham undertiden at pine hende; saa blev hun bagefter saa meget des lettere at styre.

»Kære Mademoiselle,« udbrød han med en afværgende Bevægelse, »De har gaaet en lang Tur i Aften, og De er i daarligt Humør. Det er beklageligt; thi saadanne haarde Ord klæder næppe Deres smukke Læber.«

»Hør nu,« udbrød hun, idet hun fo'r op, medens hendes Øjne flammede af Harmen, »hør mig! De ønskede at vide Grunden til, at jeg ikke har forsynet Dem med flere Underretninger om de Hemmeligheder, som er i min Onkels Gemme. Jeg skal sige Dem den aabent og ærligt, en Gang for alle. Jeg vil ikke mere spionere for Dem.«

Han spilede Øjnene op, og der kom et helt andet Udtryk i hans Ansigt. Han var ganske uforberedt paa dette og indsaa, at han var nødt til at drive en meget forsigtig Taktik.

Hun var trodsig og lunefuld, det vidste han, og han vidste ogsaa, hvor glimrende hun kunde være i sin Harme.

»Denne Bestemmelse er temmelig overilet, ikke sandt?« bemærkede han og saa' alvorligt paa hende.

»Nej,« svarede hun, »den er ikke overilet, men omhyggelig overvejet. Jeg har besluttet ikke at yde Dem yderligere Hjælp til dette nederdrægtige Arbejde.«

»Sagen er jo bleven arrangeret efter Overenskomst,« sagde han koldblodigt. »Jeg har tiet af Hensyn til visse Tjenester, som De har gjort Deres Land.«

»Mit Land!« gentog hun. »Det er sandt, at jeg er fransk af Fødsel; men er jeg ikke engelsk i enhver Henseende? Jeg véd, at jeg har forraadt min Onkel, denne Mand, hvem jeg skylder alt. Jeg har forraadt —«

Hun standsede. Hemmeligheden om hendes Kærlighed var nær kommet over hendes Læber.

»Naa?« spurgte han. »Hvorfor taler De ikke ud? Alt dette er meget morsomt.«

»Morsomt!« udbrød hun forbitret. »De ler ad den skrækelige Stilling, som De selv har bragt mig i! Jeg véd, at De i Paris har altfor klare Beviser for mit nederdrægtige og foragtelige Forræderi. De tror maaske, at Deres Trusel kan skræmme mig til at vedblive at forsyne Dem med disse Koper. Men jeg siger Dem, det bliver der ikke noget af. Det er min faste Beslutning.«

»De har altsaa med andre Ord besluttet at trodse mig, ikke sandt?«

Der var en ond Glans i hans sorte Øjne. Hun saa' det og trak sig uvilkaarligt tilbage. Hun vidste, hvor ganske samvittighedsløs han var.

»Ja,« svarede hun med en Kækhed, der overraskede ham. »Jeg vil ikke længer agere Spion.«

Hun sad rank paa sin Stol og greb krampagtigt med begge Hænder om den ene Arm.

»Ja, Mademoiselle, saa er det eneste, jeg kan sige, at Deres Beslutning er meget taabelig,« bemærkede han. »Repu-

bliken beskytter sine Børn, naar de er den tro, men den er hævngherrig lige over for dem, som ikke vil udføre det Arbejde, der officielt bliver tildelt dem. I dette Tilfælde kommer enten De eller jeg til at bøde for det.« Han tilføjede med et betydningsfuldt Blik: »Jeg tror ikke, det bliver mig.«

»De har ført mig hertil,« sagde hun, »for at søge at tvinge mig til at vedblive med dette gemene Spioneri. Men nu har jeg sagt Dem min Beslutning. Den er uigenkaldelig. Jeg nægter at staa længere i Forbindelse med Dem og Deres snedige Spionhær.«

»Hvorfor?« spurgte han med et haardt Udtryk i Ansigtet.

»Jeg har mine Grunde, og de er gode.«

»Nægter De at nævne mig dem?«

»Ja.«

»Det er godt. Skal jeg sige Dem dem?« spurgte han og satte sig paa Kanten af Bordet lige over for hende, medens han smilede underligt.

Hun svarede ikke.

»Deres Tavshed er Samtykke,« vedblev han kynisk. »De, Mademoiselle, er ligesom alle andre Kvinder blevet et Offer for et slemt Anfald af den mærkelige Sygdom, der kaldes Kærlighed.« — Han lo barskt. — »Frem for alle andre Kvinder er De maaske den sidste, der i den Grad burde forglemme Dem selv, naar De søger en hæderlig Mands Kærlighed. De —«

»Det er nok,« udbrød hun, idet hun fo'r heftigt hen imod ham og hævede Haanden, som om hun vilde standse hans Ord. »De vil haane mig nu, da De har ødelagt mit Liv og hindret mig i nogen Sinde at blive lykkelig!« — Hun fo'r forbi ham hen imod Døren.

Men han greb hendes Haand og følte, at den skælvede under hans Tag. Hun var i dette Øjeblik pragtfuld i sin Vrede. Hendes raske franske Blod var ægget, og med en forbavsende Veltalenhed overdængede hun ham med Bebrejdelser.

»De elsker,« sagde han, idet han afbrød hende sarkastisk. »Jeg véd meget godt, at denne Gilbert Shand er forlovet med Dem —«

»Saa De har pudset Deres gemene Spioner paa mig?« udbrød hun med Harme.

»Jeg véd,« sagde han roligt, »at denne Mand har erklæret Dem sin Kærlighed, og at De gengælder den. Det kan De ikke benægte. De færdes overalt sammen med ham, og hvis jeg maa tillade mig at sige Dem en Kompliment, saa vil jeg gerne tilføje, at De to er et meget smukt Par.«

»Jeg ønsker ingen Komplimenter af Dem,« sagde hun vredt.

Han bukkede dybt, som om hun havde været yderst høflig.

»Men siden De nu véd, at jeg kender Deres hemmelige Kærlighed, synes De saa ikke, det er til Deres egen Fordel, at vi vedbliver at være gode Venner?«

»Hvorfor skulde vi det?« spurgte hun med trodsigt funk-lende Øjne.

»Ganske simpelt af en bestemt Grund. Det hemmelige britiske Politi i Paris har igaar faaet at vide, at en vis Rapport er faldet i vore Hænder. Den omtalte Rapport er, efter hvad jeg har overbevist mig om, en Kopi af Forsvarsudvalgets Dokumentfortegnelse — den sidste, De forsynede mig med. Den Mand, der har indført de sidste Dokumenter, er den eneste, der med Undtagelse af Udvalgets Medlemmer er indviet i Hemmeligheden. I Morgen, ja, i Aften kan alt være bekendt, derfor —«

»Gilbert!« stønnede hun og fo'r tilbage, som om hun havde faaet et Slag, medens hendes Ansigt var ligblegt og hun rystede over hele Kroppen. »De — De Løgner! Det er Dem, Dem selv, der har angivet ham som Forræder.«

KAPITEL XIX.

Trældom.

LA TOUCHE sad paa Bordet, svingede med det ene Ben og havde Cigaretten i Munden, fuldstændig ligegyldig for

Irmis Angreb. Ja, han lod endog, som om han morede sig lidt over hendes Harme. Han var ankommet fra London Klokken fire om Eftermiddagen, havde sendt Brev op til Arkholme, havde gaaet sig en Tur ved Strandbredden for at forfriske sig efter den lange Jærnbane-rejse og havde været heldig nok til at faa et Glimt af hende at se gennem et Kafévindue, medens hun kørte hjem efter Golfspillet med Vivi og Gilbert.

Han havde set efter hende med et ondt Smil, for han var sikker paa sin Magt. En af Hemmelighederne ved hans vidunderlige Held som Spion var det bestemte Kendskab til hans Magts Grænser. Med et eneste Blik kunde han vurdere et Menneskes virkelige Styrke eller Svaghed, og han kunde benytte sig af Svagheden med en vidunderlig Skarpsindighed.

»Frøkenens lidenskabelige Erklæringer i Aften er virkelig meget beklagelige,« svarede han endelig.

»De har angivet den Mand, som elsker mig, en Mand, som er ganske uskyldig!« udbrød hun fortvivlet.

»Er det ikke bedre, at han bliver mistænkt, end at De gør det?« spurgte han. »Mod ham kan intet bevises, men mod Dem —«

Han standsede og slog ud med Haanden med en Bevægelse, der var mere udtryksfuld end Ord.

»Imod mig er der Masser af Beviser,« sagde hun. »Ja, det véd jeg. Ak, jeg véd, at jeg er en Spion, en Kvinde, hvis Fortid er en forseglet Bog, og hvis Nutid er et stadigt Komediespil. Men det er Dem, som, ikke tilfreds med at ødelægge mit Liv, har angivet den Mand, der elsker mig og stoler paa mig.«

»De er noget for overilet i Deres Slutninger,« sagde han. »Denne Angivelse skyldes tilfældigvis ikke mig. De kan da umulig tro, at jeg er saadan en Idiot, at jeg stiller mig blot i en saa vigtig Sag? Sandheden er denne: Tidligt i Morges fik jeg en Depeche fra Departementet i Paris, som meddelte, at Saunderson, der er Chef for det hemmelige britiske

Underretningsvæsen og en overordentlig dygtig Mand, ad ukendt Kilde i Paris har overbevist sig om, at visse fortrolige Dokumenter er kommet i vort Krigsministeriums Hænder, og at der blandt dem findes en Kopi af nogle Papirer, hvis Vigtighed man endnu ikke helt kender. Agenterne i det britiske Underretningsvæsen i Paris aflægger Rapport gennem Gesandten til Udenrigsministeriet, og i Morgen vil sandsynligvis Sandheden blive afsløret.«

»Naa, og saa?«

»Ja, før Udvalget faar noget at vide om det, er det nødvendigt, at De gør Planen til Portsmouths Forsvarsvæsen færdig,« sagde han. »I det Øjeblik, da der vækkes den mindste Mistanke, vil alle Dokumenterne blive sendt tilbage til Krigsministeriet, saa at vi ikke kan faa fat i dem. Vi maa derfor handle straks — i Nat. De maa fuldende Deres Arbejde.«

»Jeg nægter bestemt at gøre det.«

»Men De *maa*, siger jeg. Deres Arbejde er ufuldstændigt og derfor endnu unyttigt.«

»Jeg har allerede sagt Dem,« svarede hun fast, »at jeg ikke mere spionerer paa Deres Befaling.«

»Er De forberedt paa at bære Følgerne af Deres Ulydighed i denne vigtige Sag?«

»Jeg er forberedt paa alt. Jeg bryder mig ikke om Fremtiden — i ingen Henseende.«

»Saa vil jeg sige Dem én Ting,« sagde han med det vilde, onde Blink, som undertiden kom i hans sorte Øjne, naar han var meget alvorlig. »De har kun én Udvej. Enten gør De Planen færdig og sender mig den i Morgen, eller ogsaa lader jeg Sagen gaa sin Gang med det Resultat, at Deres Forlovede bliver angivet som Spion. De forstaar altsaa, at kun *De* kan frelse ham.«

Hun stod foran ham, stiv, tavs og med aaben Mund. Den skrækkelige Sandhed gjorde hende stum.

Hun havde kæmpet imod ham med den faste Beslutning ikke mere at gøre sig skyldig i dette Forræderi. Men hun

havde som altid kun lagt Spillet i Spionens Haand. Hun havde ladet sig besnære af sin Kærlighed til Gilbert Shand, som ene og alene hun kunde frelse fra Skændsel. Maa-ske han endnu før i Morgen vilde blive arresteret som For-ræder imod sin Dronning og sit Land.

»Har De da ingen Medlidenhed?« udbrød Irma med en hæs, fortvivlet Stemme. »De véd godt, at jeg elsker ham. Det har Deres Spioner, hvem det saa end er, rimeligvis fortalt Dem. Og nu gør De Fuldendelsen af mit forræderske Værk til Prisen for hans Frihed. Det er skændigt. Jeg er Deres Offer. Jeg er altid Deres Offer.«

»Baade ved Midler, der staar i min Magt, og ved at anvende min Indflydelse i Paris tror jeg, at jeg kan forhindre, at Sandheden naar til Udenrigsministeriet i London. Hvis den gør det, saa vil det sige det samme, som at Shand bliver indviklet i denne Sag. Men jeg forsikrer Dem, at jeg er meget ædelmodig, thi hvis De udfører Deres Hverv, saa vil jeg sørge for, at der ikke falder nogen Mistanke paa Deres Forlovede. Det lover jeg Dem. Hans Fremtid hviler helt i Deres Haand.«

Han tog en hemmelig Depeche op af Lommen og rakte hende den, idet han sagde:

»De kender Nøglen til dette Ciffersystem; læs selv.«

Hun tog det skæbnesvangre Papir med sine skælvende Fingre og dechifrerede langsomt Bogstaverne. Et Øjeblik efter havde hun set hele Sandheden.

Det var en Rapport fra Underretningsdepartementet i Paris, som meddelte, at den engelske Agent Saunderson vidste Besked med ét af de fortrolige Dokumenter, de var i Besiddelse af, ét af de sidste, de havde faaet, og at han var i Paris og anstillede Undersøgelser. Det var heldigt, stod der i Depechen, at den engelske Agent ikke havde Kendskab til de virkelige Planer, men kun til Kopien af Udvalgets Dokumentfortegnelse. Brevet opfordrede til Slutning La Touche til at vise den største Forsigtighed og Omhu, da det britiske Udenrigsministerium paa et Øjeblik kunde blive under-

rettet af Saunderson, og man kunde lægge en Fælde for at fange ham.

»Jeg haaber, at dette har overbevist Dem om, hvor vigtig Sagen er,« sagde han, da hun var færdig med Depechen. »Der kan ikke være Spor af Tvivl om, at hvis et eneste Ord om denne Sag naar til London fra Paris, saa bliver Deres Forlovede mistænkt.«

»Det lader i alt Fald til, at denne engelske Agent Saunderson har Mistanke om Sandheden,« sagde hun mørkt. »Jeg har hele Tiden følt, at dette maatte føre til Skændsel for mig.«

»Det behøver det ikke, hvis De fuldender Deres Part af vor Kontrakt,« svarede han. »Jeg vil ikke et Øjeblik lægge Skjul paa, at det er en meget alvorlig Vanskelighed, at Engländeren har faaet noget om dette at vide; men det er i vor fælles Interesse at forhindre Opdagelsen.«

Han kunde se paa hende, at hans Ord gjorde den ønskede Virkning. Gennem en Kilde, som hun mindst ventede, havde han for længe siden overbevist sig om hendes Kærlighed til Gilbert og vidste godt, at hun vilde gøre alt for at frelse ham.

»Opdagelsen!« gentog hun. »Det er altsammen Deres Skyld! Jeg har forsynet Dem med disse Kopier med overhængende Fare for at blive opdaget, blot fordi De var i Besiddelse af min Hemmelighed, og fordi De terroriserede mig. Jeg blev Deres Elev og Medhjælper i dette Spionsystem, og nu truer De med at ødelægge mig, hvis jeg ikke bliver ved. De er ubarmhjertig.«

»Jeg ønsker den færdige Plan over Portsmouth, og De maa skaffe den til Veje i Nat,« sagde han. »I Morgen kan det være for sent.«

»For sent! Det er for sent allerede nu,« udbrød hun bitert. »De har ødelagt mig, det er uundgaaelig Ødelæggelse.«

»Nej, nej,« sagde han beroligende, »hvis De vil levere mig Planerne i Morgen, saa indestaar jeg Dem for, at Deres Forlovede bliver fri for hvilken som helst Mistanke. Husk, at jeg altid har holdt mit Ord til Dem.«

»Men jeg *kan* ikke,« forsikrede hun. »Det er for farligt. Jeg har ikke Kræfter til det og tør ikke gøre det igen.«

»Passiar,« udbrød han. »Husk paa, at naar De fuldender det Arbejde, De har lovet at paatage Dem, saa hindrer De baade, at Deres Forlovede og De selv bliver mistænkt.«

Hun gyste. Da hun var traadt ind i dette Værelse, havde det været hendes faste Beslutning at trodse denne Mand. Hendes store Kærlighed til Gilbert bevirkede, at hendes Forræderi syntes hende endnu mere utilgiveligt og syndigt end før, og selv med den Risiko, at hun blev opdaget, vilde hun kæmpe heftigt for sin Frihed. Men den skrækkelige Sag saa' nu helt forskellig ud. Hun holdt Gilberts Fremtid i sin Haand. Det var hende, som havde forraadt ham. Burde hun saa ikke gøre alt, hvad der stod i hendes Magt, for at frelse ham? Saaledes ræsonnerede hun, medens de begge tav et Øjeblik.

»Jeg taler ganske ærligt med Dem, Mademoiselle,« begyndte han igen. »Det er af største Vigtighed for vort Krigsministerium at faa disse Planer, og alle de Depecher, jeg har faaet fra Ministeren i de sidste Dage, driver mig til at formaa Dem til uden Tøven at fuldende dette Arbejde.«

»Véd de i Ministeriet, at jeg er Spion?« stønnede hun.

»Ja. Et Menneske, der har udført et saa fortræffeligt Arbejde for Frankrig, som De har gjort, fortjener sikkert officiel Anerkendelse.«

Det var Usandhed; men han sagde aldrig Sandhed, naar en Løgn syntes ham gavnlig.

»Men De véd ikke, hvad jeg har lidt i de sidste Uger,« sagde hun stammende. »Dag og Nat siger min Samvittighed mig, at jeg har forraadt England til dets Fjender, at jeg har —«

»De taler, som om De var Englænderinde,« afbrød han hende. »Naar bliver De engang overbevist om, at De i Virkeligheden er fransk, og at De gør Deres Fædreland en uhyre stor Tjeneste?«

»Hvis jeg gifter mig, bliver jeg Englænderinde,« svarede

hun. »Det er den Kendsgerning, der volder mig saa megen Sorg.«

»Ak, Mademoiselle,« sagde han med et Smil og tændte sig en ny Cigaret, »naar man ønsker at glæde sig ved Livet, saa bør man ingen Sorger have. Jeg har ingen — absolut ingen. Det er det eneste rigtige.«

»Ja, det kan være meget godt at tale saaledes,« sagde hun fortvivlet; »det er klart nok, at De ingen Sorger har, og De har heller ingen Medlidenhed med en forsvarsløs Kvinde.«

»Jeg tror ikke, De kan beskylde mig for at være ugalant,« svarede han. »Nej, der har saamænd været Tider, da jeg nær var bleven forelsket i Dem. De er en meget smuk Dame, Mademoiselle.« Han maalte hende med et kritisk Blik, medens han sad og røg, og tilføjede: »Jeg tror virkelig aldrig, jeg har truffet nogen, der saa' bedre ud end De.«

»Det er en daarlig Lejlighed til at sige Komplimenter,« udbrød hun. »Enhver Kvinde véd bestemt, hvordan hun ser ud, og jeg er ingen Undtagelse.«

»Det er uheldigt, at De er forelsket, meget uheldigt,« bemærkede han. »Kærlighed er Skyld i alle en Kvindes Ulykker. Man kunde naturligvis ikke tro, at De med Deres Skønhed helt skulde slippe for den Sygdom; men det gør ganske vist Sagen meget indviklet, at De elsker den Mand, som kan blive mistænkt.«

Hun sukede. Denne Depeche fra Paris viste klart, at Hemmeligheden snart maatte komme ud. Hun saa', at den eneste Mulighed for at frelse den Elskede var at adlyde denne Mand. Hans Magt over hende var snarere tiltaget end aftaget. Hun var hjælpeløs i hans Haand.

»Hvad har De saa i Sinde at gøre?« spurgte han. »Der er ingen Tid at spille. Jeg maa have de fuldstændige Planer i Morgen tidlig; for jeg antager, at Udvalget i den sidste Uge har omordnet Forslagene og nu er gaaet videre til andre Sager.«

»Nej,« udbrød hun, »jeg kan ikke, jeg kan virkelig ikke! Naar jeg sidder og kopierer om Natten, er jeg bange for, at

hver Lyd betyder, at jeg bliver opdaget. Og hvis jeg bliver det, vil jeg tage Livet af mig. Jeg kunde ikke taale deres Bebrejdelser.«

»Men,« spurgte han og bøjede sig frem imod hende med ualmindelig Alvor, »vil De ikke skaffe mig disse Planer for Deres Elskedes Skyld?«

Hun tav.

»Jeg kan ved hemmelige Midler, der heldigvis er i min Magt, hvis jeg ønsker det, forhindre at Sandheden bliver afsløret her i England. Jeg er aaben og ærlig imod Dem. Hvis jeg faar Planen i Morgen, lover jeg Dem og Deres Forlovede, at der ikke skal falde Mistanke paa nogen af dem. Vil De ikke gøre dette for hans Skyld?«

Hun aandede tungt. Hun stod der med Haanden støttet imod det Bord, han sad paa, for at holde sig oprejst. Hendes Ansigt var ligblegt. Han iagttog hende i Tavshed og ventede paa Svar. Han havde ikke sagt hende Sandheden.

»Hør nu,« sagde han tilsidst og saa' paa sit Uhr, »Klokken er mange. Hvad bestemmer De Dem til?«

»De tvinger mig jo,« sagde hun langsomt i en bitter Tone. »Jeg vil fuldende Planen for hans Skyld — for at frelse ham.«

»De er dog altid fornuftig, Mademoiselle,« udbrød han. »I denne Sag vilde det være meget taabeligt at optræde anderledes. Naar jeg tænker paa, hvad der er hændet mellem os to, saa tror jeg, at De i alt Fald har Tillid til mig og kan være overbevist om, at jeg opfylder min Del af Kontrakten. I Morgen skal jeg telegrafere til Paris og til vort Gesandtskab i London, og Deres Forlovede vil saa være i Sikkerhed. Ved Middagstid i Morgen maa De træffe mig her med Planen.«

»Nej, nej, jeg kan ikke,« erklærede hun. »Jeg er bange for, at Folkene her kan genkende mig, og de kunde jo sladre.«

»Saa mød mig paa det Sted paa Landevejen ved Udkanten af Skoven, hvor vi har truffet hinanden før. Jeg skal vente

Kogning og fin Anretning

anbefales.

St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen

modtager Elever i Sang og Klaverspil. —
Reference: Hr kgl. Kapelmester Rung.
Schönbergsgade 9.² Træffes 10—1.

Forretningsdamer tilbydes
god **Middagsmad** og **Kaffe**
eller **fuld Kost** hos Frk. **Kir-
stine Marx**, St. Annæplads 18, 3. S. o. G.

Sophie Spies

modtager Elever i Tegning og Maling m.
m. — Træffes 10—2.

Rathsacksvej 4, 2. S.

Tysk

Undervisning og Konversation.

Astrid Jürs, Østersøgade 32, 1. Sal.

Husholdningsskole.

3 Maaneders Kursus for unge Damer i
daglig og fin Madlavning. Sødskende Mo-
deration. **Østerbrogade 3, Stuen.**

Aftenkursus fra 7—9 i

Kunstbroderi og alle Slags fine Haandarbejder.

Frøken Poulsen, Roarsvej 2, 4. Sal.

Møbler oppoleres og istandsættes

Specialitet:

Antike Møbler. Snedker **Carl Karlsen**,
18, Meinungsgade, Kælderen.

Skole for Drengene.

B. Heiberg, Gl. Kongevej 162 B.

Thehuset Nr. 1.

Kongens Nytorv 14.

Eneudsalg af
Fru Emmy Thulstrups
Konfekt.

Alice

er en Konkurrence-Nederdel af
stærkt engelsk Cheviot, sort og
blaat. »Alice« koster: helt glat 7
Kr., med elegant Biesebesætning 8¹/₂
Kr., helt gennemforet 9 Kr., faas
kun hos

Brdr. S. & P. Petersen,

Slagelsegade 6. 1.

og

Østerbrogade 19.

Telefon 20063.

Anretning.

Al Pynt til finere
Anretning læres hur-
tigt, grundigt og
billigt. Enetimer for Husmødre. Hinde-
gade 3, 4. Sal. **Kristine Nielsen.**

Abonnér paa „Damerne Blad“

Musikundervisning.

Elever modtages efter Professor Hornemans Methode.

Frk. Anna Svendsen,
Gothersgade 63, 3. Sal.

Klaverundervisning.

Honoraret er: Børn 5 Kr. mdl.
Voksne 6 Kr. for 2 Timer ugl.

Fru Olga Olsen,
Lipkesgade 17, 3. S. Tr. 12—3.

Stenografi. Kursus 50 Øre. Enetimer gratis (Smiths Premier). Cand. phil. **Christensen,** Krystalgade 7, 3. Sal.

KOSTUMER

modtages til Bestilling. Nyeste Snit; garanteret Pasning. Stof modtages til Syning. Tilskærer N. C. HANSEN, Falkoneralle 73.

Specialitet i

Egetræsspisestuemøbler.

Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Systue. Overstykker og Spadesere- samt Ridedragter syes af **N. Christensen,** fhv. Tilskærer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15, 4. Sal.**

Undervisning i Tegning og Maling paa Lærred, Fløjel o. s. v.
Sølvgade 87, 3. Sal tilh.

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen. Damerne medbringe selv Stoffet og klipper og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,
14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Klaverundervisning for Børn og Begyndere gives af **Frk. Langsted,** Blegdamsvej 4.

Sygepleje-
Bureauet **„Samaria“**
Frederiksvej 6, 2. F. Tlf. Valby 181.

Rajah The

faas overalt

FODLÆGE

Christiane Ottsen (lægeuddannet).
Konsultation Kl. 11—5.
Østergade 9, 2den Sal.

Klaver-Undervisning

tilbydes.

Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, 2 Indgang ad Gitterporten.

Tysk og Dansk.

Fru Anna Nording, Nørregade 34.

Dame-Frisør-Salonen

„LA PARISIENNE“

11, Pilestræde 11, 2. S.

Sammenspil og Akkompagnement

tilbydes af

Frk. ANNA NIELSEN,
Viktorigade 22. 1. Sal.

DEUTSCH.

Unterricht für Damen und Kinder durch
Fräulein Krenchel,
Forhaabningsholms Allé 8, 3. Sal.

Sygeplejerske Regina Nielsen,

St. Pederstræde 43, 1. Sal,
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

ENGELSK.

Undervisning tilbydes saavel i Elevens Hjem som hos **Frk. Rauch,** Nørrefaimgaade 48, 2 Sidesal.

Deutscher Unterricht für Damen und Kinder.

Fräulein **Emma Sørensen,**
Nørrebrogade 68 A., Stuen til højre.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Nr. 32 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 19 • 1902

Ved Køb af Spisestue- og Soveværelsemøbler.

UNGE FOLK der skal have Udstyr kan spare 25 pCt. ved at købe hos mig. — Stort Lager
CHR. HANSEN, Snedkermester,
40, Pilestræde 40. 1. og 3. S. Bagh. Aabent hver Helligdag til Kl. 12. Alt med Garanti.

Kursus

i finere Haandarbejder. **Fru Agnes Andersen,** Ryesgade 1, 4. Sal t. v. Hj. af St. Hansgade.

Møbler oppoleres og istandsættes

Specialitet:
Antike Møbler. Snedker **Carl Karlsen,** 18, Meinungsgade, Kælderen.

Fransk

ved en indfødt fransk Dame. Ny Methode for Voksne og Børn. Pris 1 Kr. pr. Time, 3 Børn paa et Hold 1½ Kr.

Fru A. Rammeskow,

Præstøgade 15, 4. Sal. Ø.

Træffes fra Kl. 10—1.

Anretning. Al Pynt til finere Anretning læres hurtigt, grundigt og

billigt. Enetimer for Husmødre. Hindegade 3, 4. Sal. **Kristine Nielsen.**

Vask og Strygning.

Specialitet: Manschetskjorter.
 St. Kongensgade 35, St. o. G.

Tysk

Undervisning og Konversation.

Astrid Jürs, Østersøgade 32, 1. Sal.

Forretningsdamer tilbydes god **Middagsmad** og **Kaffe** eller **fuld Kost** hos Frk. **Kirstine Marx,** St. Annæplads 18, 3. S. o. G.

Aftenkursus fra 7—9 i

Kunstbroderi og alle Slags fine Haandarbejder.

Frøken Poulsen, Roarsvej 2, 4. Sal.

Piano-Undervisning

tilbydes af en øvet Lærerinde. **Pauline Hansen,** Hertuf Trollesgade 19, 1. S. tv.

Fru S. Skottes Sy-Atelier

for Modernisering af Dameoverstykker.

101, Vesterbrogade 101, 4. S.

Ligtorneoperater **N. P. Nielsen,** Hertuf Trollesgade 1, 1. Sal.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i **største Udvalg**. Trykt Vejledning, **hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri**, Portræt, Genrebillede etc., udleveres med Priskurant **gratis**. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD,

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe havest paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. — Hatte moderniseres — **Juliane Møller**, Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg**, Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.
Telefon 16,576.

~ Patent Sofasenge ~

alle Systemer. — Møbel-Udstyr leveres. —
L. Haremsst & J. Kiehn,
Østerbrogade 12.

Musikundervisning

for Begyndere og Viderekomne ved **Fru Gregers-Hansen**. — Meget moderat Betaling. — Træffes mellem 11—1.
Martinsvej ved Vodroffsvej.

Damefrisering

samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturtro, saavel for ældre som yngre Damer.
Pilestræde 3, 2. Sal, ved Østergade.

Leçons et conversations françaises.

Mademoiselle
Hortense Tissot-Bossardt,
J. A. Schwartzgade 28. Ø.

Undervisning

tilbydes i **Klaver.**

Fru M. Schou Nielsen,
Pilestræde 33, 4. Sal.

Klaverundervisning

tilbydes **Børn og Begyndere**.
Classensgade 51, 3. S. t. v.

— DAMER —

som ønske at afhænde deres aflagte Klæder, bedes skriftlig eller mundtlig henvende sig i **Griffenfeldtsgade 35A**, Stuen. Therese Nielsen.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,
Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

Violinspil.

Elever modtages. **Helga Nielsen**,
H. C. Andersensgade 4, 4. Sal.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.
Kgl. Translatør H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af
Fru **C. Colban-Haabjorn**, Direc-
trice, Guldbergsgade 5, Stuen.

Dem der ved Middagstid. Og gaa saa,« tilføjede han, »og gid De maa have Held med Dem! Husk saa paa, at De hjælper Deres Land, at De hjælper Republikken langt mere end alle disse Deputerede, som sludrer i Kamret.«

»Aa, lad være med at tale paa den Maade,« udbrød hun. »Jeg kan ikke taale at tænke paa, at dette Forræderi kan føre til Krig, at disse uskyldigt udseende Tegninger kan lægge Grunden til frygtelige Blodsudgydelser, og at Fjenden muligvis kan trænge ind i England.«

»Og dog er det sandt,« bemærkede han. »Deres Tegninger er Nøglen til England.« Han tilføjede: »Skal jeg følge Dem paa Vej? Det er en ensom Vej, og Klokken er næsten ti.«

»Nej,« sagde hun fast, »vi maa ikke ses sammen. Jeg er ikke bange for at gaa alene. Jeg er kun bange for det Arbejde, jeg er nødt til at udføre i Nat, naar alle sover.«

»De har været heldig hidtil, hvorfor skulde De saa ikke være det nu?«

»Fordi jeg ingen Kræfter har og er plaget af onde Anelser. Jeg er overbevist om, at der forestaar en skrækkelig Katastrofe.«

»Aa Snak,« sagde han leende. »Det er Bevidstheden om, at Deres Forlovede er i Fare, som gør Dem nervøs. Skynd Dem tilbage, gør Tegningen færdig og sov saa roligt. Naar De træffer mig i Morgen, er jeg sikker paa, at De er frisk og glad igen. Jeg kender Dem, Irma.«

»De lover mig altsaa højtideligt, at De vil hindre, at der falder nogen Mistanke paa Gilbert Shand, hvis jeg gør dette?«

»Ja, det lover jeg Dem,« svarede han. Han tog hendes Haand og sagde Godnat, medens hun bleg og bevæget, men bestemt paa at frelse sin Elskede, gik ud i det lyse Maaneskin. Hun havde maalt sin Magt med hans og havde lidt et fuldstændigt Nederlag. For at frelse sin Elskede skulde hun nu udføre dette sidste Mesterstykke af Spioneri, som vilde give Franskmændene Nøglen til England. Hun var fortvivlet, medens hun gik møjsommeligt hen ad Landevejen, og hun mumlede en Bøn med sine hvide Læber. For sin egen

Skyld var hun lige glad. Hun tænkte kun paa sin Elskede, som hun saa skammeligt havde forraadt. Nu vilde hun frelse ham, selv om hun blev opdaget, og blev hun det, vilde hun tage Livet af sig, Døden skulde være hendes Straf.

Da hun var gaaet, lo La Touche stille, ringede paa Klokken, bestilte sig i en lystig Tone noget Whisky og Soda-vand, kastede sig saa i en Lænestol og begyndte at ryge igen.

»Det var som jeg ventede, Mademoiselle,« sagde han halvhøjt, »De vil gøre alt for at frelse denne Mand. *Bien!* Nu véd jeg, hvorledes jeg skal tage Dem. Før var jeg lidt usikker, for De har et løjerligt Temperament. Men det lader til, at denne Kæreste er nyttig. Maaske man kan bruge ham senere engang.«

Medens han saa drak sin Whisky, som Opvarteren bragte ham, mumlede han:

»I Morgen har vi Planerne fuldstændige. Det er det fineste Stykke Arbejde, som jeg nogen Sinde har udført. — Den Kæreste er for Resten maaske overflødig. Vi maa se at blive af med ham.«

Hans opfindsomme Aand var allerede sysselsat med en ny og snedigere Plan, hvis Samvittighedsløshed man kunde se af hans glade og fornøjede Væsen. Det Væv, som han havde indspundet den stakkels Irma i, var der ingen Udvej fra. Hun var hans forsvarsløse Offer. Hun løb al Risikoen, medens han høstede alle Belønningerne.

»Ja,« sagde han til sig selv, medens han lagde sig tilbage i Lænestolen og røg og tænkte, »saadant et Elskovsforhold er en meget god Ting. Det gør en Kvinde langt lettere at styre. Hvis hun ikke elskede denne Mand, vilde hun sandsynligvis gaa lige hen og begaa Selvmord eller gøre noget lignende latterligt. Men under disse Forhold beholder hun Hovedet køligt blot for at holde Haanden over ham. For mig er denne Kæreste meget heldig. Og hun tænker paa at gifte sig med ham!« Han lo kynisk, som om denne Tanke var overordentlig morsom.

»Min smukke Mademoiselle, De kommer snarere til at have et Liglagen paa end et Brudeslør!«

KAPITEL XX.

Portsmouths Forsvar.

DEN Nat, medens hele Arkholme sov, listede Irma i sin perlegraa Kjole med Kniplingsbesætning sig ud af sit Værelse og begav sig ned til Biblioteket med sine Blyanter og den ufuldendte Tegning i Lommen.

Det var lykkedes hende at naa Huset, lige før det blev lukket, og da hun havde fundet paa en Udflugt lige over for Susanne, lod hun hende gaa og sad saa over en Time ubevægelig og stirrede ind i Kaminilden. Hun sukke og stønnede i sin Sjælekval. Hun var nødt til at give La Touche disse Planer. Hos ingen, selv ikke hos Gilbert, kunde hun finde Raad eller Sympati. Hun var alene, fuldstændig alene.

Hun saa' sig nervøst om og gyste. Saa sad hun atter, stiv og fordybet i sine egne Tanker. Klokken slog to; derved blev hun skræmt op. Hun aabnede sin Skrivebordsskuffe og fremtog Planen og Nøglen til Jærnskabet. Hendes Haand kom til at berøre en lille blaa Flaske, som laa der. Med et bittert Smil tog hun den og holdt den op imod Lyset. »Jeg kan snart komme til at trænge til den,« mumlede hun, »meget snart.« Hun sukke, da hun satte den lille Flaske tilbage. Saa listede hun sig af Sted.

I Bogsalen skinnede Maanen klart gennem de malede Ruder, ligesom den havde gjort sidste Gang, hun var ved at tegne. Med et bestemt Udtryk i sit blege, nervøse Ansigt tændte hun Lysene og aabnede saa det store Skab.

Hun var ikke længe om at finde den Plan, hun skulde have, for hun kunde se dens Nummer i Protokollen. Hun aabnede den og lagde den paa det store Egetræsbord. Et eneste Blik viste hende, at de nye Planer til disse Befæstninger var færdige. Mere end Halvdelen havde hun allerede

markeret paa sin Plan. Nu begyndte hun at tegne Resten, som var bleven tilføjet under Udvalgets sidste Møder.

Det var et langt og vanskeligt Arbejde, men hun havde altid været meget dygtig til at tegne, og La Touches Instruktioner havde gjort hende endnu flinkere. Hun var ikke blot nødt til at tegne alle Befæstningsværkerne, men maatte ogsaa kopiere fire mindre Planer, der viste de nye Fæstningsværker efter en større Maalestok og Antallet af de Kanoner, der skulde opstilles, og disses Kaliber og Art.

Hun arbejdede flittigt i et Par Timer. Hun standsede næppe en Gang, undtagen naar hun gik hen til Skabet og søgte efter et andet Papir, hun skulde bruge. Den Plan, Udvalget havde udarbejdet, var meget omfattende, og i Forbindelse med de undersøiske Miner, som allerede var kendte i Paris, skulde den utvivlsomt gøre Portsmouth uindtagelig.

Hun var færdig med at tegne og sysselsat med at gøre Uddrag af Dokumentbogen, da hun pludselig hørte en Lyd i den anden Ende af den gamle Sal, der nu var ganske mørk; for Maanen skinnede ikke længer paa Vinduerne.

Hun fo'r sammen og tabte sit Blyant.

Men i næste Øjeblik smilede hun; for hun vidste, hvor ofte Panelet og Loftet knagede. Saa tog hun da sit Blyant op igen og fuldendte sit Arbejde.

Hun frelste Gilbert for en uretfærdig Anklage, sagde hun til sig selv. Hun var Spion, en Kvinde, der ikke var værdig til at vise sig sammen med andre Mennesker. Hun forraadte sin Onkel paa en skammelig Maade, skønt han ligefrem havde reddet hende fra at dø af Sult, og hun forraadte den Mand, som elskede hende. Alt dette var sandt; men hun holdt sit Ord til La Touche, og hun frelste Gilbert. Under disse Tanker kopierede hun ivrigt de Linier, han havde skrevet. Hun blev træt i Haanden og standsede et Øjeblik. Hvis hun nu blev opdaget her, hvad skulde hun saa gøre? Hun huskede pludselig den lille Flaske og smilede bittert.

La Touche havde jo givet hende Løfte om Frelse, og i sin Fortvivlelse troede hun ham.

Den næste Dag kunde hendes Onkel og hans Kolleger vide, at Franskmændene var indviede i deres Hemmeligheder. Men vilde nogen mistænke hende? Nej. Den eneste Person, som muligvis kunde blive mistænkt, var Gilbert. Jo, hun var beredt til at gøre dette for at frelse ham fra den skrækelige Mistanke, som han ikke vilde kunne rense sig for. Og hun vedblev at kopiere med den yderste Omhu.

Endelig rejste hun sig med et dybt Suk. Hun var færdig. Hun havde frelst ham! Ak, dersom han blot vidste — hvis han dog blot vidste Sandheden!

Hun lagde Dokumenterne paa deres Plads igen, laasede Skabet, blæste Lysene ud og listede sig tilbage til sit Værelse.

Dér laasede hun sig inde og lagde Papirerne i en Konvolut, som hun saa gemte i Skrivebordet. Medens hun gik forbi det store Spejl, saa' hun, hvor bleg og elendig hun var, og standsede. Hun blev forskrækket over at se sig selv. Hun tog sig med begge Hænder til Hovedet, skød de sorte Lokker tilbage med en vild Bevægelse og raabte ligefrem: »Nej, nej, jeg er for ung! Jeg véd, at jeg har syndet, men jeg kan ikke, jeg tør ikke dø.«

Hun aandede hurtigt og stod og rokkede frem og tilbage, idet hun støttede sig til Toiletbordet.

»Gilbert, jeg elsker dig,« sagde hun højt med en Stemme, der dirrede af Lidenskab. »Det er min Kærlighed til dig, der hindrer mig i at tage Livet af mig i Nat. Hvis det ikke var, fordi jeg endnu klyngede mig til det Haab, at vi en Gang kunde blive Mand og Hustru, saa vilde jeg brænde disse Tegninger og tage Livet af mig i dette Øjeblik; men jeg elsker dig, jeg kan ikke dø og forlade dig. Du er min!«

Og hun slog Hænderne fortvivlet sammen, medens hun stod der, og de hede Taarer strømmede ned ad hendes blege Kinder.

KAPITEL XXI.

Kvinden.

Den næste Dag øsede det ned. Arkholme og hans Kolleger var i Biblioteksalen sammen med Gilbert henad ti, medens Irma sad ved Kaminen i sit Boudoir og passiarede med Vivi.

»Du ser saa frygtelig bleg ud i Dag,« bemærkede Vivi.
»Hvad er der i Vejen?«

»Jeg har saadan en skrækkelig Hovedpine. Jeg vaagnede med den i Morges og kan ikke blive af med den igen.«

»Saa har du vist spillet for meget Golf i Gaar,« svarede Vivi.
»Du er ikke vant til saa stærke Anstrengelser. Og det er desuden altid farligt at køre hjem, naar man er saa varm.«

»Men det var en morsom Dag, ikke sandt?«

»Jo, for dig naturligvis,« sagde Kusinen leende.

»Hvorfor netop for mig?«

»Fordi Gilbert var der.«

Irma rødmede.

»Det kan ikke nytte at skjule Sandheden, min Ven,« vedblev Vivi. »Jeg véd, at du er meget forelsket i ham. Men jeg har altid troet, at det, Folk sagde om Hildas Koketteri med ham, var Sandhed.«

»Nej, nej.« udbrød Irma hurtigt, »Folk er altid saa raske til at drage gale Slutninger. Han færdedes kun saa meget med Hilda, fordi Ronald selv opfordrede ham til det. Desuden er han jo hendes Fætter og hendes Barndoms Legekammerat. Men de, der ikke vidste Sandheden, de skulde jo snart lave en Historie ud af det.«

»Ja, lige før Ronalds Død var det næsten en Skandale. Han saas jo altid sammen med hende.«

»Det var Ronalds Skyld,« forsikrede Irma. »Han vilde være Politiker, men ønskede ikke, at hans Kone altid skulde være alene, saa det var meget naturligt, at han bad hendes Fætter tage sig af hende.«

»Hilda er køn, og Gilbert er en fiks Fyr, saa det var ganske naturligt, at de blev forelskede i hinanden,« bemærkede Vivi. »Det var taabeligt af Ronald og galt lige over for Hilda.«

»Har du hørt fra hende i denne Uge?«

»Ja, i Gaar. Hun er i Cannes med sin Moder. Saisonen er endnu ikke begyndt. De har været i Monte Carlo, men der var ikke rigtig Liv dér. Den Stakkels, hun holdt saa meget af Ronald. Hvad maa hun ikke lide!«

»Ja, det maa være skrækkeligt for hende,« sukkede Irma. Hendes Skinsyge paa Lady Casterton var nu bleven forvandlet til Sympati.

»Gud véd, om man nogen Sinde faar Sandheden at vide om den stakkels Ronalds sørgelige Død,« bemærkede Vivi.

Det gav et lille Sæt i Irma. Hun undgik altid dette Æmne.

»Politiet har vel gjort sit bedste,« svarede hun.

»Det er rædsomt at tænke sig, at man kan blive myrdet saa pludseligt og paa saadan en Maade, uden at der bliver opdaget Spor af Forbryderen. Men jeg tror nu, at Opdagelsespolitiet en skønne Dag finder en Nøgle til Gaaden.«

»Hvorfor tror du det,« spurgte Irma. »Det er ikke mere end en Uge siden, at din Fader sagde, at der ikke var blevet opdaget noget som helst.«

»Det er ganske rigtigt; men da Fader var i London forleden, mødte der en Opdagelsesbetjent hos ham i Krigsministeriet — jeg tror, han hed Banner — og han antydede, at de rimeligvis snart vilde have den Sag opklaret; den var endnu mere forbavsende, end man skulde have troet.«

»Har Politiet virkelig opdaget noget?« udbrød Irma, idet hun stirrede paa Vivi. Hun kæmpede for ikke at røbe den skrækkelige Sindsbevægelse, hun var kommet i.

»Ja,« svarede den anden. »Det lader til, at Opdagelsespolitiet i al Hemmelighed har arbejdet stærkt. Du husker nok, at man ved Ligsynet fik at vide, at Ronald havde truffet en Dame i en Droske, og at han var kørt bort med hende. De har nok hele Tiden søgt at opdage, hvem den

Dame var, og det skal endelig være lykkedes dem at faa det at vide.«

»Er det sandt?« stønnede Irma. Hun greb fat i sin Stol, og hun følte, at hendes Ansigtsudtryk maatte vække Mistanke hos Vivi.

»Ja,« svarede hendes Kusine. »Men hvordan er det dog, du ser ud? Du er jo ligbleg. Læg dig hellere et Par Timer og se at faa den Hovedpine til at gaa over.«

»Nej, jeg vil ikke lægge mig,« svarede Irma. »Jeg har næsten ikke sovet i Nat; det er vel derfor, jeg ser saa daarlig ud. Men denne Sag interesserer mig meget. Jeg har hele Tiden været meget nysgerrig efter at vide, hvem denne hemmelighedsfulde Kvinde var.«

»Ja, mere véd jeg ikke. Fader fortalte mig det, jeg har sagt dig, da han kom tilbage, og bad mig om at lade være med at sige det til nogen. Jeg har naturligvis kun fortalt dig det. Du maa endelig ikke lade det gaa videre, for Politiet siger, at det er nødvendigt, Sagen holdes hemmelig.«

»Naturligvis skal jeg ikke sige det til nogen, det lover jeg dig.«

»Naa, det er godt. Opdagelsesbetjenten har fundet den Droskekusk, som kørte Damen, og han fortalte en meget mærkelig Historie. Han har allerede identificeret Ronald ved Hjælp af hans Fotografi, og han mener, at han kan kende Damen igen.«

»Er det muligt?«

»Ja,« vedblev Vivi; »men det lader til, at denne Opdagelsesbetjent, Banner, eller hvad han hedder, ikke har ladet Græsset gro under sine Fødder, for han har ogsaa fra en anden Kilde faaet en Nøgle til at løse Gaaden om denne Dame.«

»Véd de virkelig, hvem hun er?«

»Ja, det tror jeg.«

»Saa kan de vel arrestere hende hvert Øjeblik?«

»Det kan de, naar de har tilstrækkelige Beviser.«

»Har din Fader fortalt dig alt dette?«

»Ja, og efter hans Mening er de Begivenheder, under hvilke Ronald blev myrdet, noget af det mest forbavsende i Londons Forbryderhistorie.«

Irma tav. De Tanker, der fo'r gennem hendes forstyrrede Hjerne, forfærdede hende. Med hver Time, der gik, syntes Skæbnen langsomt, men udholdende at indsvøbe hende i sit Net. Før eller senere maatte hun benytte den lille blaa Flaske i Skrivebordet; kun den kunde skænke hendes overanstrengte Nerver, hendes bankende Hjerte Ro, bringe hende Fred, Fred for stedse!

»Det er skrækkeligt,« udbrød hun, blot for at sige noget. »Jeg haaber, Politiet vil løse Gaaden.«

»Det haaber jeg ogsaa, saa Snigmorderen kan faa sin retfærdige Straf. Nogle af de allerdygtigste Opdagelsesbetjente i London arbejder paa det, og det synes endelig, at de har naaet et Resultat.«

I dette Øjeblik blev Døren aabnet, og heldigvis for Irma traadte Husholdersken ind for at tale med Vivi. Dette gav den blege Kvinde Lejlighed til at undslippe, og hun skyndte sig op paa sit Værelse. Fra Vinduet derinde stirrede hun ud i Regnen og Taagen. Hun saa' paa Uhret, Klokken var allerede halv Tolv. Der var ingen Tid at spille, hvis hun vilde holde sin Aftale med La Touche.

Hun klædte sig om og gik saa ud i det øsende Regnvejr. Susanne mødte hende paa Trappen og udtrykte sin Overraskelse over, at Frøkenen vilde gaa ud i det Vejr.

»Det vil gøre mit Hoved godt,« svarede hun, »jeg trænger til Luft.«

Med disse Ord gik hun ud og vandrede ned ad Grusgangen. Parken saa' uhyggelig og trist ud i det graa Regnvejr; men Omgivelserne svarede godt til hendes eget sørgmodige Hjerte. Hun var stivnet i Fortvivlelse, hun følte, at hun ikke kunde reddes. Der var intet Glimt af Haab, paa alle Sider var hun omringet af Brøde og Rædsel, hvert Øjeblik kunde Sandheden komme frem.

Medens hun tænkte paa dette, gyste hun. Skulde hun ikke, naar det blev Nat, tømme den lille Flaske?

Hun ænsede ikke Regnen eller det plaskende Mudder; hun trykkede Dokumenterne imod sit Bryst. Hun vilde hellere være død end overlevere dem til La Touche; men han var skaanselløs, og hvis hun ikke adlød ham og tog Livet af sig uden at opfylde sit Løfte, saa vilde Gilbert blive mistænkt. Hun var fuldstændig haabløs, hun var fuldstændig ligegyldig. Det, som Vivi havde fortalt hende, gjorde det klart, at Sandheden meget snart vilde komme ud. Og saa?

Kun Døden kunde befri hende for Skændsel og Straf.

Optaget af disse mørke Tanker gik hun langsmed Skoven, indtil hun pludselig øjnede La Touche, som sad paa Stakittet i Læ af et Træ og ventede paa hende.

»De kommer i god Tid,« sagde han smilende. »Jeg tror, det er første Gang, De har været helt punktlig, og De skal have Tak for det.«

Hun hilste stolt.

»Jeg har sagt Dem mange Gange, at Komplimenter mellem os er uforholdne,« svarede hun, og hun tog den store Konvolut, der indeholdt Forsvarsplanerne, og rakte ham dem.

»*Bien*,« udbrød han, »*très bien*,« og han smilede med en selvtilfreds Mine. Saa spurgte han paa Fransk: »Er De nu helt færdig?«

»Ja,« svarede hun. »Dér er Tegninger af de nye Fæstningsplaner og nøjagtige Forklaringer.«

»Er de kopierede efter det, som Gilbert Shand har indført i Protokollen?« spurgte han.

»Ja,« svarede hun.

»Det er godt,« sagde han. »Siden De altid har holdt Deres Aftale, tager jeg til Dolgelly og telegraferer derfra til Paris, saaledes som jeg lovede Dem i Gaar Aftes, for at benytte min Indflydelse til at redde Deres Forlovede.«

»Ja, ja,« udbrød hun ivrigt, »gør det straks. De kan tænke Dem, hvad jeg har lidt. Jeg er bange for, at Hemmeligheden skal blive røbet.«

Han lo ad hendes Frygt og sagde: »Har jeg ikke givet Dem mit Løfte? De behøver ikke at frygte noget. Skønt jeg er her i Wales, er vort Departement allestedsnærværende. Den Mand, som har opdaget vor Hemmelighed, vil efter Modtagelsen af mit Telegram blive bragt til Tavshed.«

»Hvorledes det?«

Han smilede hemmelighedsfuldt.

»Saa er der altsaa en Mand, der virkelig kender Sandheden?« udbrød hun forskrækket.

»Jeg forklarede Dem jo det hele i Gaar Aftes,« svarede han. »Hvorfor skal jeg gentage det? Desuden har jeg travlt. Jeg maa med 1,30 Toget fra Dolgelly.«

»Hvorhen?«

»Til London, maaske til Paris, jeg véd endnu ikke.«

»Men De vil altsaa hindre, at der falder nogen Mistanke paa Gilbert Shand, ikke sandt?« sagde hun. »Husk, at jeg har givet Dem disse Planer, at jeg har fuldendt dette frygtelige Arbejde for at redde ham.«

»Mademoiselle,« svarede han med en værdig Mine, »jeg har jo allerede lovet Dem at telegrafere til Paris straks. De behøver ikke at være bange mere.«

Han sprang ned og rakte hende sin Haand. Hun lod sine Fingre hvile i hans et Øjeblik, men trak dem saa bort med instinktmæssig Modbydelighed.

»Gaston,« udbrød hun saa, »jeg har vovet alt for at tjene Dem, for at sikre mig Deres Tavshed. Frels mig nu; thi hvis Sandheden bliver bekendt, maa jeg dræbe mig selv. Jeg kan ikke overleve det. Frels mig!« Hun hævede bønfaldende sine Hænder. Hun bad ham om at skaane hendes Liv.

»Vend tilbage og hold Dem rolig, Mademoiselle,« svarede han. »En Tragedie nu kan intet nytte i denne Sag. Overlad alt til mig. Farvel!« Han puttede Pakken i Lommen og tog Hatten af for hende.

Hun stod som en Statue og iagttog ham, indtil han forsvandt. Han havde ikke vendt sig om, men gik sin Vej med

lette Skridt opfyldt af Glæde over, at han endelig havde fuldbyrdet den store Streg.

»Stakkels lille Tosse,« sagde han smilende til sig selv, »det er Synd, stor Synd, fordi hun er saa smuk. Men for os er det maaske det bedste, at hun gør Alvor af sin Trusel. Saa er hendes Læber lukkede, og vi er ganske sikre. Ja, det er maaske alligevel det bedste, at hun tager Livet af sig, baade for hende og for mig.«

Irma vendte mørk og fortvivlet tilbage med en Følelse af, at han til Trods for sine Løfter havde svigtet hende. Hendes Øjne fyldtes med Taarer, medens hun arbejdede sig frem i den øsende Regn. Hun vidste nu, at den eneste Fred for hende var Dødens evige Fred.

KAPITEL XXII.

Den haarde Skæbne.

EFTER at Teen som sædvanlig var bleven serveret i Dagligstuen efter Udvalgets lange og trættende Møde, var Gilbert alene med Irma.

Det var første Gang denne Dag, at han havde Lejlighed til at tale fortroligt med hende, og efter at have set sig om i den store Sal for at overbevise sig om, at de var alene, bøjede han sig ømt ned og sagde: »Du er saa bleg i Dag, min Elskede. Hvad er der i Vejen?«

»Bleg?« gentog hun og fo'r sammen. »Det vidste jeg ikke noget af.«

»Jo, du er ganske ligbleg,« sagde han, »du maa jo være syg, du skulde tale med Doktoren.«

Hun smilede. Hun trængte ikke til nogen Doktor, tænkte hun, kun til en Præst, der kunde kaste Jord paa hende.

Hun sad i én af de lave Stole ved Kaminen, just som hun havde siddet saa mange Gange før, men hun var langt mere elegant klædt, i en smuk lys Silkekjole med en lille Udkæring i Halsen og fastgjort om Livet med et Sølvbælte.

Sophie Spies

modtager Elever i Tegning og Maling m.
m. — Træffes 10—2.

Rathsacksvej 4, 2. S.

Pianoundervisning

gives af

Frk. Christine Hansen,

Danasvej 5, 1. S.

Kogning og fin Anretning

anbefales.

St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen

modtager Elever i Sang og Klaverspil. —
Reference: Hr. kgl. Kapelmester Rung.
Schönbergsgade 9.² Træffes 10—1.

Køb Deres Skotøj i

KONKURRENTEN •

Kompagnistræde 7.

VIGGO BRODERSENS

Musikskole.

KLAVER FLØJTE VIOLIN SANG

==== Fjords Allé 12. ====

FRANSK.

Undervisning for Begyndere og Viderekomne. — Oversættelser besørges hurtig og billig. — Thorupsgade 20, 4.

GOISE BRUN.

Sangundervisning.

Sortedams Dossering 59 E, St.
Træffes 1—2.

Averter ~

i „DAMERNES BLAD“.

Tysk, Engelsk, Fransk,
Russisk, Svensk,
Italiensk, Dansk efter
Berlitz-Methoden.

Handelskorre-
spondance.

Hver Lærer un-
derviser i sit
Modersml.
Program
gratis.

Sproget
tales fra
første Time
og læres meget
let og hurtigt.

Prøvetimer gratis.

Indmeldelser modt. 8—2.

Billes Skole,

Ørstedesvej 69 (v. Aaboulevarden).

Brudeudstyr

syes og broderes. **Fru Clausen,**
Tullinsgade 6, 2. Sal.

KLAVERUNDERVISNING.

Fru Wilhelmine Schytt,
Baggesensgade 4 A, 1. Sal.

Møbler i alle Stilarter

repareres og oppoleres.
Snedkermester **Thomsen,**
St. Kongensgade 108.

ORGEL OG THEORI.

Frk. **Augusta Jørgensen,** Elev
af Hr. Organist Rasmussen. St. Paulsgade
45, 1. Sal t. h.

Dametoiletter moderniseres
efter sidste Journal.

ANNA BECK, (fhv. Direktrice.)
Linnésgade 37, 1. Sal o. G.

Italiensk & Engelsk

Kursus. Enetimer.

B. HEIBERG.

Gl. Kongevej 162 B.

*Unterzeichnete giebt grundlichen Un-
terrict in ihrer Muttersprache.*

JASTRAU, exam. Lehrerin.
Lipkesgade 26, 4. Sal.

Undervisning i **Amatørfotografering**
gives. Plader fremkaldes og kopieres. Retouche og Forstørrelser udføres. Fotograf Frk. **M. Bøckmann**, Amagertorv 17, 3.

Husholdningsskole.

3 Maaneders Kursus for unge Damer i daglig og fin Madlavning. Sædskende Moderation. **Østerbrogade 3, Stuen.**

Stenografi. Kursus 50 Øre. Enetimer gratis (Smiths Premier). Cand. phil. **Christensen**, Krystalgade 7, 3. Sal.

~ KOSTUMER ~

modtages til Bestilling. Nyeste Snit; garanteret Pasning. Stof modtages til Syning. Tilskærer **N. C. HANSEN**, Falkoneralle 73.

Specialitet i

Egetræsspisestuemøbler.

Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Systue. Overstykker og Spadesere- samt Ridedragter syes af **N. Christensen**, fhv. Tilskærer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15, 4. Sal.**

Undervisning i Tegning
og Maling paa Lærred, Fløjel o. s. v.
Sølvgade 87, 3. Sal tilh.

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen. Damerne medbringe selv Stoffet og klipper og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,
14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Ligtorne og indgroede Negle fjernes smertefrit med et lille Redskab (Simplex), 35 Øre, faas hos **M. Haslund**, Sofievej 27 A., Stuen, ved Ørstedsvej. Ingen Butik.

ALMA NIELSEN

modtager Elever i Sang og Klaverspil.
Webersgade 1, 3. Sal, v. Sølvtorv
Tr. 10—11 og fra 6.

Thehuset Nr. 1.

Kongens Nytorv 14.

Eneudsalg af
Fru Emmy Thulstrups
Konfekt.

Sygepleje-
Bureauet **„Samarita“**
Frederiksvej 6, 2. F. Tlf. Valby 181.

Klaver-Undervisning

tilbydes.

Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, 2 Indgang ad Gitterporten.

Tysk og Dansk.

Fru Anna Nording, Nørregade 34.

Dame-Frisør-Salonen

„LA PARISIENNE“

11, Pilestræde 11, 2. S.

Sammenspil og Akkompagnement

tilbydes af

Frk. ANNA NIELSEN,
Viktoriaegade 22, 1. Sal.

DEUTSCH.

Unterricht für Damen und Kinder durch
Fräulein Krenchel,
Forhaabningsholms Allé 8, 3. Sal.

Sygeplejerske Regina Nielsen,

St. Pederstræde 43, 1. Sal,
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

ENGELSK.

Undervisning tilbydes saavel i Elevens Hjem som hos **Frk. Rauch,** Nørrefarimagsgade 48, 2. Sidesal.

Deutscher Unterricht für Damen und Kinder.

Fräulein Emma Sørensen,
Nørrebrogade 68 A., Stuen til højre.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

J. Adler Svanholm.

Købmagergade 47. Hjørn. af Skindergade.

**Forenede
Kjoletøjs-Fabriker.**

Kjolestoffer
i største Udvalg til billigste Fabrikspris.
Klæde
til Kostumer.
Cheviot
til Drengedragter. Billige bestemte Fabriks-
priser.
Bluser, syede af egne Stoffer.
Klædes-Nederdele fra 10 Kr.

J. Adler Svanholm.

Forenede Kjoletøjs-Fabriker.

47, Købmagergade 47, Hj. af Skinderg.

KLAVERUNDERVISNING.

Aftenundervisning tilbydes. **Fru Wilhelmine Schytt**, Baggensgade 4 A, 1. Sal

GARDIN- OG PORTIERESTÆNGER

forarbejdes og ophænges. Malerier arrangeres.

H. C. Thomsen,
St. Kongensgade 108.

SANGUNDERVISNING

tilbydes saavel i eget som i Elevens Hjem.

Augusta Jørgensen,
Sct. Paulsgade 45, 1. S.

Elegante Kjoler

udføres efter sidste Journal.

ANNA BECK, (fhv. Direktrice.)
Linnésgade 37, 1. Sal o. G.

Skole for Drenge.

B. Heiberg, Gl. Kongevej 162 B.

Deutsche Conversations Stunden und Übersetzungen bei

Frau A. JASTRAU, exam. Lehrerin.
Lipkesgade 26, 4. Sal.

Sophie Spies

modtager Elever i Modelling og Gobelinnemaleri m. m — Træffes 10—2.

Rathsacksvej 4, 2. S.

Ligtorneoperatør **N. P. Nielsen,**
Hertug Trollesgade 1, 1. Sal.

— DAMER —

som ønske at afhænde deres aflagte Klæder, bedes skriftlig eller mundtlig henvende sig i **Griffenfeldtsgade 35A**, Stuen. **Therese Nielsen**.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,

Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

Violinspil.

Elever modtages. **Helga Nielsen**,
H. C. Andersensgade 4, 4. Sal.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.
Kgl. Translatør H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af
Fru **C. Colban-Haabjörn**, Direk-
trice, **Guldbergsgade 5**, Stuen.

Tysk

Undervisning og Konversation.

Astrid Jürs, Østersøgade 32, 1. Sal.

Forretningsdamer tilbydes
god **Middagsmad** og **Kaffe**
eller **fuld Kost** hos Frk. **Kir-
stine Marx**, St. Annæplads 18, 3. S. o. G.

Aftenkursus fra 7—9 i

Kunstbroderi og alle Slags fine Haandarbejder.

Frøken Poulsen, Roarsvej 2, 4. Sal.

Undervisning tilbydes af en øvet
Lærerinde i **Blomster-
og Landskabsmaling** samt **Kromomaling**.
Ingeborg Hansen,
Herluf Trollesgade 19, 1. Sal tv.

Fru S. Skottes Sy-Atelier

for Modernisering af Damekjoler.

101, Vesterbrogade 101, 4. S.

Undervisning i Amatørfotografering

gives. Plader fremkaldes og kopieres. Re-
touche og Forstørrelser udføres. Foto-
graf Frk. **M. Bøckmann**, Amagervej 17, 3.

Husholdningsskole.

3 Maaneders Kursus for unge Damer i
daglig og fin Madlavning. Sædskende Mo-
deration. **Østerbrogade 3, Stuen**.

Tysk, Engelsk, Fransk **35 Ø.**
Timen, Enetimer 1 Kr., Cand.
phil. **Christensen, Krystalgade 7**
3. Sal. Træffes 10—2, 6—9.

~ KOSTUMER ~

modtages til Bestilling. Nyeste Snit;
garanteret Pasning. Stof modtages til
Syning. Tilskærer **N. C. HANSEN**,
Falkoneralle 73.

Specialitet i

Egetræsspisestuemøbler.

Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Systue. Overstykker og Spad-
sere- samt Ridedragter
syes af **N. Christensen**, fhv. Tilskæ-
rer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15,**
4. Sal.

Undervisning i Tegning
og Maling paa Terrakotta, Porcellæn
o. s. v. **Sølvgade 87, 3. Sal** tilh.

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen.
Damerne medbringe selv Stoffet og klip-
per og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,

14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Ligtorne og indgroede Negle fjer-
nes smertefrit med et lille
Redskab (Simplex), 35 Øre, faas hos **M.
Haslund**, Sofievej 27 A., Stuen, ved
Ørstedsvej. Ingen Butik.

Kjoler og Blusliv

fikse, smukke, syes hurtigt. Ældre forandres.
Elever antages.

18 F., Schønbergsg. 18 F., St.

»Irma,« sagde han efter et Øjeblik's Pavse, »jeg rejser herfra i Morgen. Vi maa skilles en kort Stund.«

»Rejse herfra?« stammede hun og saa forbavset paa ham. »Hvorfor?«

»Møderne er foreløbig opsatte,« svarede han, »og jeg har i Eftermiddag faaet et Brev, der vedrører nogle Forretninger, som maa besørges. Men vi mødes meget snart igen. Du og din Onkel kommer jo til Byen om en Uges Tid eller saa.«

»Udvalget er altsaa færdigt med sit Arbejde?« bemærkede hun.

»Ja,« svarede han, »det er lykkedes os at tilendebringe et meget vigtigt Arbejde, og det næste Møde skal først finde Sted om en fjorten Dages Tid hos din Onkel i London.«

»Naar der næste Gang holdes Møde, er Oberst Barker vel rask,« sagde hun, »saa du ikke behøver at være deres Sekretær mere.«

»Nej, jeg antager, jeg er færdig med det,« svarede han; »men det har været mig en stor personlig Tilfredsstillelse, at man overdrog mig denne Tillidspost.«

»Men hvorfor vil du rejse straks?« spurgte hun. »Her bliver saa frygtelig trist, naar I allesammen er borte. Jeg har kun Vivi, og vi bliver snart kede af hinandens Selskab.«

»Jeg maa af Sted,« svarede han. »Du véd godt, Irma, at jeg gerne vilde blive, hvis det var muligt. Men vi ses jo igen om fjorten Dage.«

»Fjorten Dage er en lang Tid,« bemærkede hun, bedrøvet ved Tanken om den bitre Sandhed, at hun kunde ligge i sin Grav før den Tid.

»Men jeg skal skrive hver Dag,« svarede han.

»Nej, nej!« udbrød hun og saa' bønfoldende paa ham. »Jeg kan ikke taale at skilles fra dig, Gilbert.«

»Det kan jeg heller ikke,« svarede han og lagde sin Haand blidt paa hendes Skulder; »men det gaar nu ikke altid saadan, som man ønsker.«

»Nej, det er altfor sandt,« sagde hun med et Suk.

»Denne Tid har været den lykkeligste i mit Liv,« sagde Spionen.

han. »Skønt jeg har været nødt til at tilbringe mange besværlige Timer med vidtløftige Arbejder, har jeg stadig tænkt paa dig og altid længtes efter dig. Du véd ikke, hvor højt jeg elsker dig.«

»Jo, jeg véd det,« svarede hun næsten hviskende. »Jeg har ogsaa været lykkelig siden den Dag, da du tilstod mig din Kærlighed. Men jeg har altid frygtet for, at denne Lykke var for stor til, at den kunde vare ved.«

»Hvorfor?« spurgte han.

Hun tøvede. Hun kunde ikke sige ham den frygtelige Sandhed. For at undgaa det sagde hun: »Vi er jo heller ikke endnu officielt forlovede.«

»Saa vilde du maaske have en Følelse, som om din Lykke var mere sikker,« udbrød han. »Du véd jo, at jeg vilde tale med Arkholme, naar de andre var rejst; men nu maa jeg vel opsætte det, indtil I kommer til Byen. Er du bange for at han ikke giver sit Samtykke?«

»Nej, det kan jeg ikke se nogen Grund til,« svarede Irma.

»Ja, saa taler jeg med ham, saa snart I kommer til Byen.«

»Men er du virkelig nødt til at rejse i Morgen?« spurgte hun tankefuldt.

»Ja,« svarede han bestemt. »Desuden maa jeg til London i en meget vigtig Anledning.«

»Kan du ikke sige mig, hvad det er?« spurgte hun. »Du har vel ingen Hemmeligheder for mig?«

»Nej,« svarede han, »det vedrører Ronalds Død. Der er endelig fundet en Nøgle til Gaaden.«

»En Nøgle?« stammede hun. »Hvorledes det?«

»Jeg véd det ikke bestemt,« svarede han, »men Opdagelsespolitiet ønsker at konferere med mig.«

»Tror du, at de nogen Sinde opdager Forbryderen?« spurgte hun.

»Det er ganske umuligt at sige. Politiet er meget dygtigt og snedigt. Efter det Brev, jeg har faaet fra Chefen for Opdagelsespolitiet, ser det ud, som om der er kommet noget

ganske nyt frem i Sagen, og de vil gerne tale med mig, før de gaar videre med deres Efterforskninger.«

»Det er altsaa Hovedgrunden til, at du maa rejse fra mig i Morgen?«

»Ja, min Skat, og hvor kedeligt det end er, saa maa du kunne indse, at det er nødvendigt; hvis jeg ikke yder dem den Hjælp, jeg kan, saa undslipper maaske Morderen.«

De sad begge tavse i nogen Tid.

»Elsker du mig, Gilbert?« sagde hun, idet hun pludselig sprang op og kastede sig i hans Arme. »Sig, at du elsker mig.« Og hun brast i Graad.

»Ja, min Skat,« svarede han og klappede hende ømt. »Har jeg ikke allerede mange Gange sagt dig, at jeg aldrig har elsket nogen, som jeg elsker dig? Du er alt i Verden for mig, uden dig kan jeg ikke udholde at leve.« Og han bøjede sig ned og trykkede et langt, varmt Kys paa hendes kolde, blege Læber.

»Ja, jeg véd nok, at det er tosset,« stammede hun, »men jeg véd ikke, hvorfor jeg er saa underlig nervøs. Denne store Lykke synes at være for fuldstændig til at kunne vare. Jeg er altid bange for, at du kan blive ked af mig, eller du kan dømme mig fejlagtigt.«

»Dømme dig!« udbrød han. Hvad mener du?«

Hun tav. Disse Ord var kommet uvilkaarligt over hendes Læber, og hun saa', hvor nær hun havde været ved at røbe sig.

»Jeg mener, at du maaske tror, at jeg ikke elsker dig saa inderligt, som jeg har sagt,« svarede hun.

»Nej, Irma,« sagde han og trykkede hende til sit Bryst. Jeg véd, at du elsker mig, at vi elsker hinanden, og vi vil aldrig skilles.«

»Før Døden skiller os ad,« tilføjede Irma, der tænkte paa sin uundgaaelige Skæbne.

»Ja,« sagde han højtideligt, »kun Døden kan skille os.«

Hun bøjede sig over hans Skulder og hulkede. Han troede,

at det var Glædestaarer, hun græd. Han drømte kun lidet om det Mørke, der tyngede paa hendes unge Hjerte.

Hun gav efter for sin stærke Sindsbevægelse, fordi hun vidste, at det var de sidste Timer, de skulde tilbringe sammen. Netop i det Øjeblik, da deres Hjerter slog i Samklang, skulde hun rive sig løs fra ham for at bøde for sin Forbrydelse. Snart vilde han, som troede paa hendes Uskyldighed og stolede ubetinget paa hende, snart vilde han vide alt. Og naar hun saa laa kold og livløs i sin Grav, vilde hans Kærlighed forvandle sig til Had. Han vilde se, hvorledes han var bleven forraadt ved skammelig List, og vilde hade hendes Navn og Mindet om hende.

Hun vidste alt dette og græd, fordi hun ikke kunde hindre det. Begivenhedernes Strøm skyllede hende henimod Afgrunden. Om et Par Dage, ja maaske om et Par Timer vilde hun søge Fred, vilde hun tømme den Drik, der gemtes i hendes Skrivebord.

Han kyssede hende paa Panden og strøg hendes mørke Haar. Hendes hede, lidenskabelige Taarer faldt paa hans Ærme, og han vidste ikke rigtig, hvordan han skulde bero-lige hende.

»Irma, min søde Ven,« hviskede han, »du maa ikke græde saadan. Min Fraværelse er en Pligt imod min afdøde Ven Ronald, og det er jo kun for et Par Dage, vi skilles. Lad os dog være taalmodige i Bevidstheden om hinandens Kærlighed.«

»Ja,« svarede hun med en Anstrengelse for at synes rolig, »jeg skal være taalmodig, Gilbert.«

»Vi ses jo snart igen i London, du maa ikke være ulykkelig over det.«

»Nej,« svarede hun, »jeg er ikke ulykkelig, slet ikke.«

»Ja, men vær saa da taalmodig,« sagde han og kærtegnede hende. »Saa snart I kommer til London, taler jeg med Arkholme, og saa bliver vor Forlovelse deklareret.«

»Har Onkel sagt noget om, naar han har i Sinde at vende tilbage?«

»Det kommer an paa, hvordan det gaar med hans Forretninger i Krigsministeriet,« svarede han. »Han sagde i Dag, at han maaske vendte tilbage i Ugens Slutning. Saa tager du og Vivi naturligvis med ham.«

»Men hvor længe bliver du i Lunecliffe?«

»I det højeste et Par Dage. Naar jeg véd, du er i London, kan jeg ikke blive længe borte.«

Hun bad ham ikke om at komme hurtigt tilbage; for hun vidste, at naar han forlod hende, saa saas de aldrig igen. Grunden til hans Rejse til London den næste Dag maatte være skæbnesvanger for hende. Hendes Hemmelighed var røbet.

»Synes du ikke ogsaa, at det er bedst, jeg først taler med Arkholme i London, naar han har bedre Tid?«

»Jo,« svarede hun mekanisk. »Han har jo haft meget travlt i den senere Tid med alle disse hemmelighedsfulde Møder.«

»Ja,« svarede han, »din Onkel har gjort sit Fædreland den største Tjeneste. Det kan man ikke se nu; men man vil se det i Fremtiden, og da vil Landet genlyde af Pris over Arkholmes Fædrelandskærlighed; for han er én af de bedste Patrioter og én af de største Krigere i England.«

»Naar rejser du i Morgen?« spurgte hun.

»Med Toget Klokken ni fra Dolgelly,« svarede han.

»Aa, jeg kan ikke holde det ud, Gilbert!«

»Det er ogsaa frygteligt, saa du er nervøs,« svarede han kærligt. »Vi mødes jo snart igen, og efter et Par Maaneder er vi forenede for aldrig at skilles mere.«

Hun aandede dybt, men hun sagde ingenting; for hun vidste, at det ikke kunde nytte. Deres Forening blev aldrig til noget. Hun var fordømt.

I dette Øjeblik traadte Vivi ind, og Gilbert fo'r til Side, medens Irma søgte at fatte sig.

Vivi saa', at Irma havde grædt, og paa Udtrykket i Gilberts Ansigt kunde hun opdage, at han havde været bedrøvet; men hun var godmodig og højsindet og havde Medlidenhed med dem og gjorde derfor ingen Bemærkning. Hun satte sig og

begyndte at tale om et Brev, hun havde faaet fra Hilda i Cannes.

Ved Middagstid lagde Gilbert Mærke til, at Irma blev gladede, og ved Bordet var hun ganske lystig og livlig. Hun saa' yndig ud i en lyserød Kjole med en Buket gule Roser ved Brystet. Der var ikke Spor af Taarerne i hendes Øjne; de var fjernede med Eau de Cologne, og Susannes Kunst havde gjort hende saa lys og frisk som nogen Sinde.

Da hun forlod Bordet med Vivi, gik hun alene gennem den lange Korridor, hvor hun mødte én af Tjenestefolkene med et Telegram, der lige var kommet fra Dolgelly.

»Er det til mig?« spurgte hun.

»Nej, Frøken,« svarede Tjeneren, »det er til Lord Arkholme.«

»Nu skal jeg give ham det,« sagde hun og tog det.

Der kom daglig mange Telegrammer til Arkholme, saa hvorfor tog hun det fra ham? Medens hun gik gennem det store Galleri, fik hun en uimodstaaelig Lyst til at se, hvad der stod i det. I denne skrækkelige Krise havde hun Mistanke til hvert Brev og Telegram.

Hvad indeholdt dette Telegram? Hun kunde ikke modstaa Fristelsen. Hun gik ind i et Værelse, hvor hun var alene, rev Konvoluten op og læste Telegrammet.

Et eneste Blik var tilstrækkeligt.

Hun klagede, hun blev ligbleg, Papiret faldt ud af hendes kraftløse Fingre. Saa stod hun som forvandlet til Sten.

Hemmeligheden var kommet ud!

Skæbnen havde bestemt, at hun skulde dø!

KAPITEL XXIII.

En fotograferet Depeche.

MED Tænderne bidt sammen og med fordrejet og gustent Ansigt bøjede Irma sig ned og tog Telegrammet op. Hendes hvide Læber bevægede sig, men der kom ingen Lyd over

dem, da hun vaklede hen til Kaminen og kastede baade Telegrammet og Konvoluten i de spillende Flammer.

Naar hun tilintetgjorde dette skæbnesvangre Budskab, fik hun i alt Fald et Par Timers Frist, inden hun skulde sone sin Brøde med Døden. Alt var nu haabløst.

Hun lo bittert i en sælsom, hysterisk Tone. Hun havde sat alt paa Spil, selv sit Liv, og hun havde tabt — tabt uigenkaldeligt. Hun vidste, at hun aldrig skulde se Solen igen; den næste Morgen skulde de finde hende stille og død.

Hun stod et Øjeblik og slog Hænderne sammen i vild Fortvivlelse, men da hun havde set Papiret brænde, vendte hun sig om, ordnede atter sit Haar foran Spejlet og forlod langsomt Værelset med knitrende Silkekjole.

Hun gik op til sin egen Stue. Dér blev hun siddende en halv Time. Hun var alene; for Susanne var nede og spise til Aften.

La Touche havde brudt sit Ord til hende. Hun havde været taabelig nok til at stole paa ham, skønt hun vidste, at han var samvittighedsløs og hjerteløs. I det Øjeblik, da han ikke længer havde Brug for hendes Tjeneste, havde han overladt hende til hendes Skæbne.

Det var dog ikke saa meget hans Samvittighedsløshed, der oprørte hende, som den Kendsgerning, at det kun var et Døgn, siden hun havde forraadt den vigtige Hemmelighed. Hun havde givet den i hans Haand, og den kunde nu ikke vindes tilbage. Det var desuden klart, at han fra første Øjeblik af ikke havde haft i Sinde at beskytte Gilbert.

Tanken om den Elskede fremkaldte et stærkt Ønske om at være hos ham. Hun rejste sig atter, og efter at have betragtet sig et Øjeblik i det store Toiletspejl gik hun ned for at opsøge Gilbert. Hun traf ham nede i Billardværelset. hvor han sad og saa' paa et Par andre Herrer, der spillede et Parti. Da hun kom ind, rejste han sig, og de gik sammen ind i Dagligstuen, hvor de var alene.

Dér satte de sig Haand i Haand. Hun talte kun lidt, hun

lyttede kun sørgmodigt til alle hans Kærlighedserklæringer. Hun vidste jo nok, at de aldrig skulde blive lykkelige.

Hvorledes skulde hun sige ham det? Hvorledes skulde hun forklare ham, at der maatte falde en stor og frygtelig Mistanke paa ham — at han vilde blive anklaget for at være Spion og Forræder? Hvis hun sagde ham det, saa var hun ogsaa nødt til at angive sig selv. Hun kunde ikke udholde hans Foragt, hun kunde ikke taale at høre de Ord, som i det Tilfælde uundgaaeligt maatte falde fra hans Læber. Nej. Hun vilde dø med Hemmeligheden indesluttet i sit Hjerte. Det var ikke hendes egen Brøde, der havde tvunget hende til at begaa en stor og utilgivelig Synd, men hun maatte lide Straffen.

Alt dette fo'r gennem hendes forvildede Hoved, medens hun sad tavs med sin lille Haand i hans.

»I Morgen maa vi altsaa skilles, min Skat,« sagde han, »men vi ses snart igen. Naar jeg kommer til London i Morgen, skal jeg sende dig en Ring; tænk saa altid paa mig, naar du ser paa den.«

Hun sukkede og fik Taarer i Øjnene. Det saa' han; men han anede kun lidet, hvilke mørke Tanker der fremkaldte dem. Hun tænkte, at naar denne Ring kom, saa vilde der ligge Blomster paa hendes livløse Bryst, saa vilde hun være Dødens Brud.

»Jeg tænker altid paa dig, Gilbert,« sagde hun roligt og sørgmodigt. »En Kvinde, der elsker, behøver ikke Juveler.«

»Men jeg sender dig alligevel en Ring, det skal være min første Gave til dig, som om kort Tid skal være min Hustru, og derfor vil du altid sætte Pris paa den.«

Hun smilede, medens han varmt trykkede hende i Haanden. Saaledes sad de en hel Time og talte kærlige Ord sammen. Et Par Gange gjorde han Bemærkninger om hendes sælsomme Væsen og spurgte, om hun ikke var rask; men hun lo kun ad hans Ord og forsikrede, at hun blot var ked af, at han skulde rejse. Hun optraadte med en fortvivlet Koldblodighed, der skyldtes hendes Bevidsthed

om, at hun skulde dø. Hendes unge Liv og hendes Kærlighed var til Ende; hun saa' ud i det store og frygtelige, ukendte Mørke.

Til sidst blev de bange for, at deres stadige Fraværelse fra Billardsalen, hvor Gæsterne plejede at være sammen om Aftenen, kunde give Anledning til Bemærkninger. De rejste sig derfor for at gaa, og han trykkede hende endnu en Gang i sine Arme og kyssede hende kærligt.

»Farvel, min Elskede,« hviskede han, medens han strøg Haaret fra hendes Pande. »Gud bevare dig, til vi ses igen.«

Hun prøvede paa at tale, men kunde ikke straks.

»Gud bevare dig for bestandig, Gilbert,« mumlede hun endelig, »og gid han maa lære dig at tilgive.«

»Tilgive,« gentog han. »Hvem har jeg at tilgive?«

»Mig.«

»Nej, nej,« sagde han leende og trykkede hende tæt ind til sig. »Du er bedrøvet, fordi jeg rejser fra dig; men du maa ikke give saadan efter for det, det er jo kun et Par Dage, jeg bliver borte.«

Hendes Haand skælvede i hans, og medens han kyssede hendes Taarer bort, lukkede hendes Øjne sig i en Storm af Glæde, Lykke og Fortvivlelse.

I Paris havde der den foregaaende Eftermiddag været meget travlt i Underretningsdepartementet. Skønt denne mærkelige Organisation officielt hørte til Krigsministeriet, laa Hovedkontoret i Rue de Rivoli.

Paa Messingpladen paa Gadedøren stod skrevet med store sorte Bogstaver: Paul Duverger, inspecteur général des ponts et chaussées, 3. étage. Portneren var en diskret forhenværende Politiagent og tillod ikke ukendte Personer at gaa op til Hr. Duvergers Kontor, med mindre de havde et bestemt Slags Pas. Det var den opfindsomme La Touche, som havde indrettet Kontoret, og det blev ledet saa godt og hemmeligt, at andre, der havde Kontor i samme Bygning, ikke havde

nogen Anelse om, at Hr. Duverger ikke var Inspektør for Broer og Veje.

Det yderste Kontor var temmelig tarvelig udstyret, men indenfor var der adskillige smukt møblerede Værelser, deriblandt den store Spions hemmelige Kabinet. Ved Siden af det laa et mørkt Værelse, hvor de fotograferede Plader blev fremkaldte, og et Kontor med en skjult Fonograf, der opfangede baade Spørgsmaal og Svar, naar nogen blev krydsforhørt.

Den virksomme La Touche, der stadig rejste frem og tilbage, var sjældent i Hovedkvarteret, og hans Plads som ledende Direktør blev indtaget af en mager, skaldet Mand ved Navn Grezat, der selv var en flink Spion. Arrangementerne var saa fuldstændige, at La Touche, hvor han end var, daglig fik Meddelelse om sit Departement og stadig kunde holde sig i Forbindelse med dette ved Hjælp af Cifferdepecher. Helt skilt fra Krigsministeriet og dog en Del af det laa dette Departement midt i Paris, ukendt af alle undtagen Politiet og Ministeriet.

Gennem dette Bureau gik det halve Evropas Hemmeligheder; for der var Agenter fra det i hver Hovedstad, baade Mænd og Kvinder i forskellige Samfundsstillinger. Forbilledet for det havde været den tredje Afdeling i Krigsministeriet i St. Petersborg, og det arbejdede saa hemmeligt og forsigtigt, at det ingen Mistanke vakte. I disse store Skabe i La Touches Privatkabinet var der adskillige Tusind Mapper, af hvilke hver enkelt vedrørte en bestemt Person, og hvori hver Enkelthed i hans eller hendes personlige Liv var beskrevet, medens der i Arkiverne i Krigsministeriet fandtes adskillige lignende Gemmer, der var fyldte med Kopier af officielle Dokumenter, som tilhørte England, Rusland og Italien.

Denne Aften sad Grezat ved La Touches Bord og undersøgte et Dokument, medens to andre Mænd stod ved Siden af, en høj, mager, graahaaret Herre med Æreslegionens Roset i den sorte Frakke, den anden svær og rødmosset med en vældig pibet Manchetskjorte, en typisk Pariser. Det

Dokument, som Grezat undersøgte saa omhyggeligt, var beskrevet med en forvirrende Mængde Tal. Han prøvede forskellige Metoder, men kunde ikke dechifrere det. Endelig lagde han det fortvivlet fra sig og sagde: »Det vilde være højst ærgerligt, om vi ikke skulde kunne læse det.«

»Maaske det andet kan give os nogen Oplysning om dette,« bemærkede den magre Mand, der ikke var nogen anden end General Montrosier, den franske Krigsminister.

»Lad os haabe det,« sagde hans Ledsager. »Naa, dér er det,« tilføjede han, idet en Embedsmand traadte frem fra et mørkt Værelse med en fotografisk Plade i Haanden. Han gav den til Grezat og satte saa et Mikroskop og en lille, men stærk elektrisk Lampe foran ham.

Medens Ministeren og hans Ledsager, der var Departementschef i Udenrigsministeriet, bøjede sig ivrigt ned over Bordet, lagde Grezat Pladen paa et Ark hvidt Papir og lod det stærke hvide Lys falde paa den. Det var et Fotografi af et Dokument med det engelske Vaaben paa, men saa lille, at det kun kunde læses med Mikroskop.

Fotografiet var tilvejebragt paa en lignende hemmelighedsfuld Maade som den, La Touche benyttede i London. Pladen viste, at Originaldokumentet var en privat Depeche fra den engelske Gesandt i Paris til Lord Salisbury.

Saa snart Lyset var blevet rigtigt ordnet og Mikroskopet sat i Stilling, gav Grezat sig til at prøve paa at læse det. Saa satte den anden Embedsmand sig til at skrive, og Grezat dikterede Depechen Ciffer for Ciffer.

»Vi maa lære Indholdet af dette at kende,« sagde Ministeren til Grezat. »Hvis De har Ret i deres Antagelse, saa har La Touche begaaet en alvorlig Fejl et eller andet Sted, og det maa vi straks lade ham vide. Saa kan han ikke være i England mere; det er Synd; for han var lige ved at skaffe os de fuldstændige Planer over Forsvarsanstalterne ved Portsmouth.«

»Jeg maa tillade mig at gøre Deres Ekscellence opmærksom paa,« bemærkede Grezat, »at jeg har faaet et Telegram

fra en eller anden lille By i England, hvori han meddeler, at hans Sendelse er bleven kronet med fuldstændigt Held, idet han har faaet alle Planerne.«

»Det er godt, det er udmærket,« udbrød den gamle General, »han er storartet flink.«

»Ja, det er han,« bemærkede Departementschefen. »Han opdager Hemmeligheder, naar det er umuligt for andre.«

»Jeg har ham ikke mistænkt for at gøre Dumheder,« sagde Grezat. »Han handler aldrig uden først at have overvejet hver enkelt Risiko, og han har, saa vidt jeg véd, aldrig begaaet nogen som helst Indiskretion. Vi her paa Kontoret har den mest fuldstændige Tillid til vor Chef.«

»Og det har De med Rette,« sagde Ministeren. »Hans Evner er ligefrem forbavsende. Den Dag, da jeg traadte til som Krigsminister, kom han til mig og fremlagde Dokumenter, der vedrørte mig. Det lod virkelig til, at jeg havde været mistænkt for at staa i Forbindelse med en tysk Agent. Jeg ejer disse hemmelige Dokumenter endnu; de er ganske mærkværdig nøjagtige og viser, at jeg Dag og Nat er bleven forfulgt af La Touche eller én af hans Agenter. Og det havde han gjort saa flinkt, at jeg aldrig drømte om, at jeg var mistænkt.«

Da Grezat var færdig, rejste han sig og gik hen til et af Skabene, hvor han tog en lille Bog, som indeholdt en Afskrift af det engelske Udenrigsministeriums Ciffersystem. At faa fat i denne Bog havde været ét af La Touches Mesterstykker. Den var uvurderlig; for ved Hjælp af den kunde den hemmelige Brevveksling mellem Udenrigsministeriet i London og Gesandten i Paris dechiffreres. Denne Bog havde kostet en hæderlig Englænder Livet. Det var en slem Historie; først havde man forsøgt at bestikke denne Englænder; men han tilbageviste det med Foragt, og et Par Timer efter havde Manden været død. Den kostbare Bog, som fandtes blandt hans Efterladenskaber, blev, hvor den var, men La Touche fotograferede den Side for Side.

Ved Hjælp af denne Bog dechiffrerede Grezat nu Depechen

Rajah The

faas overalt

FODLÆGE

Christiane Ottsen (lægeuddannet).
Konsultation Kl. 11—5.
Østergade 9, 2den Sal.

Kursus

i finere Haandarbejder. **Fru Agnes Andersen**, Ryesgade 1, 4. Sal t. v. Hj. af St. Hansgade.

Møbler

oppoleres og istandsættes
Specialitet:

Antike Møbler. Snedker **Carl Karlsen**,
18, Meinungsgade, Kælderen.

Anretning. Al Pynt til finere Anretning læres hurtigt, grundigt og billigt. Enetimer for Husmødre. Hindegade 3, 4. Sal. **Kristine Nielsen.**

Klorfri Vask

udføres, pr. Snes 2 Kr. 40 Øre. Tøjet hentes og bringes.
St. Kongensgade 35, St. o. G.

Akkompagnement og Sammenspil

tilbydes.

Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, 3 Indgang ad Gitterporten.

Stenografi, Skrivning.

Fru Anna Nording, Nørregade 34.

Dame-Frisør-Salonen

„LA PARISIENNE“

11, Pilestræde 11, 2. S.

Klaver-Undervisning

tilbydes Begyndere og Viderekomne af Frk. **Anna Nielsen.** Reference: Professor Krygell. **Viktoriagade 22, 1. Sal.**

— Français. —

Lecons de conversation et de grammaire
par Mlle. **Krenchel**,
Forhaabningsholms Allé 8. 3. Sal.

Sygeplejerske Regina Nielsen,

St. Pederstræde 43, 1. Sal.
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

ENGELSK.

Undervisning tilbydes saavel i Elevens Hjem som hos **Frk. Rauch**, Nørrefarimagsgade 48, 2. Sidesal.

ENGLISH

reading conversation and grammatic by
Miss **Emma Sørensen**,
Nørrebrogade 68a, Stuen th.

ANTIKE MØBLER

restaureres.
Alb. Fjerdingstad,
St. Strandstræde 21, St. o. G.

Paa »*Damernes Blad*«s Forlag er udkommet:

Den røde Kansler.

Roman af Sir

VILLIAM MAGNAY.

Oversat ved

JOHS. MAGNUSSEN.

— 218 Sider —

1 Krone.

Kunstbroderi.

Kursus gives (Blomster og Dyr). Frøken **Christine Hansen**, Danasvej 5, 1. S.

Kogning og fin Anretning

anbefales.

St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen

modtager Elever i Sang og Klaverspil. —
Reference: Hr. kgl. Kapelmester Rung.
Schønbergsgade 9.² Træffes 10—1.

Køb Deres Skotøj i

KONKURRENTEN •

Kompagnistræde 7.

Engelsk.

Undervisning for Begyndere og Viderekomne. Oversættelser besørges hurtigt og billigt. *Thorupsgade 20, 4. S.*

GOISE BRUN.

Sangundervisning.

Sortedams Dossering 59 E, St.
Træffes 1—2.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udleveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.

MARIE SKOVGAARD,

i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. —
Stoffer haves paa Lager. Stoffer modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. —
Hatte moderniseres — **Juliane Møller,** Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg,** Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,

Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.

Telefon 16,576.

Gardiner og Portierer

syes og ophænges. Gulvtæpper aftages og opbevares. **L. Haremst & J. Kiehn,** Østerbrogade 12.

Damefrisering samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturtro, saavel for ældre som yngre Damer. **Pilestræde 3, 2. Sal,** ved Østergade.

Leçons et conversations françaises.

Mademoiselle

Hortense Tissot-Bossardt,
J. A. Schwartzgade 28. Ø.

Undervisning tilbydes i

Cither, Mandolin og Guitar.

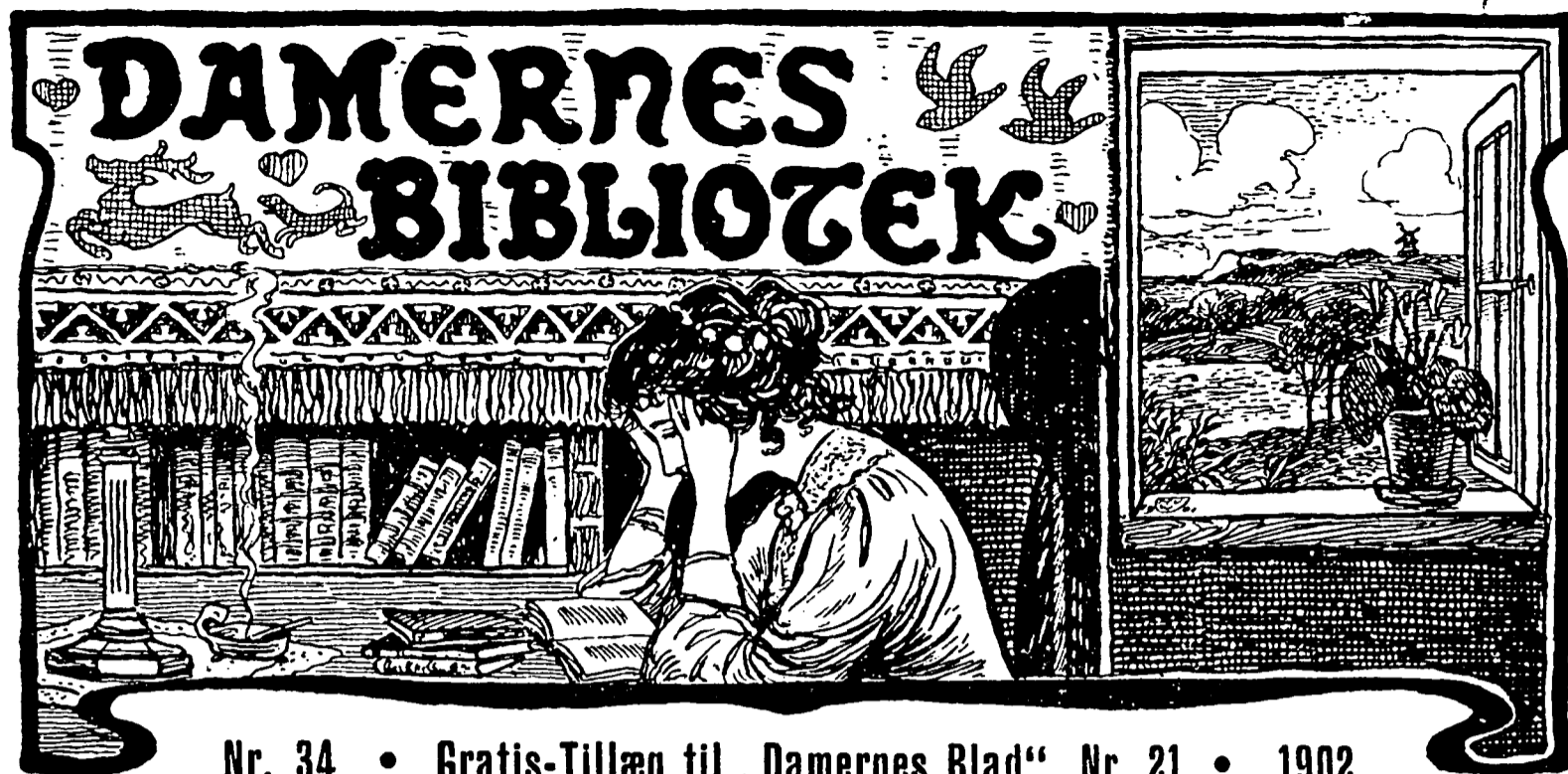
Pilestræde 33, 4. Sal.

Akkompagnement —
— og **Sammenspil**

tilbydes. **Classensgade 51, 3. tv.**

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Nr. 34 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 21 • 1902

Tysk, Engelsk, Fransk,
Russisk, Svensk,
Italiensk, Dansk efter
Berlitz-Metoden.

Handelskorre-
spondance.

Hver Lærer un-
derviser i sit
Modersml.
Program
gratis.

Sproget
tales fra
første Time
og læres meget
let og hurtigt.

Prøvetimer gratis.

Indmeldelser modt. 8—2.

Billes Skole,

Ørstedsvvej 69 (v. Aaboulevarden)

Specialitet i
Egetræsspisestuemøbler.
Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Fransk.

Undervisning, Oversættelser udføres.
B. Heiberg, M. S. F., Kgl. Translatrice og
Tolk i Fransk. **Gl. Kongevej 162 B.**

Stenografi. Kursus 50 Øre. Enetimer
gratis (Smiths Premier). Cand. phil. **Chri-
stensen**, Krystalgade 7, 3. Sal.

Thehuset Nr. 1.

Kongens Nytorv 14.

Eneudsalg af
Fru Emmy Thulstrups
Konfekt.

KLAVERUNDERVISNING.

Fru Wilhelmine Schytt,
Baggesensgade 4 A, 1. Sal.

Piano-Undervisning

tilbydes af en øvet Lærerinde. **Pauline
Hansen**, Hertuf Trollesgade 19, 1. S. tv.

Fru S. Skottes Sy-Atelier

for Modernisering af Damekjoler.
101, Vesterbrogade 101, 4. S.

Sammenspil og Akkompagnement

tilbydes af
Frk. ANNA NIELSEN,
Viktorigade 22, 1. Sal.

Ligtorneoperatør **N. P. Nielsen**,
Hertuf Trollesgade 1, 1. Sal.

— DAMER —

som ønske at afhænde deres aflagte Klæder, bedes skriftlig eller mundtlig henvende sig i **Griffenfeldtsgade 35A**, Stuen. Therese Nielsen.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,
Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

Violinspil.

Elever modtages. **Helga Nielsen,**
H. C. Andersensgade 4, 4. Sal.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.
Kgl. Translatør H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af
Fru **C. Colban-Haabjørn,** Direktrice, Guldbergsgade 5, Stuen.

Tysk

Undervisning og Konversation.

Astrid Jürs, Østersøgade 32, 1. Sal.

Forretningsdamer tilbydes
god **Middagsmad** og **Kaffe**
eller **fuld Kost** hos Frk. **Kirstine Marx,** St. Annæplads 18, 3. S. o. G.

Aftenkursus fra 7—9 i

Kunstbroderi og alle Slags fine Haandarbejder.

Frøken Poulsen, Roarsvej 2, 4. Sal.

Deutscher Unterricht für Damen und Kinder.

Fräulein **Emma Sørensen,**
Nørrebrogade 68 A., Stuen til højre.

Klaverundervisning

tilbydes **Børn og Begyndere.**
Classensgade 51, 3. S. t. v.

Undervisning i Amatørfotografering

gives. Plader fremkaldes og kopieres. Retouche og Forstørrelser udføres. Fotograf Frk. **M. Bøckmann,** Amagertorv 17, 3.

Husholdningsskole.

3 Maaneders Kursus for unge Damer i daglig og fin Madlavning. Sødskende Moderation. **Østerbrogade 3, Stuen.**

Klaver-Undervisning

tilbydes.

Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, 2 Indgang ad Gitterporten.

~ KOSTUMER ~

modtages til Bestilling. Nyeste Snit; garanteret Pasning. Stof modtages til Syning. Tilskærer **N. C. HANSEN,** Falkoneralle 73.

Sophie Spies

modtager Elever i Tegning og Maling m. m. — Træffes 10—2.

Rathsacksvej 4, 2. S.

Systue. Overstykker og Spadesere- samt Ridedragter syes af **N. Christensen,** fhv. Tilskærer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15, 4. Sal.**

Undervisning i Tegning

og Maling paa Lærred, Fløjel o. s. v.
Sølvgade 87, 3. Sal tilh.

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen. Damerne medbringe selv Stoffet og klipper og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,

14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Ligtorne og indgroede Negle fjernes smertefrit med et lille Redskab (Simplex), 35 Øre, faas hos **M. Haslund,** Sofievej 27 A., Stuen, ved Ørstedesvej. Ingen Butik.

~ Patent Sofasenge ~

alle Systemer. — Møbel-Udstyr leveres. —
L. Haremsst & J. Kiehn,
Østerbrogade 12.

Ord for Ord, medens de to Herrer stod ved Siden af og ivrigt iagttog ham. General Montrosier kunde godt Engelsk, og han saa' paa Ordene med rynkede Bryn; thi han opdagede, at der var sket noget alvorligt.

Denne Depeche var en fortrolig Meddelelse fra den engelske Gesandt, Lord Stratton, til Lord Salisbury, og den meddelte, at det hemmelige engelske Politi havde opdaget, at Kopier af visse Dokumenter, som tilhørte Forsvarsudvalget, var faldet i det franske Oplysningsdepartements Hænder, og at den Spion, der havde været Redskab til det, var den bekendte Opdagelsesrejsende Gaston La Touche.

Depechen meddelte fremdeles, at den Mand, der havde skaffet Kopierne og Kortene, var en vis Gilbert Shand, som havde været Forsvarsudvalgets Sekretær.

KAPITEL XXIV.

Dømt.

DA Irma denne Aften havde ladet Susanne gaa, gav hun sig til at vandre op og ned i Værelset. Hun saa skrækelig ud med det hvide, fortrukne Ansigt, som saa tydeligt bar Brødens Brændemærke.

Hun havde sendt Susanne tidlig bort og sagt, hun havde Breve at skrive, og da hun nu endelig var træt efter at have gaaet saa længe omkring i Værelset, satte hun sig ned ved Ilden og tænkte roligt over sin Fortid. Hun havde sagt Farvel til Gilbert i Vestibulen; for han skulde rejse meget tidligt om Morgen. Der var andre til Stede, da han for sidste Gang greb hendes Haand; derfor maatte hun sige et formelt Farvel til ham. Men idet hun gik, hviskede han: »Farvel, min Elskede, tænk altid paa mig.«

Hun kunde ikke svare, men hun gengældte hans varme Haandtryk og gik saa op ad den store Trappe og hilste ham med Haanden, før hun drejede om Hjørnet.

Det var denne Afsked, hun tænkte paa, medens hun roligt Spionen.

analyserede sine Følelser. Hendes stærke Ophidselse havde lagt sig. Nu var hun ganske kold og stiv. Dette Slag havde knust hende og forvandlet hendes Hjerte til Sten. Hun tænkte paa, hvorledes hendes Kærlighed til Gilbert var kommet gradvis, næsten umærkeligt, og hvorledes den saa var bleven til Lidenskab. Hun elskede ham med al sin Styrke, med hele sit brændende Hjertes Glød. Og nu var de skilte ad. Hun skulde aldrig se ham igen. Han skulde aldrig holde hendes Haand i sin, aldrig hviske de kærlige Ord, der i hendes Øren lød som sød Musik, aldrig skulde hans Læber møde hendes igen. Alt var forbi. Hun maatte dø.

Hun sukkede ikke. Hun stirrede kun ind i Ilden, medens hendes Ansigt var hvidt, koldt og haardt. Hun havde sat alt paa Spil og tabt — tabt!

»I Morgen!« mumlede hun. »Hvis jeg levede til i Morgen, vilde jeg blive nødt til at se Gilbert meldt som Spion eller mig selv staa lige over for en frygtelig Angivelse. Det kunde jeg ikke taale! Nej, det er umuligt. La Touche har ikke holdt sit Ord, han har med Vilje overladt mig til min Skæbne. Ak, det var for svagt et Haab, jeg klyngede mig til; ham burde jeg aldrig have stolet paa.«

Hun gav sig atter til at gaa op og ned i Værelset. Hun havde forraadt sit Land, sin Onkel, sin Elskede; der var ingen Tilgivelse for hende.

»Jeg elsker dig, Gilbert,« mumlede hun. »Hvis jeg lever, bliver du mistænkt for at være en Forræder. Hvis jeg dør, vil Sandheden blive bekendt, og du kan da en Gang i Fremtiden ægte en anden.« Hun standsede. Hun fik en løjerlig Tanke. »Maaske Hilda,« stammede hun.

Hun stod som rodfæstet. Det havde hun ikke tænkt paa i den senere Tid.

»Nej!« udbrød hun heftigt og skjulte sit Ansigt med begge Hænder. »Skæbnen har bestemt, at jeg skal dø, det er unyttigt at leve, fuldstændig unyttigt.«

Hendes Bryst hævede og sænkede sig, hendes Ansigt var ligblegt. Hun ræddedes for Døden.

Langsomt og mekanisk gik hun hen til Toiletbordet, hvor Vokslysene brændte. Hun fo'r sammen, da hun saa' sit uhyggelige Spejlbillede.

Saa tog hun rolig og bedrøvet de smukke Diamantarmbaand af og trak sine Ringe af Fingrene. Hun tog sit Juvelskrin ud af en Skuffe og betragtede dets Indhold.

»En Gang var jeg henrykt over alle disse Ting,« sagde hun med Bitterhed til sig selv. »Nu hader jeg dem. Det er jo alt sammen kvindeligt Forfængelighed, en Forfængelighed, som ender i Graven!«

De funklende Diamanter syntes at haane hende, og hun rev dem rask af begge Hænderne og gemte dem i Skrinet.

»Jeg vil ikke have dem mere,« udbrød hun, »jeg skal aldrig gaa med dem igen. Mit Liv er endt; de kan pryde en anden Kvinde, der er mere værdig end jeg.« Hun lukkede Skrinet og vendte sig bort fra det med et Suk.

Med langsomme, ujævne Trin gik hun hen til sit Skrivebord og sank ned i Stolen foran det. Hun aabnede en Skuffe og tog en Pakke Breve frem. Hun læste dem ét for ét og kastede dem paa Gulvet ved Siden af sig, idet hun undertiden kom med et vredt Udbrud og undertiden sukke, som om Minderne var smertefulde. Da hun havde læst dem alle, samlede hun dem og bar dem hen til Kaminen, hvor hun brændte dem omhyggeligt ét for ét.

Saa gik hun igen tilbage til Skrivebordet og tog en stor foret Konvolut, hvori der fandtes en Del Tegnepapir og andet Materiale, som hun havde brugt til sine Kopier. Alt dette lod hun ogsaa Flammerne fortære.

Hun satte sig atter og skrev et Afskedsbrev til Vivi, til Onklen og til Gilbert. Hun bad sin Kusine om at beholde Juvelerne til Minde om hende, sagde, at Susanne skulde have alle hendes Kjoler, og at Rubinringen, den eneste, hun beholdt paa sin Haand, skulde gives til Gilbert. Den første Del af Brevet var klart og tydeligt nok, men Slutningen var usammenhængende og viste, at hun ikke længer var sig selv. Hun bad Arkholme og Gilbert om Tilgivelse. Saa

standsede hun og saa' paa de sidste Ord. »Ak,« mumlede hun fortvivlet, »han vil aldrig tilgive mig, aldrig! I Morgen vil han se mig som den Forræder og Spion, jeg har været, og han vil hade mig. Og nu i denne Time, da jeg skal dø, har jeg ikke en eneste Ven i Verden, jeg kan stole paa — ikke en eneste Ven!«

Hendes tørre, kolde Læber vedblev at bevæge sig. Hendes Øjne var uhyggelig sky, som om hun stirrede ned i Gravens hemmelighedsfulde Dyb.

Hun gav sig til at skrive igen. Det var Tilstaaelsen, hun skrev med følgende Ord:

»Jeg har begaaet den Forbrydelse at røbe Forsvarsudvalgets Hemmeligheder til en fremmed Regerings Agent, og jeg véd, at Mistanken for denne Forbrydelse maa falde paa den Mand, jeg elsker — Gilbert Shand. Det eneste, jeg beder om, før jeg dør, er, at denne Mistanke til ham ikke maa næres et eneste Øjeblik. Han har aldrig staaet i Forbindelse med Spionen. Alt, hvad der er blevet meddelt, er meddelt af mig selv. Jeg var nødt til at gøre det, men da jeg véd, at enhver Undskyldning kun forøger min Forbrydelses Vægt, saa har jeg besluttet at gøre Ende paa mit Liv; det vil jeg hellere end tillade, at der skulde falde nogen Mistanke paa den Mand, jeg elsker. I denne Time, da jeg skal dø, erklærer jeg højtideligt, at jeg alene er ansvarlig for dette Forræderi. Det er mig, der er Spionen.«

Hun lagde Pennen fra sig. Hun gyste. Hun sad og støttede sine Albuer ned imod Bordet og begravede Hovedet i de kolde Hænder. Hele den store Gaard hvilede i dyb Tavshed — hun syntes, det var Dødens Tavshed.

Hun tænkte paa, hvad Gilbert vilde sige, naar han holdt dette i Haanden. Hun havde ikke skrevet særligt til ham, da hun mente, det var bedre, hun skrev en aaben Bekendelse, som vilde blive læst, naar man opdagede hendes Lig den næste Dag. Men hvad vilde Gilbert tænke? Naar han kendte den skrækkelige Sandhed, vilde han saa følge hende

til Graven eller udgyde en eneste Taare? Vilde han forbande hendes Minde, som om hun havde været en vidunderlig dygtig Skuespillerinde, hvem det ved et lykkeligt Tilfælde var lykkedes ham at slippe for at ægte? Ja, det var det sandsynligste. Det var umuligt, at han kunde vedblive at elske hende, naar Sandheden blev afsløret. Han vilde kun hade hende. Der var ikke et Menneske i Verden, der vilde sørge over hendes Død, ikke et eneste. Det var, som om Irmas Øjne havde grædt ud. Med sammenkneben Mund rejste hun sig stiv og kold og saa' sig forvirret om i Værelset. Hendes graa Kjole, der faldt i bløde, yndefulde Folder, gav hende Udseende af at være mere slank og mere skrøbelig, end hun var i Virkeligheden. Hendes Ansigt var hvidt, og hendes Hænder rystede. Hun lagde dem paa Hjertet for at standse dets heftige Banken. Hendes Fingre rørte ved Kniplingerne paa hendes Bryst, og i et pludseligt Anfald af Fortvivlelse sønderflængede hun dem. Hun havde vovet alt, og nu skulde hun bøde med sit unge Liv for det. Det var hendes heftige Vrede ved den pludselige Tanke om La Touches Forræderi, der fik hende til at sønderrive sin Kjole. Hun vedblev at rive Kniplingerne af og kaste dem paa Gulvet, medens hun lo en underlig, bitter Latter.

Saa blev hun rolig igen og stod i nogen Tid ganske ubevægelig. Hendes Blik faldt paa de sønderrevne Kniplinger, og hun gyste. Hun saa', at hun helt havde mistet sin Selvbeherskelse, og hun kæmpede med sig selv for at være rolig i disse sidste Øjeblikke.

Hendes trætte Øjne var rettede henimod Ilden, og hun stirrede ind i den, som hun havde holdt saa meget af at gøre, da hun var Barn. Paa Kamingesimsen stod hendes døde Moders Billede, et gammeldags, falmet Visitkort i Sølvramme. Hun tog det og kyssede det, medens Taarerne langsomt flød ned ad hendes hvide Kinder.

Saa satte hun det tilbage igen, slog Hænderne sammen, saa' opad og udbrød: »Gud tilgive mig det, som jeg nu vil gøre.«

Men det var, som om disse Ord frøs fast paa hendes Læber, og hun saa', at det var Bespottelse at bede om Tilgivelse, fordi hun vilde berøve sig selv Livet, og hendes Hoved sank skamfuldt ned imod hendes Bryst. Hun var knust. Hun haabede ikke paa noget mere.

Og dog var hun ikke bange for Døden. Hun vaklede hen til Skrivebordet, og efter at have famlet omkring et Øjeblik tog hun den lille blaa Flaske, som hun saa omhyggeligt havde gemt. Med et Smil holdt hun den op imod Lyset, og saa', at den var halvfuld af en klar Vædske. Hun tog Proppen af og lugtede til den. Det var en Duft som af Mandler.

Med ujævne Skridt gik hun gennem Værelset og tog et Glas, som hun kom noget Vand i. Saa gik hun hen til Skrivebordet igen og tømte Indholdet af den lille Flaske i Vandet. Hun kastede den tomme Flaske ned i Papirkurven og stod saa med den dødbringende Drik i Haanden.

Det svimlede for hende. Hele den bitre Fortid syntes i dette Øjeblik at fare forbi hende. Hun prøvede paa at lade være at tænke, men forgæves. Hun blev bange for Døden.

»Jeg elsker Dig, Gilbert,« mumlede hun hæst. »Det er, fordi jeg ikke kan bære dine Bebrejdelser og ikke kan leve, naar du opdager mig. Farvel, Gilbert,« udbrød hun, medens hendes Haand rystede saa voldsomt, at hun næppe kunde lade være at spille. »Farvel, jeg elsker dig.«

Og hun hævede Glasset til sine Læber.

Den stærke Lugt af Mandler voldte hende Lede, og et Nu trak hun Munden tilbage fra Glasset.

I samme Øjeblik blev der banket paa Døren, og den blev aabnet. Hun havde i sin Nervøsitet glemt at laase den.

Med en rask Bevægelse satte hun Glasset tilbage paa Skrivebordet og vendte sig vredt om mod den Indtrædende.

KAPITEL XXV.

Den mørkeste Time.

DEN Person, som traadte ind uden Tilladelse, var Vivis Pige Allen, som med en Undskyldning forklarede, at hendes Frøken var bleven syg og bad, om hun ikke vilde komme ind til hende.

Irma sagde straks Ja til dette. Men da hun kom til at tænke paa sine sønderrevne Kniplinger, fik hun sin Dragt ordnet og gik saa med Pigen, en Kvinde paa fyrretyve Aar, ind i Vivis Værelse, der laa længst nede i den lange Korridor.

Hendes Kusine laa i Sengen og led stærkt af Smerter i Hovedet og hele Kroppen. Hun var bleven syg omtrent Klokken ni, sagde hun, og havde haft det frygtelig daarligt. Smerterne var saa mærkelige, at hun havde sendt Bud efter hende for at høre, hvad hun skulde tage. Irma gav sig straks til at overveje, hvilke Husmidler der kunde benyttes, og i sin Angst for Vivi glemte hun sine egne Kvaler.

Det var først en halv Time senere, medens hun endnu sad ved Vivis Seng, at hun pludselig huskede det aabne Brev, der laa paa hendes Bord. Hun blev forfærdet. Hendes Kusine var faldet i Søvn, og hun bøjede sig ned og kyssede hende. Saa nikkede hun til Allen og listede sig tilbage til sit eget Værelse. Hvis nu nogen havde været derinde og fundet Tilstaaelsen paa Bordet! Hun havde naaet Døren. Ja, der var en derinde. Hun vovede næppe at trække Vejret, hun aabnede Døren og traadte ind. Det var Susanne!

»Hvorfor er De herinde paa denne Tid?« spurgte hun skarpt.

»Jeg blev vækket ved, at Frøkenen gik over til Frøken Arkholmes Værelse,« svarede Pigen. »Allen fortalte mig, at hun var daarlig, og jeg besluttede derfor at blive her for at se, om Frøkenen ikke ønskede noget.«

»Nej,« svarede Irma, »jeg ønsker ikke noget.«

Hun saa' hen paa Skrivebordet. Glasset med den skæbnesvangre Drik var der ikke. Hun kastede et forskrækket Blik

paa Susanne. De sønderrevne Kniplinger laa heller ikke mere paa Gulvet.

»Jeg lod noget Medicin staa i et Glas her,« udbrød hun, »hvor er det?«

»Jeg troede, det var noget smudsigt Vand, der stod i det Glas,« svarede Pigen. »Det udbredte en ubehagelig Lugt, og derfor kastede jeg det bort. Det lugtede af Mandler, og den Lugt kan Frøkenen jo ikke lide.«

»Har De kastet det bort?« udbrød hun forfærdet.

»Ja, Frøken; det gør mig ondt, hvis det var galt; men De har jo saa tidt sagt, at De ikke kunde lide Lugten af Mandler.«

Hun tænkte sig om et Øjeblik. Hvor underligt havde ikke Omstændighederne sammensvoret sig for at hindre hende i at berøve sig Livet. Det var, som om Skæbnen havde bestemt, at hun alligevel skulde leve.

Hun saa' paa Susannes Væsen, at hun søgte at skjule sin Sindsbevægelse, og kastede et Blik hen paa det aabne Brev, som Glasset havde staaet ved Siden af. Hvad om Susanne, som kunde Engelsk, havde set, hvad det indeholdt? Hun var en udmærket Pige, men holdt ligesom alle Piger af at være indviet i sin Frøkens Hemmeligheder.

»Susanne,« sagde Irma, idet hun traadte nærmere hen til hende og saa' hende ind i Øjnene, »sig mig Sandheden. Husk paa, at jeg altid har haft Tillid til Dem, og jeg har aldrig haft Grund til at tro, at De misbrugte min Tillid, eller at De røbede nogen af mine Hemmeligheder. Sig mig om De i Aften, i Løbet af denne sidste Time, har opdaget min store Hemmelighed.«

Pigen sprang frem med en pludselig Bevægelse og greb sin Frøkens Haand.

»Ja, ja,« udbrød hun alvorligt, »jeg har læst, hvad Frøkenen har skrevet dér. Det er frygteligt — forfærdeligt!«

»Og vidste De, eller havde De Mistanke om, at det Glas indeholdt en skæbnesvanger Drik, som jeg vilde tømme?«

»Ja.«

»De kastede den altsaa bort for at redde mit Liv?« tilføjede Irma hæst.

»Tilgiv mig, Frøken! Jeg læste først det Brev, som ligger dér, og blev bange for, at De allerede havde udført Deres Hensigt. Jeg fo'r ind til Allen, og hun sagde mig, at De var hos Frøken Vivi. Det beroligede mig, og jeg gik igen herind, og da jeg saa' Glasset og mærkede den stærke Lugt, tænkte jeg mig, at det maatte være den ulyksalige Gift, og derfor kastede jeg den bort. Tilgiv mig, Frøken! Tilgiv mig og lov mig, at De ikke vil gøre noget Forsøg igen.«

»Jeg tilgiver Dem, Susanne,« svarede hun, »men jeg kan ikke love noget.«

»De maa ikke tage Livet af Dem,« udbrød Pigen. »Jeg bliver hos Dem.«

»Det er Deres Pligt at lyde mig, Susanne,« sagde hun fast. »De maa lade mig være alene.«

»Befaler De mig at gaa?« spurgte den unge Pige.

»Ja.«

»Saa vækker jeg hele Huset,« svarede hun. »De faar ikke Lov til at dræbe Dem selv, saa længe jeg kan hindre det.«

»De kan ikke hindre det,« sagde Irma. »Hvis jeg ikke gør det i Nat, saa gør jeg det i Morgen.«

»Gaa i Seng, Frøken,« sagde Pigen bønfuldende. »Overvej det hele i Morgen. Jeg har læst det Brev dér, og skønt der er uforstaaelige Ting deri, saa fatter jeg dog det meste. De siger, at De har begaaet en Synd; men tænk dog paa, at Gud tilgiver enhver Synd.«

Irma brast i Graad. For første Gang den Nat gav hun efter for sin heftige Bevægelse, kastede sig paa Sengen og græd højt og bittert.

Susanne havde ogsaa Taarer i Øjnene. Det var bedre, tænkte hun, at Frøkenens indestængte Smerter kom til Udbrud i Taarer. Hun kunde se, hvordan hun havde lidt. Hun havde set den kolde Sved paa hendes hvide Pande, de blege Læber, de store indfaldne Øjne, som smægtede efter Medlidenhed.

Irma rejste sig; saa faldt hun paa Knæ ved Sengen og laa der i lang Tid og hulkede. De usammenhængende Ord, der undslap hende, viste, at hun bad alvorligt.

Susanne stod med bøjet Hoved og lyttede til de løsrevne Ord. Hun var en god Katolik og havde aldrig glemt sin Barndoms Religion. Det var et rent Tilfælde, at Susanne havde frelst sin Frøken fra et frygteligt Endeligt, idet hun nemlig var bleven vækket af nogen, der gik forbi hendes Dør. Hun vidste den skrækkelige Sandhed, hun vidste, at hendes Frøken var en Spion, og denne Opdagelse havde gjort hende maalløs af Forbavselse. Men da hun saa hørte Irma tale, blev hun grebet af den dybeste Medlidenhed. Nu kastede hun sig ned ved Siden af hende og bad med hende til Gud om Tilgivelse.

KAPITEL XXVI.

I Krigsministeriet.

DEn triste Londonermorgens gule Lys var ikke tilstrækkeligt til at gøre det muligt at læse eller skrive i Lord Arkholmes private Kontor i Krigsministeriet.

Det var et hyggeligt Værelse, temmeligt bart, men solidt udstyret og oplyst med elektrisk Lys.

Den taagede Morgen — det var den anden efter de Begivenheder, vi har skildret i det foregaaende Kapitel — var Arkholme uventet kommet til Hovedstaden i en meget nervøs Tilstand. Han havde den foregaaende Dag, efter at hans Gæster var rejst, faaet et Brev, og et Par Timer efter var han rejst til London, ledsaget af Vivi og Irma.

Vivi havde adskillige Gange gjort Bemærkninger til sin Kusine om, hvor ualmindelig nervøs hendes Fader var; men Irma var tavs. Kun hun og Susanne kendte Sandheden. Den sidstnævnte havde lovet hende at tie, og hun vidste, at hun kunde stole paa hende. Den skrevne Tilstaaelse var bleven tilintetgjort, og Irma havde besluttet at mande sig op og

— hvis det var nødvendigt — at tilstaa alt og finde sig i Følgerne. Hun saa' nu, at det kun var en fejj Gerning, hvis hun berøvede sig selv Livet.

De var ankommet ved Midnat, og denne taagede Morgen, næsten før de underordnede Embedsmænd var mødte, steg Arkholme ud af en Droske, gik forbi Skildvagten og traadte ind i sit Værelse, hvor han ventede paa, at de andre Medlemmer af Forsvarsudvalget skulde møde, det vil sige: de Medlemmer, der var til Stede; for de var allesammen spredte omkring i Landet.

Klokken halv elleve kom imidlertid to af Arkholmes Kolleger, Generaladjutanten og Sir Richard Ingles. De var meget spændte paa at vide, hvorfor han havde telegraferet efter dem og de andre. De blev ikke holdt i Spænding længe; for Arkholme gik dem hurtigt i Møde, greb deres Hænder og udbrød:

»Det er en meget alvorlig Sag, som vi straks maa tage os af. Vi har en Spion imellem os.«

»En Spion!« udbrød begge Officererne forfærdede. »Det er umuligt!«

»Nej, det er desværre sandt,« sagde Arkholme med en barsk Stemme, medens i samme Øjeblik Sir James Currie traadte ind. De andre meddelte ham, hvad de lige havde erfaret.

»Fortæl os alle de Enkeltheder, de véd, Arkholme,« sagde Generaladjutanten hurtigt. »Vi maa jo straks tage vore Forholdsregler.«

»Det er vist desværre for sent,« svarede Arkholme og rystede alvorligt paa Hovedet.

»Hvorfor det?« spurgte Sir James.

»Alle vore Planer er kopierede og solgte til Frankrig. Vi er Ofre for et snedigt og skammeligt Komplot. Det er ligefrem utroligt, at det har kunnet ske; men det er desværre kun altfor sandt. Vore Fjender har i dette Øjeblik alle vore Planer og véd Besked med alt. Franske Spioner har været i Arbejde, medens vi har været rolige og umistænksomme.«

»Men hvorledes er det gaaet til?« spurgte Generaladjutanten. »De har jo selv altid gemt Nøglen til det Skab, hvori Dokumenterne fandtes. Er den blevet stjaalet?«

»For Øjeblikket kan jeg ikke sige, hvorledes det er gaaet til,« svarede Lord Arkholme, »men jeg skal fortælle alt, hvad jeg véd. I Gaar, lidt efter Klokken fire, fik jeg en Depeche fra Udenrigsministeriet, som spurgte, om jeg havde faaet et Telegram den foregaaende Dag. Jeg svarede, at jeg ikke havde faaet det, hvorpaa der kom en kort Depeche om at man straks ønskede min Nærværelse, da der var blevet opdaget et slemt Spioneri. Jeg tog øjeblikkelig til London, hvor jeg hjemme hos mig traf Departementchef Barnes, som hurtigt viste mig, hvor alvorlig Situationen var. Saunderson, Chefen for vort hemmelige Opdagelsespoliti, har sandsynligvis i Paris gjort den Opdagelse, at en Mængde Planer og Kopier af vore Dokumenter i den sidste Uge eller saa er kommet i det franske Underretningsvæsens Haand. Det lader til, at vi har en hemmelig Agent, der er ansat i det franske Krigsministerium, og da nogle af Planerne og Dokumenterne blev deponerede dér, underrettede denne Agent Saunderson om det. De vigtigste Planer, de har faaet, er Udkastene til Portsmouths Forsvar og de nye, der vedrører Østkysten, og de er alle saa fuldstændige, at de øjensynligt er tegnede af en meget øvet Haand.

»Men hvorledes kan de dog være blevet tegnede?« udbrød Ingles. »Det er jo umuligt.«

»Det skulde man tro,« bemærkede den anden; »men Faktum er, at Franskmændene virkelig har dem, saa vi er paa en eller anden Maade blevet forraadte. Det franske Underretningsvæsen er, som De véd, stadig i Arbejde midt iblandt os, i vore Dokker, i vore Arsenaler og Fæstninger; men det er saa vidunderlig organiseret, at det meget sjældent bliver opdaget. Efter Saundersons Beretning er det ganske klart, at en hel Mængde Spioner har været sysselsatte. Nogle Ciffertelegrammer, der er sendte mellem London og Paris, er blevet dechiffrede af vore Folk og viser, at én af de

ALMA NIELSEN

modtager Elever i Sang og Klaverspil.
Webersgade 1, 3. Sal, v. Sølvtorv
Tr. 10—11 og fra 6.

Undervisning
tilbydes i **Klaver.**

Fru M. Schou Nielsen,
Pilestræde 33, 4. Sal.

Pianoundervisning

gives af
Frk. Christine Hansen,
Danasvej 5, 1. S.

Kursus

i finere Haandarbejder. **Fru Agnes Andersen,** Ryesgade 1, 4. Sal t. v. Hj. af St. Hansgade.

Møbler oppoleres og
istandsættes
Specialitet:

Antike Møbler. Snedker **Carl Karlsen,**
18, Meinungsgade, Kælderen.

Anretning. Al Pynt til finere
Anretning læres hurtig, grundigt og
billigt. Enetimer for Husmødre. Hinde-
gade 3, 4. Sal. **Kristine Nielsen.**

Sang- og Musikundervisning.

Jastrau, Musiklærerinde,
Lipkesgade 26, 4. Sal.

Sygepleje-
Bureauet **„Samaria“**
Frederiksvej 6, 2. F. Tlf. Valby 181.

Sygeplejerske **Regina Nielsen,**
St. Pederstræde 43, 1. Sal,
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

Averter

i „DAMERNES BLAD“.

ENGELSK.

Undervisning tilbydes saavel i Elevens
Hjem som hos **Frk. Rauch,** Nørre-
farimagsgade 48, 2. Sidesal.

DEUTSCH.

Unterricht für Damen und Kinder durch
Fräulein Krenchel,
Forhaabningsholms Allé 8, 3. Sal.

ANTIKE MØBLER

restaureres.
Alb. Fjordingstad,
St. Strandstræde 21, St. o. G.

Tysk og Dansk.

Fru Anna Nording, Nørregade 84.

Dame-Frisør-Salonen

„LA PARISIENNE“

11, Pilestræde 11, 2. S.

Paa »Damernes Blads« Forlag er ud-
kommet:

Den røde Kansler.

Roman af Sir

VILLIAM MAGNAY.

Oversat ved

JOHS. MAGNUSSEN.

— 218 Sider —

1 Krone.

Møbler i alle Stilarter

repareres og oppoleres.
Snedkermester **Thomsen**,
St. Kongensgade 108.

Kogning og fin Anretning

anbefales.
St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen

modtager Elever i Sang og Klaverspil. —
Reference: Hr. kgl. Kapelmester Rung.
Schönbergsgade 9.² Træffes 10—1.

Køb Deres Skotøj i
KONKURRENTEN •
Kompagnistræde 7.

TYSK.

Undervisning for Begyndere og Viderekomne. Oversættelser besørges hurtigt og billigt.
Thorupsgade 20, 4. S.

GOISE BRUN.

Sangundervisning.
Sortedams Dossering 59 E, St.
Træffes 1—2.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning, hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri, Portræt, Genrebillede etc., udliveres med Priskurant gratis. Større Forbrugere gives ekstra Rabat. **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

MODEMAGASINET,

Frederiksberggade 24, 2. S.
MARIE SKOVGAARD,
i 18 Aar hos Hofmodehandlerinde Madame
Hanne Davidsen.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. —
Stoffer haves paa Lager. Stoffer modtages
til Forarbejdning. Købmagerg. 52, 2. S. t. h.

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. —
Hatte moderniseres — **Juliane Møller**,
Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg**, Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: *Manchetlinned.*

Telefon 16,576.

Dametoiletter moderniseres
efter sidste Journal.

ANNA BECH

(fhv. Direktrice).
Linnesgade 37, 1. Sal o. G.

Damefrisering samt 1. Kl. Haararbejde, særlig anbefales Pandehaar, aldeles naturtro, saavel for ældre som yngre Damer.
Pilestræde 3, 2. Sal, ved Østergade.

Leçons et conversations françaises.

Mademoiselle

Hortense Tissot-Bossardt,

J. A. Schwartzgade 23. Ø.

Vask og Strygning.

Specialitet: Manschetskjorter.

St. Kongensgade 35, St. o. G.

ORGEL OG THEORI.

Frk. Augusta Jørgensen, Elev af Hr. Organist Rasmussen. St. Paulsgade 45, 1. Sal t. h.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

Nr. 36 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 23 • 1902

Mondamin

faas en gros & en detail hos **C. W. Salomon.**

Vimmelskiftet 32. Telefon 820.

Fransk

ved en indfødt fransk Dame. Ny Methode for Voksne og Børn. Pris 1 Kr. pr. Time, 3 Børn paa et Hold 1½ Kr.

Fru A. Rammeskow,
Præstegade 15, 4. Sal. Ø.

Træffes fra Kl. 10—1.

Undervisning tilbydes i **Klaver.**
Fru M. Schou Nielsen,
Pilestræde 33, 4. Sal.

Møbler i alle Stilarter
repareres og oppoleres.
Snedkermester **Thomsen,**
St. Kongensgade 108.

Specialitet i
Egetræsspisestuemøbler.
Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Undervisning tilbydes af en øvet Lærerinde i Blomster- og Landskabsmaling samt Kromomaling.
Ingeborg Hansen,
Herluf Trollesgade 19, 1. Sal tv.

ENGELSK.

Undervisning for Begyndere og Viderekomne. Oversættelser besørges hurtigt og billigt.
Thorupsgade 20, 4. S.

Sygepleje-
Bureauet **„Samaria“**
Frederiksvej 6, 2. F. Tlf. Valby 181.

Dame-Frisør-Salonen
„LA PARISIENNE“
11, Pilestræde 11, 2. S.

Fotografier samt øvrige Rekvisiter til

Kromo-Maleri

(Glas-Maleri) i største Udvalg. Trykt Vejledning. **hvorefter enhver uden Forkundskaber i Maling straks kan udføre et hvilket som helst Maleri**, Portræt, Genrebillede etc., udleveres med Priskurant **gratis**. Større Forbrugere gives ekstra Rabat **Komplet Studiekasse med alt Tilbehør 8 Kr. 50 Øre. Do., uden Farver 6 Kr.**

Budtz Müller & Co.s Kunsthandel,
21, Bredgade 21.

Klaver-Undervisning

tilbydes.
Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, 2 Indgang ad Gitterporten.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffe havest paa Lager. Stoffe modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. — Hatte moderniseres — **Juliane Møller**, Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg**, Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri,
Nørrebrogade 44, St. over G.
Specialitet: Manchetlinned.
Telefon 16,576.

Møbler oppoleres og istandsættes
Specialitet:
Antike Møbler. Snedker **Carl Karlsen**,
18, Meinungsgade, Kælderen.

Klaverundervisning

tilbydes **Børn og Begyndere.**
Classensgade 51, 3. S. t. v.

Fru S. Skottes Sy-Atelier

for Modernisering af Dameoverstykker.
101, Vesterbrogade 101, 4. S.

Kursus

i finere Haandarbejder. **Fru Agnes Andersen**, *Ryesgade 1, 4. Sal t. v.* Hj. af St. Hansgade.

Tysk

Undervisning og Konversation.

Astrid Jürs, Østersøgade 32, 1. Sal.

Pianoundervisning

gives af
Frk. Christine Hansen,
Danasvej 5, 1. S.

Aftenkursus fra 7—9 i

Kunstbroderi og alle Slags

fine Haandarbejder.
Frøken Poulsen, Roarsvej 2, 4. Sal.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,
Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

Violinspil.

Elever modtages. **Helga Nielsen**,
H. C. Andersensgade 4, 4. Sal.

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.
Kgl. Translator H. MØRCH,
Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af
Fru C. Colban-Haabjörn, Direktrice, Guldbergsgade 5, Stuen.

Patent Sofasenge

alle Systemer. — Møbel-Udstyr leveres. —
L. Haremsst & J. Kiehn,
Østerbrogade 12.

mest aktive Agenter her er en Franskmand ved Navn Renoir, og man har opdaget, at Tegningerne selv er blevet sendte til Paris af den franske Gesandt. Lord Salisbury er paa Balmoral hos Hendes Majestæt, og Barnes tog dertil i Gaar Aftes for at raadføre sig med ham. De Arrangementer, som Spionerne havde truffet, var saa fuldkomne, at det lykkedes dem at faa en Kopi af Lord Stratherns Depeche fra Paris, der officielt meddelte Opdagelsen.«

»Er Saunderson ikke vendt tilbage? Jeg synes, vi skulde tale med ham,« sagde Generaladjutanten.

»Nej,« svarede Arkholme. »Jeg har faaet et Telegram fra ham i Morges, der meddeler, at han har yderligere Undersøgelser for, men at han vender tilbage til London, saa snart han kan.«

»Det er en meget dygtig Mand,« bemærkede Currie. »Det er jo heldigt, at vi har denne hemmelige Agent i det franske Krigsministerium; men det er for Resten noget, som vi ikke maa lade komme ud iblandt Folk; for Publikum holder ikke af den Tanke, at vi benytter Spioner.«

»Det er meget sandt,« sagde Ingles; »men man tænker aldrig paa den Masse udenlandske Spioner, som vi maa huse her. Jeg vil indrømme, at Spionsystemet er afskyeligt; men vi ser jo, at vi for vor egen Skyld er nødte til at anvende visse Personer af den Art.«

»Men det er ligefrem forbavsende at tænke sig, at vi har holdt vore Møder og vort Arbejde saa hemmeligt, og saa har disse Spioner alligevel ganske rolig kopieret alting og Dag for Dag sendt det til Paris,« udbrød Arkholme.

»Ja, vi har jo mange Beviser paa deres Snedighed; men der er intet, der er blevet udført saa heldigt som dette,« bemærkede Generaladjutanten.

De sad et Øjeblik i Tavshed. Det var en meget mærkelig Historie. Før Lord Arkholme rejste hjemme fra, havde han sendt Bud efter Politiinspektøren i Dolgelly og bedt ham om at lade to Politibetjente holde Vagt Dag og Nat ved Jærnskabet i hans Bibliotek og sagt ham, at det indeholdt

Spionen.

officielle Dokumenter, som han var bange for kunde blive stjaalne. Men det var jo rigtignok for sent nu; for de Underretninger, de fik fra deres hemmelige Agent i det franske Krigsministerium, viste, at alle de hemmelige Planer var kopierede.

»Det Spørgsmaal, vi foreløbig maa se at klare,« sagde Generaladjutanten lidt efter, »er dette: hvem er Spionen? Vi maa opdage ham og lade Loven gaa sin Gang. Saa vidt jeg kan se, er det det eneste, vi kan gøre for Øjeblikket.«

»Ja, akkurat,« sagde Currie, »vi maa opdage, paa hvilken Maade vi er blevet forraadte, og overlevere Spionen til Politiet.« Saa henvendte han sig til Lord Arkholme og tilføjede: »Hvem mener De, det er, Arkholme?«

Festmarskallen tøvede. Der var et haardt Udtryk i hans graa, dybt furede Ansigt.

»Der kan kun være én Mening om den Ting,« svarede han med barsk Stemme; for denne Angivelse var ham meget pinlig. »Min Mening deler de vist alle, nemlig denne, at det Menneske, som har forraadt os, er en ung Mand, som vi har vist Fortrolighed, — jeg mener Gilbert Shand.«

»Ja det er vi enige om,« svarede de tre andre.

Det var dumt, at vi gjorde ham til Sekretær,« bemærkede Generaladjutanten, »vi burde have ventet, indtil Barker var kommet sig.«

»For omtrent en Uge siden opdagede jeg noget meget mistænkeligt,« bemærkede Ingles. »Jeg saa' ham en Dag spadsere med en Mand, der saa' ud som en Udlænding, og han talte meget heftigt med ham.«

»Hørte de deres Samtale?« spurgte Arkholme.

»Nej, jeg var for langt borte.«

»Hvorfor meddelte De os ikke det?« tilføjede Generaladjutanten.

»Fordi jeg glemte det fuldstændigt; jeg er først kommet til at tænke paa det igen nu. Der var jo ikke noget mærkeligt i, at en Mand gik sammen med en anden i Skoven henad Dolgelly til.«

»Saa' de Dem?«

»Nej, jeg var paa Jagt med de andre og ventede paa dem. Jeg stod bag en Gruppe Buske og kunde lige se dem gennem en Aabning mellem Buskene.«

»Det maa han forklare os,« sagde Arkholme.

I det samme traadte en Kontorist ind med et Kort.

»Vis ham ind,« sagde Lord Arkholme, og da Manden var gaaet, forklarede han, at han om Morgenens havde sendt Bud til den mistænkte Gilberts Bolig, og at det var ham, der kom.

De satte sig alle fire alvorligt ned. Et Par Minuter efter gik Døren op, og Gilbert Shand traadte hurtigt ind med et Smil paa Læberne, idet han rakte Haanden frem imod Arkholme.

Lord Arkholme trak sig tilbage uden at tage imod hans Haand.

»Men du gode Gud, Arkholme,« udbrød den unge Mand forbavset, »hvad mener De?«

»Sæt Dem ned et Øjeblik, Hr. Shand,« sagde den gamle Officer og pegede paa en Stol. »Vi har noget meget alvorligt at meddele Dem.«

Den unge Mand var som lamslaet over, hvordan disse Mænd, som han et Par Dage i Forvejen havde staaet paa den venligste Fod med, opførte sig, og satte sig ganske forvirret.

Arkholme, der sad stift ved Bordet, havde antaget det højtidelige Væsen, med hvilken han for lang Tid siden havde præsideret i en Krigsret.

»Vær saa god at høre efter,« sagde han, idet han rømmede sig.

»Hvad jeg har at forklare, piner mig meget og det saa meget des mere, som De er en af mine personlige Venner, ligesom Deres Fader var det til sin Dødsdag. Deres Fader var først ved Universitetet sammen med mig og siden ved mit Regiment, og vi var de intimeste Venner hele Livet igennem. Derfor behøver jeg ikke at sige Dem, hvor dybt

det smerter mig, at jeg er nødt til at tale saaledes til Dem, hans Søn, og til at anklage Dem.«

»Anklage?« stammede den anden forfærdet.

»Ja, anklage Dem for noget af det frygteligste, som en Englænder kan anklages for.«

»Hvad er det da, man beskylder mig for?« udbrød Gilbert, mere og mere forundret. Han var kommet, fordi han havde modtaget et venskabeligt Brev fra sin gamle Ven Arkholme, og nu stod han lige over for én eller anden frygtelig Anklage, thi frygtelig maatte den være, det kunde han se paa den Mine, de andre satte op.

»Da De samtykkede i at være Forsvarsudvalgets Sekretær, aflagde De Ed paa, at De ikke vilde røbe noget af, hvad De fik at høre eller se. Ikke sandt?«

Gilbert nikkede. Han kunde aldeles ikke forstaa Arkholmes Væsen.

»Hvor meget det end smerter mig, maa jeg underrette Dem om, at alle de Planer og Dokumenter, som er gaaet gennem Deres Hænder, er i en udenlandsk Regerings Besiddelse.«

»Hvad behager?« udbrød han og sprang op.

»Ja, Planerne til Englands Kystforsvar er solgte til franske Agenter. Alle Kort og Udkast, de hemmeligste Dokumenter i vort Krigsministerium er i dette Øjeblik i Paris. Og der er kun én Person foruden Udvalget selv, der havde Adgang til dem. Det var Dem. Det er derfor vor Mening, at De, Gilbert Shand, har brudt Deres Ed, at De er den Spion, der har forraadt sin Dronning og sit Land.«

Et Øjeblik herskede der Dødsstilhed.

Den unge Mand var ligbleg. Denne Anklage havde ramt ham som et Slag. For Øjeblikket kunde han ikke tale.

»Lord Arkholme,« sagde han, da han endelig fattede sig, »det er sandt, at jeg aflagde Eden; men det er lige saa sandt, at jeg indtil dette Øjeblik har holdt min Ed. De beskylder mig for at være Spion, en Spion, som Frankrig lønner. Det benægter jeg. Jeg er ikke Spion, og jeg opfordrer Dem

til at bevise, at jeg nogen Sinde har staaet i Forbindelse med nogen udenlandsk Agent.«

»Det kan ikke nytte, De nægter det,« sagde Arkholme strengt. »Der var kun en eneste Person foruden mig, der havde Adgang til det Skab — det var Dem.«

»De beskylder mig altsaa uden nogen som helst fornuftig Grund for Spionering,« udbrød han. »Det ligner Dem ikke, Arkholme. De maa da endnu have Retfærdighedsfølelse.«

Arkholme saa' hen paa de tre andre Herrer og spurgte, om de ikke var enige med ham. De bekræftede det.

»De erklærer altsaa ligefrem, at jeg er Spion, en Kæltring, der har solgt officielle Hemmeligheder til Frankrig?« sagde Gilbert, der stod foran dem med en trodsig Holdning.

»Ja,« svarede Arkholme stift; »jeg kan ikke forstaa Nytten af, at De nægter det. Det kan ikke gøre Deres Forbrydelse mindre.«

»Min Forbrydelse!« sagde den unge Mand. »Tænk paa, hvad De siger, Lord Arkholme! Jeg har ikke gjort mig skyldig i nogen Forbrydelse. Jeg sværger, at jeg er ganske uskyldig i alt dette. Jeg har ikke vidst noget om det, før jeg traadte ind i dette Værelse. Jeg har aldrig haft noget at gøre med nogen udenlandsk Agent, saa vidt jeg véd. Jeg er ikke Spion.«

»De er anklaget,« sagde Lord Arkholme. »Det er Dem, der skal bevise Deres Uskyldighed.«

»Jeg kan kun nægte,« svarede Gilbert. »Jeg kan ikke sige mere.«

»De var den eneste, der kendte vore Raadslagninger og vore Bestemmelser. Kun De havde Adgang til Planerne, og De véd, at De ved flere Lejligheder var alene med Planerne i Bibliotekssalen. Det var Dem selv, der foreslog, at De skulde blive og passe paa dem, medens vi var inde og faa en Forfriskning.«

Gilbert tænkte efter. Det var sandt, at han et Par Gange havde været alene, medens Udvalget var gaaet ind for at faa en lille Forfriskning. Han havde selv foreslaaet det, for at de ikke skulde have den Ulejlighed at lægge Papirerne i Ska-

bet for det Øjeblikks Skyld. Men nu saa' han, at det var et meget alvorligt og kedeligt Faktum, der talte imod ham.

»Jeg indrømmer alt, hvad De siger; men jeg nægter at have taget nogen Kopi af nogen som helst Ting,« svarede han med stigende Harm. »De kender mig da tilstrækkeligt til at vide, at jeg er en hæderlig Mand.«

»Kendsgerningerne er desværre altfor klare,« sagde Arkholme. »Det er ikke blot tydeligt for alle, at De enten selv har kopieret Planerne eller ladet en anden gøre det, men der er én Ting til, som De maaske vil forklare. En Eftermiddag, for omtrent fjorten Dage siden, mødte De en Fremmed og spadserede med ham i Skoven hen ad Dolgelly til. Hvem var det?«

Den unge Mand fo'r sammen og blev bleg, hvilket bestyrkede de andre Herrers Mistanke. Han svarede ikke.

»Nægter De, at De mødte den Mand i Nærheden af Arkholme?« spurgte Lorden lidt sarkastisk.

»Nej, jeg nægter det ikke.«

»Vil De benægte, at den Mand de mødte, var en Udlænding?«

»Ja.«

»Saa sig os hans Navn og hvem han var.«

»Det nægter jeg,« svarede Gilbert fast.

»Det er et temmelig unyttigt Forsøg paa at gøre Omsvøb,« bemærkede Ingles med en kort, tør Latter.

»Nej,« sagde Gilbert vredt, »jeg ønsker ikke at gøre Omsvøb. Det ligger tværtimod i min Interesse at hjælpe Dem for at rense mig for den frygtelige og ugrundede Anklage.«

»Hvorfor traf han Dem dér?« spurgte Arkholme.

»Jeg har allerede sagt Dem,« svarede Gilbert i en bestemt Tone, »at jeg ikke vil besvare det Spørgsmaal.«

»Saa kan vi gaa ud fra, at vor Antagelse er rigtig,« bemærkede Arkholme tørt. »Til Trods for Deres Erklæring om, at De er uskyldig, kan vi kun tro, at De har brudt Deres Ed og forraadt Deres Land.«

»De har Lov til at antage, hvad De anser for passende,«

svarede den unge Mand kækt; »men jeg vil sige Dem, Lord Arkholme, at vi Shander altid har været lige saa tro mod vor Fyrste og vort Land som Arkholmerne, og at jeg, der er min Families sidste Ætling, har lige saa ren en Samvitighed som De.«

»Hvis det er rigtigt, hvorfor vil De saa skjule Hensigten med det hemmelige Besøg?« spurgte Ingles.

»Fordi det Besøg kun vedrørte mig,« svarede han. »Den Mand opsøgte mig af rent private Grunde.«

»Ja, alt dette vedrører jo Dem i allerhøjeste Grad, De maa søge at rense Deres Ære, hvad det saa end koster.«

»Det indrømmer jeg.«

»Hvorfor vil De saa ikke gøre det?« spurgte Arkholme alvorligt. »Husk paa, at De udsætter Dem for at blive dømt til livsvarigt Forbedringshusarbejde.«

»Ja hvis min Forbrydelse bliver bevist.«

»De vil altsaa ikke rense Dem lige over for os? De vil altsaa ikke sige os, hvem den Mand var, De traf?« udbrød Arkholme.

»Nej,« svarede Gilbert. »De beskylder mig for én af de mest nederdrægtige Forbrydelser, en Englænder kan gøre sig skyldig i; fordi De mener at have Bevis. Jeg benægter alle Deres Beskyldninger, og hvis De ønsker det, er jeg rede til at lade mig stille for Retten. Men jeg kan lige saa godt sige Dem nu, at jeg ikke vil meddele et Ord med Hensyn til Grunden til den Mands Besøg. Jeg bliver maaske uskyldig dømt som Spion og Forræder, men jeg vil aldrig søge at rense mig paa Bekostning af en Kvindes Ære.«

KAPITEL XXVII.

En Kvindes Ære.

LORD Arkholme kom først hjem omtrent Klokken seks den Eftermiddag, og sammen med ham kom de tilstedeværende Udvalgsmedlemmer og Krigsministeren Lord Havelock.

Efter at Gilbert havde forladt Krigsministeriet var der blevet holdt en lang Raadslagning, ved hvilken den øverstkommanderende General saa vel som Lord Havelock og de andre Ministre, der var i Byen, havde været til Stede. Der var vekslet Telegram- og Telefon-Depecher mellem Udenrigsministeriet og Lord Strathern i Paris, og en lang Beretning var bleven sendt til Premierministeren i Skotland.

Det var ogsaa en yderst kritisk Situation, thi Underretningen om, at England vilde udvikle sit Landforsvar i en saadan Grad, vilde fremkalde en alvorlig Uro i hele Europa.

Time efter Time ankom der stadig Depecher til Udenrigsministeriet. Der afholdtes et Møde af de militære Myndigheder, som skulde overveje, hvad der var at foretage i Anledning af de stjaalne Dokumenter. Tidligt paa Dagen var der blevet sendt en kort Depeche til Lord Salisbury, som havde svaret, at man ikke maatte foretage sig noget, før han kendte alle Enkelthederne. Dette blev ogsaa telegraferet til Lord Strathern i Paris. Men denne Dag var man nødt til at skilles uden noget endeligt Resultat, med Undtagelse af dette, at man var overbevist om, at Gilbert Shand var skyldig.

Baade Irma og Vivi spiste til Middag sammen med Arkholme og hans Gæster, men ved Bordet blev der ikke gjort nogen Hentydning til Sagen. Lord Havelock, en midaldrende Mand, sad nærmest ved Irma og talte elskværdigt med hende. Hun havde truffet ham mange Gange, da hun stod paa en meget venlig Fod med Lady Havelock, som hun ofte besøgte. Under Maaltidet sad hun stadig og grundede paa, hvad der kunde være sket den Dag, og hun lyttede opmærksomt til Samtalen ved Bordet for muligvis at erfare noget.

Deres pludselige Ankomst til Byen, Arkholmes Fraværelse hele Dagen og hans Tilbagekomst med Ministeren, alt dette i Forbindelse med Indholdet af det Telegram, hun havde tilintetgjort paa Arkholme, var tilstrækkeligt til, at hun kunde gætte Sandheden. Hun vidste, at Hemmeligheden var kommet ud.

Efter Desertten rejste hun sig sammen med Vivi, og de gik Arm i Arm op i Dagligstuen, hvor de drak Kaffe. Saa fjernede Irma sig under et eller andet Paaskud. Hun gik neden under og traadte ind i et Værelse, der laa ved Siden af Spisestuen, hvor Herrerne røg.

Hun stod ubevægelig med Øret ved Døren til Værelset ved Siden af og lyttede spændt til deres Samtale. De drøftede Sagen i alle dens Enkeltheder, og hun hørte sin Onkel kalde Gilbert en fordømt Spion.

»Vi kan ikke gøre noget, før hele Kabinettet mødes,« hørte hun Havelock sige; »men i Morgen maa vi have denne Shand arresteret, ellers undslipper han maaske. Jeg har sendt Bud til Opdagelsespolitiet om, at man skal holde Øje med ham«.

Disse Ord knuste Irma fuldstændigt. Hun vaklede tilbage med en dyb Stønnen og holdt sig til Bordet. Det frygtelige var altsaa sket. Mistanken var faldet paa hendes Elskede, Og han kunde ikke rense sig. Hun var lige ved at besvime, men med en Kraftanstrengelse lykkedes det hende at komme ud af Værelset og at naa sin egen Stue.

»Jeg vil hen til ham,« sagde hun til sig selv. »Jeg vil hen til ham og tilstaa det, selv om jeg bliver nødt til at aabenbare den anden Brøde, som jeg stadig har søgt at skjule. Han er i Fare. Han skal ikke lide for den Synd, jeg har begaaet. Jeg var en Kryster, da jeg prøvede paa at gøre Ende paa mit Liv — det vil jeg ikke være mere.«

Hun saa' paa sig selv i Spejlet. Hvor var hendes Ansigt ikke forandret. Hun saa' ligefrem gammel ud. Man kunde se paa Ansigtet, at hun var fordømt.

Hun rev Kjolen af sig og kastede sit funklende Halsbaand i Juvelskrinet. Saa tog hun den første, den bedste Morgenkjole, hun fik fat i, paa i Stedet for.

Hun passede sit Snit, da ingen af Tjenestefolkene var paa Færde, og smuttede ud af Huset. Det regnede uophørligt, men hun skyndte sig af Sted, indtil hun fik fat i en Droske,

og et Kvarter efter steg hun ud af den ved Gilberts Lejlighed.

Den gamle Day lukkede op og viste hende ind i Gilberts Dagligstue. Et Øjeblik efter traadte han ind til hende, og skønt han hilste glad, kunde hun se paa hans Ansigt, hvor nervøs han var, og hvilken Virkning den frygtelige Anklage havde gjort paa ham.

»Er det dig, Irma?« udbrød han. »Du er den sidste Gæst, jeg havde ventet. Jeg fik dit Telegram om, at I var kommet til Byen, og jeg vilde have set hen til dig i Morgen. Er det ikke temmelig uforsigtigt af dig at komme til mig? Folk kunde jo tale om det.«

»Nej, Gilbert,« sagde hun i en sagte og alvorlig Tone. »Jeg kommer for at tale med dig om en meget alvorlig Sag, som vedrører dig selv.«

»Vedrører mig?« svarede han forundret. »Hvad mener du?«

»Jeg har hørt i Aften, at du mistænkes for at være Spion,« sagde hun meget alvorligt.

»Hvem har sagt dig det?« spurgte han. »Hvem har bagvadsket mig til dig?«

»Ingen; men jeg fik at vide gennem en Samtale, jeg lyttede til, at du af min Onkel og hans Kolleger bliver anklaget, og at du ikke har kunnet overbevise dem om din Uskyldighed.«

»Naa,« sagde han i en underlig haard Tone, »og tror du det ogsaa, Irma?«

»Nej,« svarede hun hurtigt, og Taarerne vældede frem af hendes Øjne, medens han med en pludselig Bevægelse greb hendes Haand. »Jeg tror det ikke, fordi jeg véd, at det ikke er sandt. Du er en hæderlig Mand.«

»Tak, min Elskede, for de Ord,« udbrød han. »Jeg var bange for, at ogsaa du kunde have Mistanke til mig, at ogsaa du kunde tro, at jeg havde solgt mit Fædrelands Hemmeligheder til en udenlandsk Spion. Du alene har Tillid til mig,« og han kyssede hende.

Men med en Fasthed, som overraskede ham rev hun sig ud af hans kærlige Favntag og sagde stammende:

»Jeg véd, at du er uskyldig, Gilbert, og jeg kan bevise det.«

»Hvilket Bevis har du?« spurgte han. »Hvorfor er du sikker paa, at jeg er uskyldig?«

Hun tav. Ligbleg og rystende stod hun for ham. Ordene syntes at fryse fast paa hendes Læber. Hun var kommet der for at tilstaa alt; men i dette Øjeblik gyste hun tilbage for at nedværdige sig i hans Øjne. Hun kunde ikke tale. Hun turde ikke tilstaa.

»Men hvad er der i Vejen med dig, min Elskede?« udbrød han forskrækket. »Du er syg« — han lagde Haanden paa hendes Arm, lige i rette Tid til at hindre hende i at falde.

Han førte hende hen til sin gamle Lænestol, og hun sank kraftesløs tilbage i den. Hendes Ansigt var hvidt og koldt som Marmor, hendes Hænder knyttede, hendes blege Læber skælvede, hendes Øjne var store og rædselsslagne.

»Du er uskyldig, Gilbert,« stammede hun med hæs Stemme, »og jeg kommer her i Aften for at rense din Ære — for at aflægge en Tilstaaelse.«

»En Tilstaaelse,« gentog han, »om hvad?«

»Tilgiv mig, Gilbert,« raabte hun heftigt, idet hun pludselig kastede sig paa Knæ for ham og trykkede hans Hænder til sine Læber. »Tilgiv mig,« bønfuldt hun. »Jeg véd, at du maa hade og foragte mig, at det er ude med vor Kærlighed — men du skal ikke lide for min Synd.«

»Din Synd?« sagde han forvirret.

»Ja. Du bliver anklaget for at være Frankrigs Spion, fordi du var den eneste, der havde Adgang til de hemmelige Papirer. Jeg véd det altsammen, jeg har længe forudset det. Jeg vidste, at alle mine søde Drømme om Lykke sammen med dig vilde blive tilintetgjorte af den skrækkelige Virkelighed. Jeg kommer for at tilstaa,« stammede hun, »jeg kommer for at bede dig om Tilgivelse.« Saa efter et Øjeblik Pavse — for hun aandede med Besvær — stammede hun,

som om Ordene skulde kvæle hende: »Det var mig — mig, som kopierede Planerne og gav dem til La Touche, det er mig, som er Spion!«

»Du!« udbrød han forfærdet. »Du, Irma — du skulde være en Spion?«

»Ja, ja,« sagde hun bittert og greb igen hans Hænder, medens hun stadig laa paa Knæ. »Se her, se, jeg beder dig om Tilgivelse — jeg beder om et venligt Ord fra dine Læber! Aa, du véd ikke, hvad jeg har lidt. Jeg prøvede paa at tage Livet af mig; men det blev forhindret ved et rent Tilfælde, og nu lever jeg, saa jeg kan aflægge denne Tilstaaelse og rense din Ære.«

»Men det er jo umuligt, at du kan have røbet de Hemmeligheder,« udbrød han fuldstændig ude af Stand til at forstaa den skrækkelige Sandhed.

»Ak,« stammede Irma, »det er kun altfor sandt. Jeg havde en falsk Nøgle til Skabet, og om Natten kopierede jeg Dokumenterne og Kortene. Jeg forraadte dig.«

»En falsk Nøgle!« udbrød han. »Hvorledes fik du den?«

»Den fik jeg af den Spion, hvis Redskab jeg var.«

»La Touche? Det var jo ham, du nævnede.«

»Ja, La Touche,« svarede hun. »Han er Spionen. Nu maa jeg fortælle dig hele den skrækkelige Sandhed.«

Hans Ansigt var blevet mørkt og strengt. Denne Bekendelse, som hendes store Kærlighed til ham fravristede hende, havde gjort ham oprørt. Den Kvinde, som han havde betragtet som sit Livs Ideal, som han havde anset for saaren og god, hun havde erklæret, at hun kun var en listig Spion. Hans Afgudsbillede var i dette Øjeblik blevet knust.

Et Øjeblik trak han sig tilbage fra hende; men da han saa' hendes grædende, fortvivlede Ansigt bønfalde ham om Tilgivelse, tog han hendes Hænder og hjalp hende langsomt med at rejse sig. En stor Sørgmodighed kastede Skygger over deres Hjerter. Det var forbi med Kærligheden og Livet.

Hun stod vaklende foran ham og støttede sig til en Stol,

KLAVERUNDERVISNING.

Fru Wilhelmine Schytt,
Baggesensgade 4 A, 1. Sal.

Stenografi. Kursus 50 Øre. Enetimer gratis (Smiths Premier). Cand. phil. **Christensen**, Krystalgade 7, 3. Sal.

Kogning og fin Anretning

anbefales.

St. Strandstræde 21, 2. S.

Fru Hulda Rasmussen

modtager Elever i Sang og Klaverspil. — Reference: Hr. kgl. Kapelmester Rung. **Schönbergsgade 9.²** Træffes 10—1.

Deutscher Unterricht für Damen und Kinder.

Fräulein **Emma Sørensen**,
Nørrebrogade 68 A., Stuen til højre.

Undervisning i Tegning

og Maling paa Lærred, Fløjel o. s. v.
Sølvgade 87, 3. Sal tilh.

Orgel. Teori. Sang. Elever modtages af **Frk. Augusta Jørgensen**, Elev af Hr. Organist Rasmussen. 2 á 4 Kr. maanedlig. St. Paulsgade 45, 1.

Køb Deres Skotøj i

KONKURRENTEN •

Kompagnistræde 7.

Anretning.

Al Pynt til finere Anretning læres hurtigt, grundigt og billigt. Enetimer for Husmødre. Hindegade 3, 4. Sal. **Kristine Nielsen.**

Skole for Drengene.

B. Heiberg, Gl. Kongevej 162 B.

ALMA NIELSEN

modtager Elever i Sang og Klaverspil.
Webersgade 1, 3. Sal, v. Sølvtorv
Tr. 10—11 og fra 6.

Deutsche Conversations Stunden und Übersetzungen bei
Frau JASTRAU, exam. Lehrerin.
Lipkesgade 26, 4. Sal.

NAVN i Slyng fra 10 Øre. Carl Bernhardsvej 10, 4.

En kærkommen Gave til Venner og Bekendte er den paa „Damer-nes Blad“s Forlag for kort Tid siden udkomne interessante og opsigtsvækkende Roman

Den røde Kansler.

Roman af Sir

William Magnay.

Oversat af

Johs. Magnussen.

1 Krone.

Pris i farvetrykt Omslag

1 Krone.

Sygeplejerske Regina Nielsen,

St. Pederstræde 43, 1. Sal,
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

Dametoiletter moderniseres
efter sidste Journal.

ANNA BECH

(fhv. Direktrice).

Linnesgade 37, 1. Sal o. G.

ANTIKE MØBLER

restaureres.

Alb. Fjordingstad,

St. Strandstræde 21, St. o. G.

**Tysk, Engelsk, Fransk,
Russisk, Svensk,
Italiensk, Dansk** efter
Berlitz-Methoden.

*Handelskorre-
spondance.*

Hver Lærer un-
derviser i sit
Modersml.
Program
gratis.

Billes Sprogkonservatorium.

Sproget
tales fra
første Time
og læres meget
let og hurtigt.

Prøvetimer gratis.

ndmeldelser modt. 8—2.

Billes Skole,

Ørstedsvvej 69 (v. Aaboulevarden)

Thehuset Nr. 1.

Kongens Nytorv 14.

*Eneudsalg af
Fru Emmy Thulstrups
Konfekt.*

Vask og Strygning.

Specialitet: Manschetskjorter.

St. Kongensgade 35, St. o. G.

Rajah The

faas overalt

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.

Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen.

Damerne medbringe selv Stoffet og klip-
per og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,

14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Ligtorne og indgroede Negle fjer-
nes smertefrit med et lille
Redskab (Simplex), 35 Øre. faas hos **M.
Haslund**, Sofievej 27 A., Stuen, ved
Ørstedsvvej. Ingen Butik.

Tysk og Dansk.

Fru Anna Nording, Nørregade 34.

Systue. Overstykker og Spad-
sere- samt Ridedragter
syes af **N. Christensen**, fhv. Tilskæ-
rer hos M. Bendix, **Brandes Allé 15,
4. Sal.**

Undervis-
ning i **Amatørfotografering**
gives. Plader fremkaldes og kopieres. Re-
touche og Forstørrelser udføres. Fotograf
Frk. **M. Bøckmann**, Amagertorv 17, 3.

Husholdningsskole.

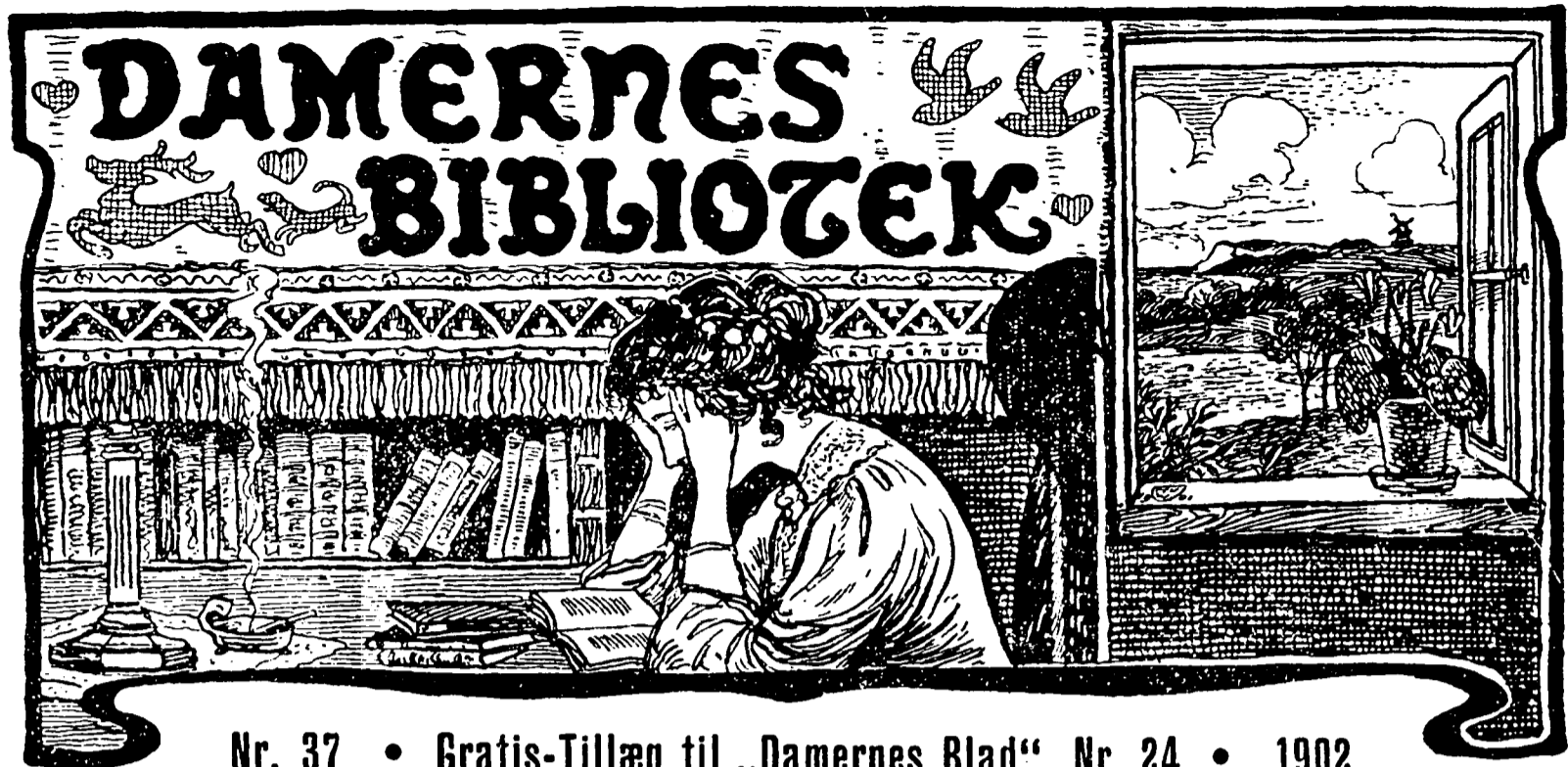
3 Maaneders Kursus for unge Damer i
daglig og fin Madlavning. Sødskende Mo-
deration. **Østerbrogade 3, Stuen.**

DEUTSCH.

Unterricht für Damen und Kinder durch
Fräulein Krenchel,
Forhaabningsholms Allé 8, 3. Sal.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.

Udgivet af et Kommanditselskab.

Nr. 37 • Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 24 • 1902

J. Adler Svanholm.

Købmagergade 47. Hjørn. af Skindergade.

Forenede
Kjoletøjs-Fabriker.

Kjolestoffer
i største Udvalg til billigste Fabrikspris.

Klæde
til Kostumer.

Cheviot
til Drengedragter. Billige bestemte Fabriks-
priser.

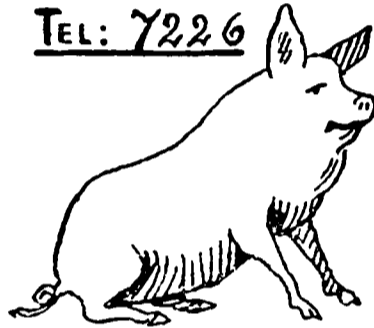
Bluser, syede af egne Stoffer.
Klædes-Nederdele fra 10 Kr.

J. Adler Svanholm.

Forenede Kjoletøjs-Fabriker.
47, Købmagergade 47, Hj. af Skinderg.

Stenografi, Skrivning.
Fru Anna Nording, Nørregade 34.

TEL: 7226

Røget Frokost- Bacon

Auto-cure (mild
Patent Saltning.)
Dalsgaard & Co.
Gl. Kongevej 109.

Eneforhandler fra De danske Svineslagterier.

Specialitet i
Egetræsspisestuemøbler.
Chr. Jensen, Pilestræde 36.

Undervisning tilbydes af en øvet
Lærerinde i Blomster-
og Landskabsmaling samt Kromomaling.
Ingeborg Hansen,
Herluf Trollesgade 19, 1. Sal tv.

Møbler oppoleres og
istandsættes
Specialitet:
Antike Møbler. Snedker Carl Karlsen,
18, Meinungsgade, Kælderen.

FODLÆGE
Christiane Ottsen (lægeuddannet).
Konsultation Kl. 11—5.
Østergade 9, 2den Sal.

Dame-Frisør-Salonen
„LA PARISIENNE“
11, Pilestræde 11, 2. S.

Kjoler og Bluseli v

fikse, smukke, syes hurtigt. Ældre forandres.
Elever antages.

18 F., Schönbergsg. 18 F., St.

Gardiner og Portierer

syes og ophænges. Gulvtæpper aftages og opbevares. **L. Haremst & J. Kiehn**, Østerbrogade 12.

Elegante Kjoler

udføres efter sidste Journal.

ANNA BECK, (fhv. Direktrice.)
Linnésgade 37, 1. Sal o. G.

Klorfri Vask

udføres, pr. Snes 2 Kr. 40 Øre. Tøjet hentes og bringes.

St. Kongensgade 35, St. o. G.

— Français. —

Leçons de conversation et de grammaire par Mlle. **Krenchel**, Forhaabningsholms Allé 8, 3. Sal.

Fru C. Lundsmark.

Skrædersyede Taylor Made Kostumer. — Stoffer havest paa Lager. Stoffer modtages til Forarbejdning. *Købmagerg. 52, 2. S. t. h.*

Specielt for ældre Damer.

Hatte og Coiffurer til moderate Priser. — Hatte moderniseres — **Juliane Møller**, Købmagergade 52, 2. S. t. h.

Møbler omstoppes og betrækkes og alle til Tapetsererfaget henhørende Arbejder udføres smukt og billigt af **O. Kohberg**, Fælledvej 16, 1. Sal Bgb. — Telefon 2344.

Fru M. Korn's Vadskeri, Nørrebrogade 44, St. over G. *Specialitet: Manchetlinned.*
Telefon 16,576.

Undervisning i Tegning og Maling paa Terrakotta, Porcellæn osv. **Sølvgade 87, 3. Sal** tilh.

Kogning og fin Anretning

anbefales.

St. Strandstræde 21, 2. S.

Sang- og Musikundervisning.

Jastrau, Musiklærerinde,

Lipkesgade 26, 4. Sal.

TYSK.

Undervisning for Begyndere og Viderekomne. — Oversættelser besørges hurtig og billig. — **Thorupsgade 20, 4.**

Kursus

i finere Haandarbejder. **Fru Agnes Andersen**, *Ryesgade 1, 4. Sal t. v. Hj. af St. Hansgade.*

Tysk

Undervisning og Konversation.

Astrid Jürs, Østersøgade 32, 1. Sal.

ENGLISH

reading conversation and grammar by Miss **Emma Sørensen**, Nørrebrogade 68a, Stuen th.

Aftenkursus fra 7—9 i

Kunstbroderi og alle Slags

fine Haandarbejder.

Frøken Poulsen, Roarsvej 2. 4. Sal.

Husgerningskontoret,

Pustervig 6, St.,

Telefon 17,077, anbefaler dygtig kvindelig Hjælp. — Husk Telefon 17,077.

Anretning. Al Pynt til finere Anretning læres hurtigt, grundigt og billigt. Enetimer for Husmødre. Hindegade 3, 4. Sal. **Kristine Nielsen.**

FRANSK.

Méthode phonétique. Taleøvelser.

Kgl. Translatør H. MØRCH, Nansensgade 46, 2. S.

Kursus i Ridsning,

Klipning og Prøvning gives af **Fru C. Colban-Haabjörn**, Direktrice, Guldbergsgade 5, Stuen.

Fru Hulda Rasmussen

modtage Elever i Sang og Klaverspil. — Referencer: Hr. kgl. Kapelmester Rung. **Schönbergsgade 9.** Træffes 10—1.

Orgel. Teori. Sang. Elever modtages af **Frk. Augusta Jørgensen**, Elev af Hr. Organist Rasmussen. 2 á 4 Kr. maanedlig. St. Paulsgade 45, 1.

medens hun næppe vovede at se paa hans haarde Ansigt. Hun vidste, at hans Kærlighed var forsvundet, at hans Hjerte var forvandlet til Sten.

KAPITEL XXVIII.

Tilstaaelsen.

SAALEDES stod de i Tavshed, da der blev banket paa Døren, og den gamle Day traadte ind, fulgt af to Herrer — Lord Arkholme og Saunderson, Chefen for det hemmelige Politi. Han var kommet fra Paris for en Time siden og ledsagede nu Arkholme, der kom til Gilbert for at faa ham til at indrømme sin Brøde og meddele, hvem han havde givet Planerne.

»Hvad, er du her, Irma?« udbrød Arkholme vredt. »Maa jeg spørge, hvad du vil her hos ham?«

Hun vendte sig om og saa' bestemt paa sin Onkel. Hans Ansigt blussede af Harme.

»Jeg er kommet her for at rense Gilberts Ære.«

»Du elsker ham!« udbrød den gamle Kriger vredt. »Det har jeg længe haft en Mistanke om. Hvorledes har du i Sinde at rense ham for denne Anklage?«

»Jeg har allerede gjort det,« svarede hun. »Jeg har allerede tilstaaet Sandheden.« Hun standsede og trak Vejret dybt et Øjeblik; saa stammede hun: »Det er mig, der er Spionen, Onkel.«

»Dig!« udbrød han. »Det er umuligt!«

»Hør mig allesammen,« sagde hun og tvang sig til at være rolig. »Jeg vil fortælle eder hele den ulykkelige og næsten utrolige Historie, saa skal Gilbert, min Elskede, dømme.« Hun var frygtelig bevæget og havde det største Besvær med at beherske sig. Arkholme stod som forstenet.

»Det er sandt,« vedblev hun med dæmpet, hæs Stemme. »Det er sandt, at jeg er Spion, at jeg har forraadt mit Lands Spionen.

Hemmeligheder. Men jeg blev mod min Vilje tvunget dertil af en Mand, som havde mig i sin Magt. Den skrækkelige Katastrofe, som er sket i Aften, begyndte for lang Tid siden, da Hilda og jeg gik i Skole i Versailles. Reglementet dér var ikke saa strengt, som det kunde have været, og en Dag, da vi to spadserede sammen, vi to uansvarlige Skolepiger, mødte vi en Mand, som vi syntes var en meget behagelig Ledsager.

Vi havde begge et meget romantisk Gemyt, og jeg tror, at vi begge blev forelskede i ham. Men han foretrak Hildas Selskab. Hun mødte ham tidt, og han erklærede hende meget snart sin Kærlighed. Han var ofte fraværende i lang Tid og rejste i Udlandet. Undertiden beklagede Hilda sig over, at hun i flere Maaneder ikke havde haft Brev fra ham, men han kom alligevel altid tilbage før eller senere, og saa smuttede hun ud om Natten og gik lange Ture med ham. Det var en Hemmelighed mellem Hilda og mig, en Hemmelighed, som ikke er kommet over mine Læber før i dette Øjeblik. Jeg røber den kun, fordi den frygtelige Sandhed maa kendes helt.«

»Ja, du maa intet skjule,« sagde hendes Onkel. »Denne Mand her er Chefen for vort hemmelige Underretningssvæsen og maa vide alt; du kan være fuldstændig aaben.«

»Jeg skal forklare det hele,« sagde hun fortvivlet. »Gilbert er bleven anklaget, og det er kun retfærdigt mod ham, at alt skal vides, selv om jeg bliver fordømt. Naa, altsaa — Aarene gik, og Hilda og jeg forlod Madame Thomas og kom tilbage til London; men det varede ikke længe, før vi opdagede, at hendes Tilbeder ofte var her, og saa saa' vi for første Gang, at denne Mand var Gaston La Touche, den berømte Rejsende.«

»La Touche!« udbrød Saunderson forbavset. — »Hvem er denne Hilda?«

»Det er den senere Lady Casterton,« forklarede Lord Arkholme, der var lige saa forbavset.

»Lady Casterton!« stammede den lurvede lille Mand.

»La Touche var en hyppig Gæst hos Hildas Moder, Hertuginde, der kun lidet drømte om, at han var forelsket i hendes Datter. Jeg traf ham ofte dér og var den eneste, der kendte Hildas Hemmelighed. Tilsidst ægtede imidlertid Hilda den afdøde Ronald og flyttede til Curzongade. Der var en Scene mellem hende og La Touche; for hun vilde bryde med ham, før hun giftede sig; men han sagde nej og erklærede, at han elskede hende endnu. Hun var ogsaa vanvittig forelsket i ham, og skønt hun giftede sig med Ronald, skiltes hun i Virkeligheden aldrig fra La Touche. Jeg traf ham nu og da i forskellige Huse, hvor han, som I véd, blev feteret som den berømte afrikanske Rejsende, og undertiden fik han mig til at træffe hemmelige Aftaler for sig med Hilda. Jeg vidste, hvor urigtigt alt dette var imod Ronald; men han fik mig til at gøre det, og da jeg engang havde indladt mig paa dette Bedrageri, tav jeg for Hildas Skyld.«

Hun standsede. Hendes Bryst steg og sank med et langt Suk.

»Snart, ak snart,« vedblev hun, »indtraf det uundgaaelige. Hilda blev ked af Ronald og ønskede at frigøre sig for ham. Hun sagde det til mig. Saa blev der pludselig spillet en frygtelig Tragedie — hans Død.«

»Hvad,« udbrød Gilbert hurtigt, »var hun virkelig ked af Ronald?«

»Hør,« sagde den ulykkelige Kvinde, der stod foran ham, »du husker nok det Bal i Dartmoor House. Du var med Hilda, og La Touche var der ogsaa. Aa, om den Nat har jeg de skrækkeligste Erindringer — de vil følge mig til min Grav. Omtrent ved Midnat kom Hilda til mig og bad mig paa en meget bevæget Maade om at gøre hende en stor Tjeneste. Vi var jo de intimeste Veninder, og skønt jeg misbilligede hendes Venskab med La Touche, vidste jeg dog, at hun altid havde elsket ham, lige fra det Øjeblik de mødtes, og at hun kun havde giftet sig med Ronald for at adlyde sin Moder.

»Men det var et meget besynderligt Forlangende, hun stil-

lede. Naar jeg vendte tilbage til Mountgade, skulde jeg straks igen gaa hemmeligt ud og bestille en Droske, der skulde køre til en Adresse i en afsides Gade i Parson's Green. Hun forklarede, at Samvittigheden endelig havde slaaet hende, og at hun ønskede min Nærværelse og Hjælp, da hun havde besluttet den Nat at ophæve alle sine Forbindelser med denne Mand. Jeg alene kendte hendes Hemmelighed, jeg var hendes Fortrolige, derfor samtykkede jeg i at tage hen til det Hus, der var angivet, og vente paa hende dér. Jeg var næsten den sidste Gæst, der forlod Selskabet. Min Onkel hentede mig og bragte mig hjem; men ti Minuter efter undslap jeg og satte mig op i den første Droske, jeg mødte.

»Jeg kom til et lille tarveligt Hus i en temmelig simpel Gade. Husets eneste Beboer var en løjerlig, rødøjet Mand, som øjensynlig havde faaet Underretning om, at jeg skulde komme. Han talte med udenlandsk Akcent og bad mig om at træde ind i den smudsige, slet møblerede Dagligstue; men jeg havde ikke været der alene i mere end ti Minuter, før der hændte noget, der straks vakte min Mistanke. Jeg hørte nemlig pludselig fra et Værelse ovenover en Lyd som Knaldet af en Bøsse; derefter faldt én eller anden tung Genstand, og en Kvinde gav sig til at skringe.

»I næste Øjeblik hørte jeg nogen komme ilende ned ad Trappen; de raslende Silkeskørter viste, at det var en Kvinde, og jeg fo'r ud af Værelset lige i rette Tid til at faa et Glimt af Hilda, der forsvandt ud af Gadedøren. Jeg saa' hendes Profil mod Lyset fra Gadelygten og stod og undrede mig. Hun var øjensynlig kommet før mig. Jeg raabte; men der var ingen, der rørte sig. Jeg gik hen til Gadedøren; men Hilda var allerede udenfor Hørevidde. Hvorfor havde hun ikke givet noget Tegn paa sin Nærværelse? Og hvorfor havde hun skreget efter det underlige Knald? Jeg stod et Øjeblik tøvende i Døren og var tilsidst lige ved at forlade det hemmelighedsfulde Hus, da jeg fik Øje paa en Mand, der hurtigt nærmede sig. Det var den Mand, jeg troede var ovenpaa — Gaston La Touche.

»Han spurgte mig forskrækket, hvorfor jeg stod der, og jeg fortalte ham om den Lyd, jeg havde hørt. Saa tog han Lampen, og vi gik op ad Trappen sammen. Der var en laaset Dør, som han sprængte med lidt Vanskelighed, og vi kom ind i en lille Dagligstue. Paa Gulvet laa den stakkels Ronalds Lig, hans Ansigt var knust, saa man slet ikke kunde genkende det. Jeg stod som rodfæstet af Forfærdelse.

»Saa' De Hilda komme ud af Huset her?« spurgte han.

»Ja,« svarede jeg og fortalte, hvor tydeligt jeg havde genkendt hende.

»Saa har hun myrdet ham,« sagde han. »Vil De se, hun har givet ham denne Cigar.« — Han tog en Del af en Cerut op, der laa i Nærheden. »Den har indeholdt et dræbende, eksploderende Stof, som sprang, da Ilden naaede det, og har knust hans Ansigt og den Haand, han holdt paa Cigaren med. Se!« Han pegede paa den saarede Haand — den mangede en Finger.

»Omkring i Værelset var der en Del Blod, og den døde Mands Ansigt var blevet sprængt i mange Stykker ved den frygtelige Eksplosion. Det var et skrækkeligt Syn. Det var kun for tydeligt, at Hilda enten havde ført Ronald derhen i den Hensigt at myrde ham, eller ogsaa havde han fulgt hende til hendes Stævnemøde, og saa havde hun efter en Strid, de havde haft, i et Anfald af Lidenskab dræbt ham. En Ting var ganske sikker — hun var en Morderske, og jeg vidste Hemmeligheden ved hendes Forbrydelse.

»La Touche blev straks meget bekymret for mig, bad mig om at gaa et Stykke Vej, før jeg tog en Droske til at køre mig hjem, sagde saa hurtigt Farvel og forsikrede, at han vilde gøre sit Bedste for, at ingen Mistanke skulde falde paa Hilda.

»Dette Løfte holdt han, og, som De allerede véd, Liget blev fundet senere om Morgenen i Themsen, medens den afrevne Finger, der maa være kommet ud af den Kasse eller Pakke, hvori de bar Liget, blev fundet et helt andet Sted. Politiet blev helt mystificeret. Om det var La Touche, der havde

skaffet Liget af Vejen, det er endnu en Hemmelighed. Han erklærer, at han ikke har gjort det.»

»Men det er jo umuligt, at Hilda kan have myrdet ham!« udbrød Gilbert, der huskede Hildas Sorg, da Efterretningen om hendes Mands Død blev bragt til hende.

»Jeg skjuler intet,« sagde Irma. »Jeg fortæller hver Enkelthed, saaledes som den er sket.«

»Naar saa' De La Touche næste Gang?« spurgte Saunderson.

»Den følgende Morgen kom han hen i Mountgade, tilsyneladende for at give mig min Vifte, som han tilfældigvis havde taget med i sin Lomme. Det var da for første Gang, at jeg lærte hans virkelige Karakter at kende. Hans Væsen var helt forandret. I Stedet for at behandle mig med sin sædvanlige udsøgte Høflighed beskyldte han mig straks for at være Hildas Medskyldige. Han sagde, at jeg var gaaet hen til det Hus efter hendes Opfordring, og at jeg godt vidste, hun hadede sin Mand. Han lo ad min Fremstilling af den skrækkelige Historie og erklærede, at det Mord, Hilda havde begaaet, havde forvandlet hans Kærlighed til Had. Jeg spurgte om, hvad der blev gjort med Liget, og han sagde, at saa vidt han vidste, laa det endnu i Huset, hvor det skrækkelige Sørgespil havde fundet Sted. Han sagde ogsaa, at han vilde underrette Politiet om det for at rense sig selv; thi hvis man fik at vide, at han stod i Kærlighedsforhold til Hilda, saa kunde han blive alvorlig mistænkt.

»Hilda var min kæreste Veninde. Skønt jeg gerne indrømmer, at jeg undertiden var skinsyg paa hende, fordi hun altid var i Gilberts Selskab, bad jeg ham alligevel om endelig at tie og redde hende. Han svarede, at jeg ogsaa var medskyldig og ogsaa vilde blive fængslet, og dette gjorde et skrækkeligt Indtryk paa mig. Vi var begge to faldet i denne samvittighedsløse Mands Hænder.

»Jeg var ganske uskyldig i Forbrydelsen og søgte kun at beskytte den Kvinde, som var min Veninde; men nu var jeg gaaet i en sindrig Snare. Hidtil var han altid optraadt som Kavalier; nu var han truende og hovmodig. Han fremhævede,

hvilken Skandale hele Historien vilde fremkalde og erklære, at Hilda selv for nogle Uger siden havde gjort ham et skammeligt Forslag, nemlig, at han skulde finde paa et Middel til at frigøre hende for hendes Mand.

»Jeg trode naturligvis, at Liget endnu laa dér, hvor jeg havde set det. Hvert Øjeblik kunde det blive opdaget af Politiet, og hvis La Touche sagde et Ord, kunde baade Hilda og jeg blive arresterede. Jeg bønfuldt ham om at vise Barmhertighed imod den ulykkelige Kvinde, som havde ofret sig og begaaet et Mord, fordi hun elskede ham. Men han lo haanligt og sagde, at hun var en Morderske og at han aldrig havde elsket hende. Disse Ord bragte mig til at hade ham; men jeg vidste, at jeg baade for min egen og Hildas Skyld maatte sikre mig hans Tavshed. Først var han haardnakket, men saa gjorde han mig et Forslag, som forfærdede mig — han sagde, at hvis jeg vilde kopiere Forsvarsudvalgets hemmelige Planer og Kort, saa skulde han tie.«

»Og du gav efter?« stammede Arkholme.

»Ja, jeg gav efter,« svarede hun dæmpet. »Hvad andet kunde jeg gøre? Baade for min og Hildas Skyld var jeg jo nødt til at hindre, at Politiet fik de sande Kendsgerninger at vide. Derfor samtykkede jeg og lyttede til den snedige og skarpsindige Plan, efter hvilken jeg kunde faa de Kopier, han ønskede. Lige til nu havde jeg aldrig mistænkt ham for at være Spion; men da jeg saa, hvor godt han vidste Besked med de forskellige tekniske Ting, der blev drøftede af Forsvarsudvalget, beskyldte jeg ham for at være Frankrigs hemmelige Spion, og han kunde ikke nægte det.

»Saa hurtigt og med en saadan Snedighed optraadte han i alt, hvad han foretog sig, at han endnu samme Aften sendte mig et Stykke Voks, i hvilket jeg skulde aftrykke Nøglerne til Skabene i Mountgade og paa Arkholme. Den følgende Aften mødte jeg ham og blev instrueret i den hurtigste og bedste Maade at kopiere Planer og Kort paa. Samme Nat, medens alle sov, tegnede jeg de første Tegninger, og han har tvunget mig til at fortsætte dette Arbejde næsten hver

Nat efter den Tid. Saaledes er jeg bleven Spion og Forræder.«

»Hvor kunde du saaledes forraade din Families Ære og dit Lands Hemmeligheder?« udbrød Gilbert i en haard Tone.

»Gud véd, hvor jeg har lidt, hvor jeg har bønfaldet ham om at befri mig fra det Væv, jeg var bleven indviklet i! Men La Touche havde allerede opdaget, at jeg var en dygtig Medhjælper, som var helt i hans Magt, og derfor holdt han mig bundet. Ronald blev begravet, Hilda rejste straks til Udlandet, og jeg var alene og udførte et afskyeligt Arbejde og maatte senere forraade den Mand, jeg elskede. Det var frygteligt!« Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder.

»Ingen kan nogen Sinde vide, hvorledes jeg var til Mode under disse stadige Pinsler, medens jeg frygtede La Touches Vrede og tillige, at min Forbrydelse skulde blive opdaget.

Hun standsede og trak Vejret tungt og stønnende.

»Det er forbavsende, hvorledes dette bekræfter Ronalds Mistanke om, at franske Spioner vilde i Lag med Planerne,« sagde Arkholme. »Det talte han netop med mig om, da vi spiste til Middag sammen i Underhuset, og jeg meddelte Politiet det efter hans Død.« Han vendte sig om mod Irma og spurgte i en streng Tone: »Forklarede denne La Touche ikke, hvad de gjorde med Liget, og hvem der kastede det i Themsen?«

»Nej, vi talte ikke mere om det, efter at han havde lovet at tie, mod, at jeg udførte min Spiontjeneste,« svarede hun. »Nu har jeg fortalt alt, hvad jeg véd,« tilføjede hun, »jeg har aflagt en aaben Bekendelse, og idet jeg gjorde det, har jeg angivet Ronalds Morderske. Jeg havde aldrig gjort det, hvis ikke Begivenhederne fra den senere Tid og La Touches Samvittighedsløshed havde bragt mig til at tro, at han havde en meget stærk Bevæggrund til at sikre sig Lord Castertons Død.«

»Jeg har været Spion, det er sandt,« vedblev hun og brast ud i en Taarestrøm; »men jeg var nødt til det for at redde den Kvinde, som var min bedste Veninde, og for hendes

Families Skyld. Ak, jeg kan jo ikke gøre noget for at bøde paa det,« hulkede hun, »jeg kan kun bede dem, jeg har handlet uret imod, om Tilgivelse.«

Det var en pinlig Scene. De tre Mænd, som havde lyttet til hendes Tilstaaelse, var meget rørte, — Gilbert mest.

Tavsheden blev kun afbrudt af Irmas høje, krampagtige Suk.

Hendes Bevægelse havde gjort dem stumme.

KAPITEL XXIX.

Sandheden.

DEN lille, ubetydelige Mand, som styrede det hemmelige Politi, var den, der først talte.

»Der er i de sidste Dage af Opdagelsespolitiet blevet meldt mig Kendsgerninger, som fuldt ud bekræfter Frøken Neeles Forklaring,« sagde han alvorligt. »I Begyndelsen, véd De nok, Lord Arkholme, havde Politiet Mistanke til den Dame, som mødte Lord Casterton, da han gik fra Parlamentet; det er kun en Uges Tid siden, at denne Dame blev identificeret af en Betjent, som havde været Vidne til Mødet, og det var ganske rigtigt Lady Casterton. Betjenten rejste til Cannes og saa' Lady Casterton, som han straks genkendte.

»Men længe før har vi haft Mistanke til denne entreprenante La Touche, og det var just, medens vi udspejdede ham, at vi fik at vide, at han stod paa en overordentlig fortrolig Fod med Hendes Naade, uden at hendes Mand vidste det.

»Med Hensyn til, hvad der gik for sig denne sørgelige Nat, saa er følgende mærkelige Kendsgerninger blevet opdagede. Hendes Naade, der var vanvittig forelsket i denne Franskmand, fattede en meget sindrig og original Plan for at blive af med sin Mand. Hun lod sig lave nogle Cigarer, der indeholdt Fyrværkeri. Til den Cigarmager, som lavede dem, og som jeg har talt med, sagde hun, at hun vilde bruge dem

til at gøre Løjer med. Der blev lavet en halv Snes, akkurat af samme Form som de Cigarer, Lord Casterton sædvanlig røg, og hun har øjensynlig taget Fyrværkeriet ud af én af dem og fyldt den med et meget kraftigt, eksploderende Stof.

»Den Nat, da Hr. Shand havde fulgt hende hjem fra Park Lane, tog hun en Droske, og da hun mødte sin Mand paa Vejen fra Underhuset, tilstod hun ham, at hun elskede La Touche, og erklærede, at hun ikke vilde tage hjem igen, men at hun skulde mødes med La Touche i et Hus i Fulham og saa vilde blive hos ham. Lord Casterton, der blev forfærdet over denne forbavsende Tilstaaelse, erklærede, at han ikke tillod hende at tage alene derud, men vilde ledsage hende og tale med den hemmelighedsfulde Mand, der var paa Nippet til at ødelægge hans Lykke. Han var Hendes Naade hengiven, og hun har vist tilstaaet, at Franskmanden havde søgt at gøre hende til sit Offer.

»Casterton, der var rasende over denne Opdagelse, kørte med hende, og hun viste ham op i Dagligstuen. Han gik op og ned i Værelset, og saa tændte han efter Hendes Naades Forslag en Cigar og forberedte sig roligt til det dramatiske Møde. Han havde aldrig haft Mistanke til sin Hustru og var forfærdet over, at der kunde være Tale om en simpel Liaison med en Mand paa den Maade. Medens han sad utaalmodigt og ventede paa La Touche, kom der pludselig et stærkt Glimt, et højt Knald, og han faldt død om med knust Ansigt. Saa flygtede den Kvinde, som havde lokket ham i Fælden og lagt Planen til hans Død, medens hendes Tilbeder, der ventede i Nabolaget, traadte ind i Huset.

»Om han fjernede Sporene af den afskyelige Forbrydelse, eller om det var én af hans Folk, en fransk Agent, der hed Renoir, det véd vi ikke.«

»Det er forbavsende!« udbrød Arkholme.

»Ja, det er forbavsende; men det er sandt alligevel,« vedblev den hemmelige Agent. »De omhyggelige Undersøgelser har end yderligere bragt for Dagen, at Lord Casterton, som havde holdt en Tale om Forsvaret i Underhuset, havde visse

Optegnelser hos sig, der var Uddrag af hemmelige Dokumenter i Krigsministeriet.

»Det kan være, at La Touche ikke blot pønsede paa hans Død, for at Lady Casterton kunde komme i Besiddelse af Godserne, og han kunde ægte hende, men det synes sikkert, at Tragedien blev spillet netop paa den Tid, for at han kunde faa fat i de omtalte Optegnelser. Ja, jeg har i Virkeligheden opdaget, at Klokkeren elleve den næste Morgen var de Papirer, som den myrdede Mand havde haft hos sig, paa Vejen til Paris under den franske Gesandts Segl.

»Det er klart, at det var efter La Touches Opfordring, at Frøken Neele blev lokket til det Hus; thi han indsaa, at hvis hun blev Vidne til nogle af Kendsgerningerne, saa vilde hun utvivlsomt søge at dække sin Veninde, og saaledes kunde han faa stor Magt over hende, hvis han truede med at angive dem begge to.«

»Ja, han har været meget snedig,« sagde Gilbert. Han vendte sig om mod Arkholme og tilføjede: »De forlangte at vide, hvem den Mand var, som jeg mødte og spadserede med i Skoven.«

»Ja.«

»Den Mand, jeg mødte, var Hr. Saunderson,« svarede han, »og hans Hverv var at fortælle mig om den skrækkelige Mistanke, der var bleven vakt imod Lady Casterton. Jeg troede, at denne Mistanke ikke var bevist, derfor tav jeg stille, hvor meget det end kunde berettige Deres Mistanke til mig.«

»Men hvis det virkelig er bevist,« sagde Arkholme forskrækket, »saa bliver hun jo fængslet.«

»Nej,« svarede Saunderson meget alvorligt, »hun bliver aldrig fængslet, for i Forgaars døde hun af Tyfus i sin Moders Villa ved Cannes, og da hun vidste, at hendes Sygdom var livsfarlig, dikterede og undertegnede hun denne fuldstændige Tilstaaelse af sin Brøde; den er kommet til London i Aften.«

Han tog et Dokument i sin Lommebog og viste dem det.

Det var undertegnet med en Underskrift, som hendes Fæter Gilbert kendte saa godt.

»Død!« stammede han. »Og det har vi slet ikke faaet noget at vide om.«

»Inspektør Banner, som blev sendt til Cannes for at arrestere hende og faa hende udleveret, traf hende syg af Tyfus; derfor blev Arrestbefalingen ikke udført, og der blev efter min Ordre ikke telegraferet noget om hendes Død, fordi det kunde have vakt La Touches Mistanke om, at Hemmeligheden var opdaget.«

Gilbert holdt Bekendelsen i sin Haand og læste den højt.

Det var en frygtelig Selvanklage, der i alle Enkeltheder bekræftede, hvad Saunderson havde fortalt. Hun havde af egen Drift, men støttet af den samvittighedsløse og snedige La Touche, lokket sin Mand i denne Fælde og dræbt ham, for at hun kunde faa hans Formue og ægte den Mand, som hun havde elsket fra sin Ungdoms Dage. La Touche havde villet drage dobbelt Fordel af Situationen og vilde utvivlsomt, naar han først havde faaet de hemmelige Forsvarsplaner, han søgte, ogsaa se at faa den døde Mands Formue.

Skønt den elendige Kvinde elskede ham, havde hun paa Dødslejet dikteret en frygtelig Angivelse af den Mand, hun havde elsket. Hun erklærede, at han var saa ond som Djævelen selv og hans Hjerte saa haardt som Sten. »Jeg hader ham nu lige saa heftigt, som jeg engang elskede ham; for han opmuntrede og hjalp mig med denne frygtelige Forbrydelse.«

Gilbert kunde næsten ikke udholde at læse den pinlige Erklæring og gav Saunderson den tilbage.

Han mødte Irmas Blik, medens hun stod der med sænket Hoved. Idet hun søgte at redde Hilda, var hun bleven et Offer for denne Mand, der maaske var dette Aarhundredes mest opfindsomme Spion. Hun havde forraadt Englands Hemmeligheder for at redde sig.

»Gilbert,« mumlede hun stammende, »kan du nogen Sinde tilgive mig, nu, da du kender den skrækkelige Sandhed?«

I Stedet for at svare lagde han pludselig sine stærke Arme om hende; og uden at ænse de to andre trykkede han hende til sig og kyssede hende atter og atter.

Saa vidste hun, at hendes Uvished var endt en Gang for alle.

I dette Øjeblik, selv under hendes Nedværdigelse, saa' han den samme Ynde og Ømhed hos hende, den samme kunstløse Hengivenhed for ham.

»Tilgive dig, min Elskede!« udbrød han. »Ja, naturligvis. I alle disse Uger har du lidt frygteligt, og jeg har været ganske uvidende om det. Det er ganske vist skrækkeligt, at du er optraadt som Spion og har forraadt Englands Hemmeligheder. Men du er bleven tvunget til denne Synd af en Mand, som lumsk søgte at faa Magt over dig, saa han kunde tvinge dig til at udføre hans Vilje. Jeg tilgiver dig og forener mine Bønner med dine for at faa din Onkel til at være lige saa højsindet.«

Den gamle Mand stod der i Tavshed. Det, han havde hørt om sin Ven Castertons Død, havde gjort ham maalløs. Han havde Taarer i Øjnene. Han følte Medlidenhed med sin Niece nu, da han saa', hvor skrækkelig hendes Stilling havde været, og at hun ikke havde kunnet søge Raad hos et eneste Menneske.

»Jeg tilgiver dig ogsaa, Irma,« sagde han tilsidst med hæs Stemme. »Der er blevet syndet mere imod dig, end du har syndet. Det er Spionen La Touche, som bør straffes. Planerne er nu i Paris; men man har heldigvis endnu ikke begyndt at gøre dem til Virkelighed, og det eneste, der er at gøre nu, er, at Forsvarsudvalget igen holder Møder og lægger andre Planer, som gør dem, der nu er i det franske Krigsministeriums Haand, fuldstændig unyttige.«

»Tak, Onkel,« udbrød Irma grædende. »Og Tak ogsaa du, Gilbert,« tilføjede hun ydmygt. »Jeg vidste, at du ikke vilde svigte mig, naar det kom til Stykket. Jeg har syndet; men jeg vil i Fremtiden gøre alt, hvad jeg kan, for at gøre det

Spionen.

godt igen. Jeg véd, at jeg har mange Fejl; men hav Tillid til mig, og du skal se, at jeg skal være dig tro.«

»Jeg tvivler ikke om det, min Elskede,« svarede han, medens hans Stemme dirrede af Sindsbevægelse. Saa henvendte han sig til Lord Arkholme og tilføjede i en spøgende Tone: »Og med din Onkels Tilladelse, haaber jeg, at vi snart kan begynde at sætte din Troskab paa Prøve.«

»Jeg giver gerne mit Samtykke til eders Giftermaal,« svarede Lord Arkholme; »der findes faa bedre Kvinder i Verden end min afdøde Søsters Barn, og der er ingen Mand, hvem jeg hellere vil se som hendes Ægtefælle end dig, Gilbert. Jeg ønsker eder begge to al mulig Lykke — begge to.«

»Maa jeg ogsaa tillade mig at ønske Dem varmt til Lykke,« sagde Saunderson, som med stor Interesse havde iagttaget Opløsningen paa denne sælsomme Historie.

De unge Mennesker, som stadig holdt hinanden omfavnede, fremstammede deres Tak, og uden at ænse de andres Nærværelse gav de hinanden et Kys.

Irma græd nu af Glæde. Hun havde dristigt set det uundgaaelige ind i Øjnene. Hun havde aflagt en aaben Tilstaaelse og rensset sin Elskede for en frygtelig Anklage. Hun havde ydmyget sig for dem alle; men de havde tilgivet hende, og nu saa' hun et nyt og roligt Liv for sig.

*

*

*

Der er kun lidet tilbage at berette.

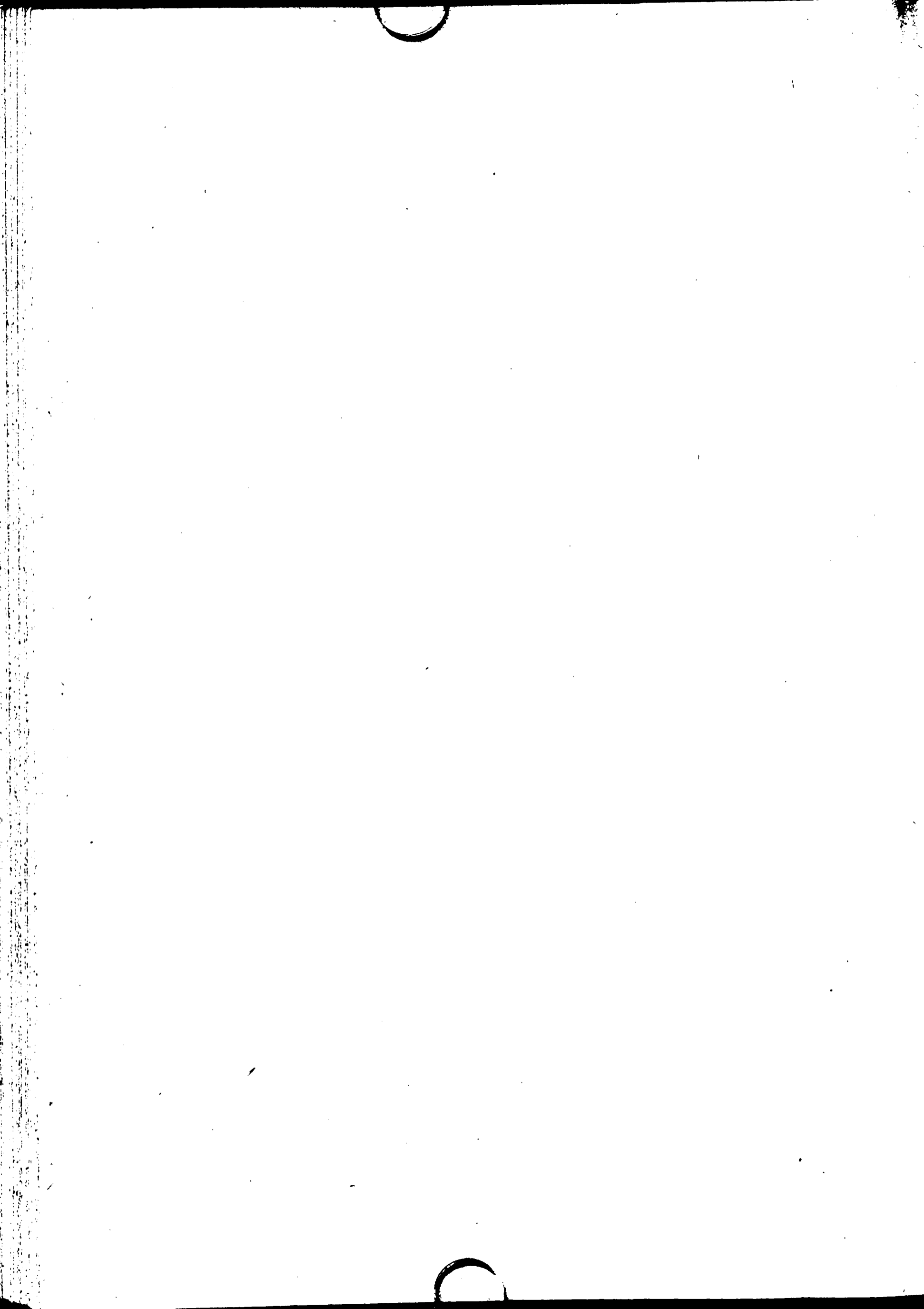
La Touche, der dog tilsidst blev narret, var bleven nødt til at forsvinde fra England. Han tog til Frankrig; men da den engelske Gesandt havde gjort den franske Regering meget indtrængende Forestillinger, blev han nødt til at tage sin Afsked. Han havde imidlertid været saa snedig, at det engelske Opdagelsespoliti aldrig havde kunnet samle tilstrækkelige Beviser til, at man kunde være berettiget til at fængsle ham for Medskyldighed i Mordet paa Lord Casterton.

De Dokumenter, som Irma havde kopieret, var nu ikke det Papir værd, de var skrevet paa; thi Forsvarsudvalget

holdt nu atter Møder og havde efter nogle Ugers Forløb forandret alle Planerne. Denne Gang valgte Udvalget enstemmigt Gilbert til Sekretær.

Den Mand, som havde været Vidne til Irmas Møde med La Touche ved Midnatstid og senere havde iagttaget hende gennem Vinduet, medens hun kopierede Planerne, viste sig at være den gamle Gartner, der dog viselig havde holdt sin Mund.

Den entreprenante La Touche er vendt tilbage til sit gamle Hverv som Agent for det russiske Politi i Monte Carlo og kan hver Dag ses, velklædt, tilsyneladende som en sorgløs Verdensmand, i Spillesalen eller paa Terrassen ved Café de Paris, hvor han altid ryger sine evige Cigaretter, nynner sine parisiske Variétésange og lægger Planer til nye Komplotter.

Sygeplejerske Regina Nielsen,
St. Pederstræde 43, 1. Sal,
tilbyder Pleje saavel i Byen som paa Landet.

Undervisning tilbydes i
Cither, Mandolin og Guitar.
Pilestræde 33, 4. Sal.

KLAVERUNDERVISNING.

Fru Wilhelmine Schytt,
Baggesensgade 4 A, 1. Sal.

Kunstbroderi.

Kursus gives (Blomster og Dyr). Frøken
Christine Hansen, Danasvej 5, 1.S.

Tysk.

Kursus og Enetimer. 6-aarigt Ophold i
Tyskland. — Sophie Ulrich, kgl.
Translatrice. Tr. 12—2. Frederiks-
borggade 22.

Fru S. Skottes Sy-Atelier
for Modernisering af Dameoverstykker.
101, Vesterbrogade 101, 4. S.

Fransk.

Undervisning, Oversættelser udføres.
B. Heiberg, M. S. F., Kgl. Translatrice og
Tolk i Fransk. Gl. Kongevej 162 B.

Akkompagnement
og Sammenspil
tilbydes. Classensgade 51, 3. tv.

Akkompagnement og Sammenspil
tilbydes.

Frøken Christine Jensen,
Havnegade 1 B, Indgang ad Gitterporten.

NAVN i Slyng fra 10 Øre. Carl
Bernhardtsvej 10, 4.

Alt til

Linnedsyning

henhørende udføres.
M. Clausen, Tullinsgade 6, 2.

Rajah The

faas overalt

Kursus i Dameskrædersyning

Form. 9—12. Eft. 1—4.
Aften-Kursus 7—9, Onsdag undtagen.
Damerne medbringe selv Stoffet og klip-
per og syer alt under Tilsyn og Vejledning.

Hanne Schmidt,
14, Læderstræde 14, 1. Sal.

Ligtorne og indgroede Negle fjer-
nes smertefrit med et lille
Redskab (Simplex), 35 Øre, faas hos M.
Haslund, Sofievej 27 A., Stuen, ved
Ørstedsvej. Ingen Butik.

Tysk, Engelsk, Fransk 35 Ø.
Timen, Enetimer 1 Kr., Cand.
phil. Christensen, Krystalgade 7
3. Sal. Træffes 10—2, 6—9.

Systue. Overstykker og Spad-
sere- samt Ridedragter
syes af N. Christensen, fhv. Tiiskæ-
rer hos M. Bendix, Brandes Allé 15,
4. Sal.

Undervis-
ning i Amatørfotografering
gives. Plader fremkaldes og kopieres. Re-
touche og Forstørrelser udføres. Fotograf
Frk. M. Bøckmann, Amagertorv 17, 3.

Husholdningsskole.

3 Maaneders Kursus for unge Damer i
daglig og fin Madlavning. Sødskende Mo-
deration. Østerbrogade 3, Stuen.

GARDIN- OG PORTIERESTÆNGER

forarbejdes og ophænges. Malerier arran-
geres. H. C. Thomsen,
St. Kongensgade 108.

